د پېدايښت کِتاب ـ د تورات شريف اول کِتاب

د پېدايښت واقعه

۱ ۱ په شروع کښې چې کله خُدائ پاک ټول کائنات پېدا کړو، ۲ زمکه خالی وه او هيڅ په کښې نهٔ وُو. سمندر هر څهٔ
ګېر کړی وُو. او هر څيز په توره تيارهٔ کښې پټ وو او د خُدائ پاک روح په اوبو حرکت کولو. ۳ بيا خُدائ پاک حُکم
وکړو چې، ”رڼا دې شی،“ نو رڼا شوه. ۴ خُدائ پاک په دې ليدو خوشحاله وو. بيا هغهٔ رڼا د تيارې نه جدا کړه، ۵ او
په رڼا يې ”ورځ“ نوم کېښودو او په تيارهٔ يې ”شپه.“ شپه تېره شوه او سحر شو. دا وړومبۍ ورځ وه. ۶ بيا خُدائ پاک
حُکم وکړو چې، ”د پاسنو او لاندينو اوبو تر مينځه دې فضا جوړه شی.“ ۷ نو هم داسې وشول. نو خُدائ پاک فضا جوړه
کړه چې لاندې اوبهٔ د پاس اوبو نه جدا وی. ۸ هغهٔ په دې چت ”آسمان“ نوم کېښودو. شپه تېره شوه او سحر شو. دا
دويمه ورځ وه. ۹ بيا خُدائ پاک حُکم وکړو، ”د آسمان لاندې اوبهٔ دې په يو ځائ راغونډې شی، نو اوچه به راښکاره
شی.“ نو هم داسې وشول. ۱۰ هغهٔ په اوچه ”زمکه“ نوم کېښودو او په يو ځائ راغونډو شوو اوبو يې ”سمندر“ نوم
کېښودو. او خُدائ پاک د دې په ليدو خوشحاله وو. ۱۱ بيا هغهٔ حُکم وکړو، ”زمکه دې هر قِسم بوټی رازرغون کړی، هغه
ټول بوټی چې غله او مېوه به کوی.“ نو هم داسې وشول. ۱۲ نو زمکې هغه هر قِسم بوټی زرغون کړل کوم چې غله او مېوه
کوی او خُدائ پاک د دې په ليدو خوشحاله وو. ۱۳ شپه تېره شوه او سحر شو. دا دريمه ورځ وه. ۱۴ بيا خُدائ پاک
حُکم وکړو، ”ځلېدونکی څيزونه دې په آسمان کښې راښکاره شی چې ورځ د شپې نه جدا کړی او چې د ورځو، مياشتو او د
کالونو دپاره نښې شی، ۱۵ دا به په آسمان کښې زمکې ته ځلېږی.“ نو هم داسې وشول. ۱۶ نو خُدائ پاک هغه دوه غټ
ځلېدونکی څيزونه جوړ کړل، نمر به د ورځې ځلېږی او سپوږمۍ به د شپې ځلېږی، هغهٔ ستوری هم پېدا کړل. ۱۷ هغهٔ دا
ځلېدونکی څيزونه په آسمان کښې مقرر کړل چې زمکې له رڼا ورکوی، ۱۸ چې په ورځ او شپه باندې اختيار ولری او رڼا د
تيارې نه جدا کړی. او خُدائ پاک د دې په ليدو خوشحاله وو. ۱۹ شپه تېره شوه او سحر شو. دا څلورمه ورځ وه. ۲۰ بيا
خُدائ پاک حُکم وکړو، ”سمندر دې د ډېر قِسم ساه اخستونکی څيزونو نه ډک شی او هوا دې د مارغانو نه ډکه شی.“ ۲۱
نو خُدائ پاک غټې سمندری بلاګانې پېدا کړې، هر قِسم ساه لرونکی څيزونه چې په اوبو کښې اوسيږی او هر قِسم مارغان
يې پېدا کړل. او خُدائ پاک د دې په ليدو خوشحاله وو. ۲۲ او خُدائ پاک برکت ورکړو او د اوبو مخلوق ته يې وفرمائيل
چې، ”ډېر شئ او سمندر ډک کړئ،“ او مارغانو ته يې وفرمائيل چې، ”زيات شئ.“ ۲۳ شپه تېره شوه او سحر شو. دا
پينځمه ورځ وه. ۲۴ بيا خُدائ پاک حُکم وکړو، ”زمکه دې هر قِسم خاروی او ځنګلی، واړهٔ او غټ ځناور پېدا کړی.“ نو
هم داسې وشول. ۲۵ نو خُدائ پاک دا ټول ځناور، خاروي او خزنده پېدا کړل او هغه د دې په ليدو خوشحاله وو. ۲۶ بيا
خُدائ پاک وفرمائيل، ”اوس به مونږ انسان د خپل صورت په شان جوړ کړُو چې زمونږ په شان شی. هغوئ به په کبانو،
مارغانو او په ټولو ځناورو، خاروو او ځنګلی، وړو او غټو ځناورو باندې اختيار لری.“ ۲۷ نو خُدائ پاک بنی آدم پېدا کړل
او د خپل صورت په شان يې جوړ کړل. هغوئ يې نر او ښځه پېدا کړل، ۲۸ برکت يې ورکړو او وې فرمائيل، ”ډېر بچې
پېدا کړئ، نو ستاسو اولاد به په ټوله دُنيا کښې اوسيږی او زمکه به د هغوئ په لاس کښې وی. زهٔ تاسو له په کبانو، مارغانو
او په ټولو ځناورو باندې اختيار درکوم. ۲۹ ما تاسو له د خوراک دپاره هر قِسم غله او هر قِسم مېوې پېدا کړې دی، ۳۰
خو ټولو ځنګلی ځناورو او ټولو مارغانو له ما د خوراک دپاره واښهٔ او شنهٔ بوټی پېدا کړی دی.“ نو هم داسې وشول. ۳۱
خُدائ پاک دا ټول څيزونه وکتل او هغه ډېر خوشحاله وو. شپه تېره شوه او سحر شو. دا شپږمه ورځ وه.

٢ (١) نو داسې د ټول کائنات جوړېدل پوره شُو. (٢) خُدائ پاک خپل ټول کارونه پوره کړل او په اوومه ورځ يې څۀ ونۀ
کړل. (٣) هغۀ اوومې ورځې له برکت ورکړو او مقدسه يې وګرځوله، ځکه چې هغۀ په اوومه ورځ پېدايښت پوره کړو او څۀ
يې ونۀ کړل. (٤) او داسې ټول کائنات پيدا شول.

د عدن باغ

کله چې مالِک خُدائ، خُدائ پاک ټول کائنات جوړ کړل، (٥) په زمکه هيڅ قِسم بوټے نۀ وو او هيڅ تخم زرغون شوے نۀ
وو، ځکه چې هغۀ باران نۀ وو ورولے او د زمکې د کروندې هم څوک نۀ وُو. (٦) خو اوبۀ به د زمکې نه راوتلې او زمکه به
يې اوبۀ کوله. (٧) بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک د زمکې نه څۀ خاوره واخستله او آدم يې ترې نه جوړ کړو. خُدائ پاک د
هغۀ په سپېږمو کښې د ژوند ساه پو کړه او آدم ژوندے نفس جوړ شو. (٨) بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک په عدن کښې يو
باغ وکَرلو او هغه پيدا کړے آدم يې په کښې مقرر کړو. (٩) هغۀ هلته هر قِسم ښائسته او مېوه‌دارې ونې راشنې کړلې. هغۀ د
باغ په مينځ کښې ژوند ورکوونکې ونه او د ښۀ او بد پوهه ورکوونکې ونه ولګوله. (١٠) په عدن کښې يو درياب به باغ اوبۀ
کولو، د عدن بل طرف ته دا په څلورو سيندونو کښې تقسيم شوے وو. (١١) د وړومبی سيند نوم فيسون دے، دا د حويلۀ
ټول مُلک نه تېرېږی. (١٢) سوچه سرۀ زر، خوشبودار عطر او اونيکس کانی دلته ملاوېږی. (١٣) د دوېم سيند نوم جيحون
دے، دا د کوش ټول مُلک نه تېرېږی، (١٤) درېم سيند دجله دے، چې د اسور نمرختۀ طرف نه تېرېږی او څلورم د فرات
سيند دے. (١٥) مالِک خُدائ، خُدائ پاک آدم په باغ عدن کښې مقرر کړو چې په باغ کښې کَرل رېبل کوی او ساتنه يې
کوی. (١٦) مالِک خُدائ، خُدائ پاک هغۀ ته حُکم وکړو، ”تۀ د باغ د هرې ونې مېوه خوړے شې، (١٧) خو د هغې ونې نه بغېر
کومه چې د ښۀ او بد د پېژندګلو پوهه ورکوی. چې هيڅکله د هغې ونې مېوه ونۀ خورې، کۀ تا وخوړه، نو په هغه ورځ به مړ
شې.“ (١٨) بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک وفرمائيل، ”د آدم دپاره يواځې اوسېدل ښۀ نۀ دی. زۀ به د هغۀ دپاره يوه ښۀ ملګرې
جوړه کړم چې د هغۀ مدد به کوی.“ (١٩) نو هغۀ د زمکې نه څۀ خاوره واخستله او ټول ځناور او مارغان يې ترې نه جوړ
کړل. هغه يې بيا آدم له راوستل چې وګوری چې څۀ نومونه ورباندې ږدی، او آدم چې په هر ژوندی ځيز څۀ نوم کېښودو نو
هم هغه يې نوم شو. (٢٠) نو آدم په ټولو مارغانو او ځناورو نومونه کېښودل، خو د آدم دپاره يوه ښۀ ملګرې نۀ وه پيدا شوې
چې د هغۀ مدد وکړی. (٢١) بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک په آدم درُوند خوب راوستلو او چې آدم اودۀ شو، نو هغۀ د آدم نه
يوه پوښتۍ راوويسته او هغه ځائ يې ورله په غوښه ډک کړو. (٢٢) بيا مالِک خُدائ، خُدائ پاک د آدم د پوښتۍ نه يوه ښځه
پيدا کړه او هغۀ له يې راوستله. (٢٣) نو آدم وفرمائيل، ”واه، دا هم زما په شان ده. او زما په شان بدن دے. د دې نوم
”ښځه“ دے، ځکه چې دا د بنی آدم نه راويستلے شوې ده.“ (٢٤) په دې وجه به سړے خپل مور پلار پرېږدی او د خپلې
ښځې سره به يو ځائ شی، او دواړه به يو بدن شی. (٢٥) سړے او ښځه دواړه برېنډ وُو، خو د يو بل نه يې پرده نۀ کوله.

د بنی آدم نافرمانی کول

٣ (١) مالِک خُدائ، خُدائ پاک چې څومره ځناور پيدا کړی وُو مار په کښې د ټولو نه چالاک وو. مار د ښځې نه تپوس
وکړو، ”دا رښتيا دی څۀ چې تاسو ته خُدائ پاک فرمائيلی دی چې د باغ د هرې يوې ونې مېوه مۀ خورئ؟“ (٢) ښځې
جواب ورکړو، ”مونږ ته په باغ کښې د هرې ونې نه د مېوې خوړلو اجازت شته، (٣) خو د هغه ونې د مېوې نه بغېر چې د
باغ په مينځ کښې ده. خُدائ پاک مونږ ته فرمائيلی دی چې د هغې ونې مېوه ونۀ خورئ او نه لاس وروړئ، کۀ داسې مو
وکړل نو مړۀ به شئ.“ (٤) مار جواب ورکړو، ”تاسو به يقيناً نۀ مرئ. (٥) خُدائ پاک دا ځکه فرمائيلی دی، چې هغۀ ته پته

ده کهٔ تاسو د دې مېوه وخوړه نو ستاسو سترګې به وغړېږی، د خُدائ پاک په شان به شئ او په ښهٔ او بد به پوهه شئ.“ ٦
چې ښځې ونه ولیده نو په زړهٔ کښې یې راغلل چې دا ونه دومره ښُکلې ده، مېوه به یې څومره خوَږه وی او څومره مزه به
وکړی چې هوښیار شُو. نو لږه مېوه یې ترې وشوکوله او وې خوړله. بیا یې لږه ترې نه خاوند له هم ورکړه ځکه چې هغه
ورسره وو او هغهٔ هم وخوړه. ٧ چې دا یې څنګه وخوړه، نو د دوئ سترګې وغړېدلې او پته ورته ولګېده چې دوئ خو
برېنډ دی، نو دوئ د اینځر پاڼې وګنډلې او ځانونه یې پرې پټ کړل. ٨ د ماښامی په نرۍ نرۍ هوا کښې دوئ د مالِک
خُدائ، خُدائ پاک د راتلو آواز واورېدو، نو دوئ په ونو کښې پټ شول. ٩ خو مالِک خُدائ، خُدائ پاک آدم له آواز
ورکړو، ”تهٔ چرته یې؟“ ١٠ هغهٔ ورته وفرمائیل، ”ما په باغ کښې ستا د راتلو آواز واورېدو، نو زهٔ ویرېدم او ستا نه پټ
شوم، ځکه چې برېنډ وم.“ ١١ نو خُدائ پاک ترې تپوس وکړو، ”تا ته چا ووئیل چې تهٔ برېنډ یې؟ تا هغه مېوه وخوړه څهٔ
چې د کومې نه ما منع کړې وې؟“ ١٢ آدم جواب ورکړو، ”کومه ښځه چې تا زما سره کړې ده هغې ما له هغه مېوه راکړه،
نو ما وخوړه.“ ١٣ نو مالِک خُدائ، خُدائ پاک د ښځې نه تپوس وکړو، ”تا ولې داسې وکړل؟“ هغې ورته وفرمائیل، ”زهٔ
خو مار دوکه کړم او ما وخوړله.“

د خُدائ پاک د اِنصاف فیصله کول

١٤ بیا مالِک خُدائ، خُدائ پاک مار ته وفرمائیل، ”د دې کار په وجه به ستا دا سزا وی، په ټولو ځناورو کښې به صِرف تهٔ
لعنتی شې. د اوس نه به په خېټه تلل کوې او چې ترڅو ژوندے یې خاورې به خورې. ١٥ زهٔ به ستا او د ښځې په مینځ
کښې دشمنی پېدا کړم، د هغې او ستا اولاد به همېشه دشمنان وی. هغه به ستا سر چخنی کوی او تهٔ به هغه په پونده
چیچې.“ ١٦ او هغهٔ ښځې ته وفرمائیل، ”زهٔ به ستا د اُمیدوارۍ تکلیف او د ماشوم د زېږېدو درد زیات کړم. خو د دې
باوجود، ستا شوق به خپل خاوند ته وی او هغه به په تا اختیار لری.“ ١٧ او هغهٔ آدم ته وفرمائیل، ”تا د ښځې خبره ومنله
او هغه مېوه دې وخوړه چې د کومې نه ما منع کړې وې. ستا د عمل په وجه زمکه لعنتی شوه. د خپل خوراک دپاره به تهٔ
ټول عُمر په دې زمکه سخته خواری کوې. ١٨ دا به ازغی او مرکونډۍ زرغونوی او تهٔ به ځنګلی بوټی خورې. ١٩ د
سخت محنت او د تندی په خولو به خپله روټۍ ګټې. تاسو د خاورو نه جوړ یئ او بیا به خاورې شئ.“ ٢٠ آدم په خپله
ښځه حوا نوم کېښودو، ځکه چې هغه د ټولو بنیادمو مور وه. ٢١ نو مالِک خُدائ د آدم او د هغهٔ د ښځې دپاره د ځناورو د
څرمنې نه جامې جوړې کړې او ور وایې غوستې.

د حضرت آدم او بی‌بی حوا د باغ عدن نه شړل

٢٢ بیا مالِک خُدائ، خُدائ پاک وفرمائیل، ”بنی آدم زمونږ په شان شوے دے او اوس د ښهٔ او بد پوهه لری. داسې ونهٔ
شی چې هغه خپل لاس اوږد نهٔ کړی او د ژوند ورکوونکی ونې نه مېوه وخوری، او تل ژوندے پاتې شی.“ ٢٣ نو مالِک
خُدائ، خُدائ پاک هغه د عدن باغ نه وشړلو او د هغه زمکې کَرلو ربېلو ته یې ولېږلو چې د کومې د خاورې نه جوړ وو. ٢٤
آدم یې بهر کړو او د باغ نمرخاتهٔ طرف ته یې د وزرو والا مخلوق او یوه اور لرونکې تُوره ودروله چې هر طرف ته به تاوېده،
چې د ژوند د ونې د لارې حِفاظت وکړی.

قائِن او هابیل

۴ ۱ بیا آدم د حوا سره څملاستو، نو هغه اُمیدواره شوه. او یو زوئ یې وشو او وې فرمائیل، ”مالِک خُدائ زما مدد
وکړو او زما زوئ وشو.“ نو هغې پرې قائِن نوم کېښودو. ۲ وروستو یې بیا یو بل زوئ، هابیل وشو. هابیل شپون شو، خو
قائِن زمیدار وو. ۳ څۀ موده پس، قائِن د خپل فصل څۀ حِصه راوړه او د مالِک خُدائ په حضور کښې یې پېش کړه. ۴
بیا هابیل د خپلو ګډو وړومبے ګډُورے راوستو او حلال یې کړو او د ټولو نه ښۀ اندامونه یې د مالِک خُدائ په حضور کښې
پېش کړل. مالِک خُدائ د هابیل نه رضا شو او د هغۀ قربانی یې خوښه شوه، ۵ خو قائِن او د هغۀ قربانی یې نامنظوره
کړه. قائِن د غصې نه تک سور شو او تندے یې تریو کړو. ۶ بیا مالِک خُدائ قائِن ته وفرمائیل، ”تۀ ولې دومره غصه یې؟
تا ولې تندے دومره تریو کړے دے؟ ۷ کۀ تا ښۀ کړی وے، نو تۀ به مسکے وې، خو تا بد کړی دی، نو ګناه په تا حمله
کولو ته تیاره ده. دا په تا حُکم چلول غواړی، خو تۀ پرې خامخا غالِب شه.“ ۸ بیا قائِن خپل ورور هابیل ته ووئیل، ”څه
چې بهر پټو ته لاړ شُو.“ کله چې دوئ په پټو کښې وُو، قائِن په خپل ورور حمله وکړه او وې وژلو. ۹ مالِک خُدائ د قائِن
نه تپوس وکړو، ”ستا ورور هابیل چرته دے؟“ هغۀ جواب ورکړو، ”ما ته پته نشته، ولې د ورور خیال ساتل زما کار دے
څۀ؟“ ۱۰ بیا مالِک خُدائ هغۀ ته وفرمائیل، ”دا تا څۀ وکړل، ستا د ورور وینه ما ته د زمکې نه فریاد کوی لکه چې بدل
اخستل غواړی. ۱۱ په تا دې لعنت وی. او د زمکې کَرل رېبل دې په تا نور بند وی ځکه چې تا خپل ورور ووژلو او د هغۀ
وینه دې په زمکه باندې توئ کړه. ۱۲ کله چې تۀ یوې کوې، نو زمکه به هیڅ پېداوار نۀ درکوی، تۀ به بېکوره یې او په زمکه
به یو ځائ بل ځائ ګرځې.“ ۱۳ نو قائِن مالِک خُدائ ته ووئیل، ”دا سزا زما د برداشت نه بهر ده. ۱۴ تۀ ما د زمکې نه
وباسې او زۀ به ستا د مخ نه پناه شم، زۀ به بېکوره یم او په زمکه به یو ځائ بل ځائ ګرځم، کۀ څوک مې وګوری نو ما به
ووژنی.“ ۱۵ خو مالِک خُدائ جواب ورکړو، ”داسې نۀ ده، کۀ څوک تا ووژنی، نو اووۀ کسان به په بدل کښې وژلے شی.“
نو مالِک خُدائ په قائِن یوه نښه ولګوله چې خلقو ته پته وی چې څوک یې ګوری نو نۀ به یې وژنی. ۱۶ نو قائِن د مالِک
خُدائ د حضور نه لرې لاړو او د عدن نمرخاتۀ طرف ته په یوه علاقه کښې اوسېدو چې نوم یې ”مسافر“ وو.

د قائِن اولاد

۱۷ قائِن د خپلې ښځې سره څملاستو او یو زوئ یې وشو او حنوک نوم یې پرې کېښودو. بیا قائِن یو ښار جوړ کړو او په
دې ښار یې هم ”حنوک“ نوم کېښودو. ۱۸ د حنوک نه عیراد پېدا شو، هغه د محویاایل پلار وو، او د محویاایل زوئ
متوساایل پېدا شو، چې هغه د لمک پلار وو. ۱۹ د لمک دوه ښځې یوه عده او بله ضِله وه. ۲۰ د عده نه یابل پېدا شو، چې
د هغه خلقو پلار وو چې څاروی ساتی او په خېمو کښې اوسیږی. ۲۱ د هغۀ ورور یوبل وو، هغه د هغو ټولو موسیقارانو
پلار وو چې رباب او شپېلۍ غږوی. ۲۲ د ضِله نه توبلقائِن پېدا شو، چې هغۀ به د پیتلو او اوسپنې نه هر قِسم آوزار
جوړول. د توبلقائِن خور نعمه وه. ۲۳ لمک خپلو ښځو ته ووئیل، ”عدې او ضِلې، زما خبره واورئ، ما یو زلمے وژلے
دے ځکه چې هغۀ زۀ وهلے وم. ۲۴ کۀ د قائِن د وژلو په بدل کښې اووۀ کسان وژلے شی، نو زما د وژلو په بدل کښې به
اووۀ اویا کسان ووژلے شی.“

شیث او انوش

۲۵ د آدم او حوا یو بل زوئ وشو. هغې وفرمائیل، ”خُدائ پاک د هابیل په ځائ ما له یو زوئ راکړے دے، هغه هابیل کوم
چې قائِن وژلے وو.“ نو په هغۀ یې شیث نوم کېښودو. ۲۶ د شیث یو زوئ وشو چې په هغۀ یې انوش نوم کېښودو. نو د دې
نه پس خلقو د مالِک خُدائ نوم په عبادت کښې اخستل شروع کړل.

د حضرت آدم اولاد

۵ (۱) دا د آدم د اولاد نسب‌نامه ده. کله چې خُدائ پاک بنی آدم پېدا کړو، هغه يې د خپل ځان په شان پېدا کړو. (۲)
هغوئ يې نر او ښځه پېدا کړل، بختور يې کړل او "بنی آدم" نوم يې پرې کېښودو. (۳) کله چې آدم د يو سل دېرشو کالو وو،
نو د هغهٔ يو زوئ وشو چې د هغهٔ په شان وو او شيث نوم يې پرې کېښودو. (۴) د دې نه پس آدم اتهٔ سوه کاله نور ژوندے
وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول (۵) او د نههٔ سوه دېرشو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۶) کله چې شيث د يو سل
پينځو کالو وو، د هغهٔ زوئ انوش پېدا شو، (۷) هغه نور اتهٔ سوه اووهٔ کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول، (۸)
او د نههٔ سوه دولسو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۹) کله چې انوش د لس کم سلو کالو وو، د هغهٔ زوئ قېنان وشو،
(۱۰) او انوش نور اتهٔ سوه پينځلس کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول (۱۱) او د نههٔ سوه او پينځو کالو په عُمر
کښې په حق ورسېدو. (۱۲) کله چې قېنان د اوياؤ کالو وو، د هغهٔ يو زوئ محلل‌ابل پېدا شو، (۱۳) او قېنان نور اتهٔ سوه
څلوېښت کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول (۱۴) او د نههٔ سوه لسو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۱۵)
محلل‌ابل د پينځو شپېتو کالو وو، چې د هغهٔ زوئ يارد پېدا شو، (۱۶) او هغه نور اتهٔ سوه او دېرش کاله ژوندے وو. د هغهٔ
نور بچی هم پېدا شول (۱۷) او د پينځهٔ کم نههٔ سوو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۱۸) چې کله يارد د يو سل دوه شپېتو
کالو وو، د هغهٔ زوئ حنوک وشو، (۱۹) او بيا نور اتهٔ سوه کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول (۲۰) او د نههٔ سوه
دوه شپېتو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۲۱) کله چې حنوک د پينځو شپېتو کالو وو، د هغهٔ زوئ مِتهوشله پېدا شو.
(۲۲) د دې نه پس، حنوک درې سوه کاله د خُدائ پاک په ملګرتيا کښې ژوندے وو او نور بچی يې هم پېدا شول. (۲۳) د هغهٔ
ټول عُمر درې سوه پينځهٔ شپېتهٔ کاله وو. (۲۴) حنوک خپل ژوند د خُدائ پاک په ملګرتيا کښې تېر کړو او د هغې نه پس
خلقو ونهٔ ليدو، ځکه چې هغه خُدائ پاک خپل ځان ته پورته اوچت کړو. (۲۵) کله چې مِتهوشله د يو سل اووهٔ اتيا کالو وو،
د هغهٔ زوئ لمک پېدا شو، (۲۶) او هغه نور اووهٔ سوه او دوه اتيا کاله ژوندے وو، د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول (۲۷) او د نههٔ
سوه نههٔ شپېتو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۲۸) کله چې لمک د يو سل دوه اتيا کالو وو، د هغهٔ يو زوئ وشو، (۲۹)
لمک ووئيل، "دا ماشوم به مونږ له د مالِک خُدائ لعنتی کړے شوې زمکې د سختې خوارئ نه آرام راکړی." نو د هغهٔ نوم
يې نوح کېښودو. (۳۰) لمک نور پينځهٔ کم شپږ سوه کاله ژوندے وو. د هغهٔ نور بچی هم پېدا شول (۳۱) او د اووهٔ سوو اووهٔ
اوياؤ کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو. (۳۲) د پينځو سوو کالو عُمر نه پس د نوح درې زامن وشول، شيم، حام او يافت د
دوئ نومونه وُو.

د بنی آدم بد عملونه

۶ (۱) کله چې بنی آدم په ټوله دُنيا کښې خوارهٔ شول، نو د دوئ لوڼه پېدا کېدې، (۲) نو څهٔ آسمانی مخلوق دا ښائسته
پېغلې ولېدې، د خوښې پېغلې يې ترې بوتلې او وادهٔ يې کړې. (۳) بيا مالِک خُدائ وفرمائيل، "زهٔ به بنی آدم ته پرېږدم چې
هغوئ دې هميشه دپاره ژوندی وی، دا فانی مخلوق دے. د نن نه پس به دوئ د شپږ شلو کالو نه زيات ژوندی نهٔ وی." (۴)
په هغه ورځو کښې او هم داسې وروستو، په زمکه ديوان وُو چې هغوئ د بنيادمو د ښځو او د آسمانی مخلوق بچی وُو.
هغوئ د هغه وخت تکړه او مشهور خلق وُو. (۵) چې کله مالِک خُدائ وکتل چې هر يو کس په دُنيا کښې بدعمله وو او هر
وخت د دوئ خيالونه بد وُو، (۶) نو هغه په خپلو کړو پښېمانه شو چې دوئ يې پېدا کړل او په زمکه يې آباد کړل. د هغهٔ زړهٔ
مات شو (۷) نو هغهٔ وفرمائيل، "زهٔ به دا خلق چې ما پېدا کړی دی د زمکې د مخ نه لرې کړم او ورسره ځناور او مارغان
هم، ځکه چې زهٔ ډېر پښېمانه يم چې ما دوئ پېدا کړل." (۸) خو مالِک خُدائ د نوح نه رضا وو.

حضرت نوح

۹-۱۰ دا د نوح قيصه ده. د هغۀ درې زامن وُو، شيم، حام او يافت. نوح هيڅ غلطى نۀ وه کړې او د خُدائ پاک په ټول
مخلوق کښې هغه اېک يو نېک او صادق سړے وو. هغۀ د خُدائ پاک سره ملګرتيا وه، ۱۱ خو نور ټول خلق د خُدائ پاک
د سيدها لارې نه لرى وُو او هر طرف ته زور او ظلم وو. ۱۲ خُدائ پاک چې دُنيا وکتله نو د خلقو د بدعملۍ نه ډکه وه،
ځکه چې خلق د سيدها لارې نه لرې وُو. ۱۳ خُدائ پاک نوح ته وفرمائيل، ”ما د ټولو بنيادمو د ختمولو فېصله کړې ده. زۀ
به دوئ ټول تباه کړم، ځکه چې دُنيا د دوئ د بدعملۍ نه ډکه ده. ۱۴ د ځان دپاره د ښۀ لرګى نه يوه لويه کشتۍ جوړه کړه،
کوټې په کښې جوړې کړه او دننه او بهر يې په تارکولو لېوه کړه. ۱۵ دا کشتۍ يو سل پينځۀ ځلوېښت ګزه اوږده،
ځليريشت ګزه پلنه او څوارلس ګزه اوچته جوړه کړه. ۱۶ کشتۍ له چت هم جوړ کړه او چت يې د سر نه اوولس اِنچې په
ترخ جوړ کړه. دا درې چتيزه جوړه کړه او يو طرف ته دروازه هم په کښې پرېږده. ۱۷ ګوره، زۀ به يو سېلاب راولم چې په
زمکه ټول مخلوق تباه شى. هر ساه لرونکے څيز به مړ شى، ۱۸ خو زۀ تا سره لوظ کوم، د خپلې ښځې سره کشتۍ ته
وخېژه، خپل زامن او د هغوئ ښځې هم وخېژوه. ۱۹-۲۰ د هر قِسم ځناورو او مارغانو نه يو نر او يوه ښځه هم کشتۍ ته
وخېژوه، چې د دوئ نسل باقى پاتې شى. ۲۱ د ځان او دوئ دپاره هر قِسم خوراک راجمع کړه.“ ۲۲ نو نوح هم هغه شان
وکړل چې څنګه خُدائ پاک حُکم ورکړے وو.

لوئ سېلاب

7 ۱ بيا مالِک خُدائ نوح ته وفرمائيل، ”د خپل ټول بال بچ سره کشتۍ ته وخېژه، ما ته پته ده چې يواځې تۀ په ټوله دُنيا
کښې هغه صادق سړے يې چې ښۀ عمل کوې. ۲ د هر قِسم حلال ځناورو نه اووۀ جوړې واخله، خو د هر قِسم حرام
ځناورو نه صِرف يوه يوه جوړه واخله. ۳ او هر قِسم مارغانو نه هم اووۀ جوړې واخله، د دې دپاره چې هر قِسم ځناور
او مارغان په مخ د زمکې ژوندى پاتې شى. ۴ د نن نه اووۀ ورځې پس به زۀ باران راولم چې ځلوېښت شپې او ځلوېښت
ورځې به ورېږى، د دې دپاره چې ټول ژوندى د زمکې د مخ نه ورک کړم.“ ۵ نو نوح هغه هر څۀ وکړل چې څنګه مالِک
خُدائ ورته حُکم ورکړے وو. ۶ نوح د شپږو سوو کالو وو چې په زمکه سېلاب راغلو. ۷ نو په هغه وخت نوح او د هغۀ
ښځه، د هغۀ زامن او د هغوئ ښځې کشتۍ ته وختل چې د سېلاب نه ځان بچ کړى. ۸ د هر قسم حلالو او حرامو ځناورو
او مارغانو او خزندو نه، جوړه جوړه نر او ښځه ۹ نوح کشتۍ ته وخېژول، لکه چې څنګه خُدائ پاک حُکم ورکړے وو.
۱۰ اووۀ ورځې پس سېلاب راغلو. ۱۱ چې کله نوح د شپږو سوو کالو وو، نو د دويمې مياشتې په اوولسمه ورځ د زمکې
لاندې د بې‌شمېره چينو خولې راخلاصې شوې او د آسمان ټولې طوفانى دروازې راخلاصې شوې، ۱۲ او په زمکه
ځلوېښت ورځې او شپې باران وشو. ۱۳ هم په هغه ورځ نوح او د هغۀ ښځه، د هغۀ درې زامن، شيم، حام او يافت او د
هغوئ ښځې ټول کشتۍ ته وختل. ۱۴ د دوئ سره هر قِسم څاروى او ځنګلى ځناور، واړۀ او غټ او هر قِسم مارغان هم
وُو. ۱۵ د هر قِسم ژوندى څيزونو جوړې د نوح سره کشتۍ ته وختلې، ۱۶ چې څنګه خُدائ پاک حُکم ورکړے وو. بيا
مالِک خُدائ په نوح پسې دروازه بنده کړه. ۱۷ ځلوېښت ورځې په زمکه سېلاب وو، اوبۀ ډېرې زياتې شوې او کشتۍ يې
اوچته کړه. ۱۸ اوبۀ زياتې شوې او کشتۍ د اوبو دپاسه ګرځېده. ۱۹ اوبۀ دومره زياتې شوې چې لوړ لوړ غرونه يې پټ
کړل، ۲۰ اوبۀ دومره وختلې چې تقريباً د غرونو د سرونو نه اتۀ ګزه اوچتې شوې. ۲۱ په زمکه هر ژوندے څيز مړ شو،
ټول مارغان، ځناور او ټول بنى آدم. ۲۲ په زمکه هر ژوندے مخلوق مړ شو. ۲۳ مالِک خُدائ هر ژوندے څيز د زمکې د

مخ نه ورک کړو، بنی آدم، ځناور او مارغان. خو صِرف نوح او هغه ژوندی ځیزونه چې د هغهٔ سره په کشتۍ کښې وُو
ژوندی پاتې شول. ۲۴ او اوبهٔ د یو نیم سل ورځو پورې نهٔ کمېدلې.

د سېلاب ختمېدل

۸ ۱ نوح، د هغهٔ بال بچ او هغه ټول ځناور کوم چې په کشتۍ کښې وُو د خُدائ پاک هېر نهٔ وُو، هغهٔ په زمکه هوا
راوستله، نو اوبهٔ په کمېدو شوې. ۲ د زمکې لاندې د چینو خولې او د آسمان طوفانی دروازې بند شوې. باران ودرېدو،
۳ او اوبهٔ ورو ورو په یو نیم سل ورځو کښې کمې شوې. ۴ د اوومې میاشتې په اوولسمه ورځ کشتۍ د اراراط په علاقه
کښې په یو غرهٔ ودرېده. ۵ اوبهٔ کمېدې او د لسمې میاشتې په وړومبۍ ورځ د غرونو څُوکې راڅرګندې شوې. ۶
څلوېښت ورځې پس نوح د کشتۍ کړکۍ کولاو کړه ۷ او یو کارغهٔ یې والوځولو. هغه واپس رانهٔ غلو، خو په هوا کښې تر
هغې پورې اخوا دېخوا ګرځېدو چې د زمکې نه اوبهٔ اوچې شوې. ۸ په دې دوران کښې، نوح ګوګوشتکه والوځوله چې
وګوری چې اوبهٔ ختمې دی کهٔ نه، ۹ خو اوبو تر اوسه پورې زمکه پټه کړې وه او ګوګوشتکې د پښو لګولو ځائ پیدا نهٔ
کړو. نو واپس راغله او نوح لاس بهر کړو او ځان سره یې کشتۍ کښې کښېنوله. ۱۰ د اووهٔ ورځو اِنتظار نه پس هغهٔ بیا
ګوګوشتکه والوځوله. ۱۱ او په ماښامی کښې هغهٔ ته واپس راغله او په مخُوکه کښې یې شنه د زیتُونو پاڼه نیولې وه. نو نوح
ته پته ولګېده چې اوبهٔ کمې شوې دی. ۱۲ هغهٔ بیا نور اووهٔ ورځې اِنتظار وکړو او یو ځل بیا یې ګوګوشتکه والوځوله، خو
دا ځل واپس رانهٔ غله. ۱۳ چې کله نوح د شپږو سوو او د یو کال شو، نو د وړومبۍ میاشتې په وړومبۍ ورځ، اوبهٔ اوچې
شوې. نوح د کشتۍ د چت یوه حِصه کولاو کړه، نظر یې واچولو او چې یې وکتل نو زمکه په اوچېدو وه. ۱۴ د دوېمې
میاشتې په اوویشتمه ورځ زمکه ببخی اوچه وه. ۱۵ نو خُدائ پاک نوح ته وفرمائیل چې، ۱۶ ”د خپلې ښځې، خپلو زامنو
او د دوئ د ښځو سره د کشتۍ نه بهر لاړ شه. ۱۷ ټول مارغان او ځناور هم د ځان سره کوز کړه، چې نور بچی پیدا کړی
او په ټوله زمکه باندې خوارهٔ شی.“ ۱۸ نو نوح د خپلې ښځې، خپلو زامنو او د دوئ د ښځو سره د کشتۍ نه کوز شُو. ۱۹
ټول ځناور او مارغان په خپله خپله ډله کښې د کشتۍ نه ووتل.

د حضرت نوح قربانی پېش کول

۲۰ نوح یوه قربانګاه جوړه کړه چې مالِک خُدائ ته قربانی پېش کړی، هغهٔ د هر قِسم حلالو ځناورو او مارغانو نه یو یو
را ونیولو، او حلال یې کړل، او په قربانګاه کښې یې وسوزول. ۲۱ د قربانۍ په خوشبو مالِک خُدائ رضا شو او خپل ځان
سره یې وفرمائیل، ”د بنی آدم د عمل په وجه به بیا زهٔ هیڅکله زمکه نهٔ لعنتی کوم، ما ته پته ده چې د ماشوموالی نه د دوئ
خیالونه خراب وی. بیا به ټول مخلوق تباه نهٔ کړم، لکه چې دا ځل مې تباه کړی دی. ۲۲ چې تر کومې پورې دُنیا موجوده
وی، کَرل او رېبل به وی، یخنی او ګرمی به وی، اوړے او ژمے به وی، شپه او ورځ به وی د دُنیا تر آخره پورې به وی.“

د خُدائ پاک د حضرت نوح سره یو لوظ کول

۹ ۱ خُدائ پاک نوح او د هغهٔ زامنو له برکت ورکړو او وې فرمائیل، ”آباد شئ او ډېر بچی پیدا کړئ، نو ستاسو اولاد به
په ټوله دُنیا کښې اوسیږی. ۲ ټول ځناور، مارغان، خزنده او کبان به ستاسو نه یرېږی، دا ټول ستاسو د اختیار لاندې
دی. ۳ اوس دا ټول ځناور تاسو خوړلے شئ او دغه شان شنهٔ بوټی هم، دا ټول ستاسو د خوراک دپاره دی. ۴ خو

چې په کومه غوښه کښې وینه وی هغه به نهٔ خورئ، دا ستاسو دپاره منع ده ځکه چې په وینه کښې ژوندون دے. ۵ کهٔ
څوک بل کس قتلوی، زهٔ به ورسره حِساب کوم. کهٔ یو ځناور بنی آدم ووژنی نو سزا به یې مرګ وی. ۶ ځکه چې خُدائ
پاک د خپل ځان په شان بنی آدم جوړ کړے دے. کهٔ څوک د بنی آدم وینه تویَوی، په بدل کښې به د هغهٔ وینه توئ کړے
شی، ۷ ډېر بچی پېدا کړئ، نو چې ستاسو اولاد به په ټوله دُنیا کښې اوسیږی.“ ۸ خُدائ پاک نوح او د هغهٔ زامنو ته
وفرمائیل چې، ۹ ”ګورئ، اوس زهٔ تاسو او ستاسو د اولاد سره دا لوظ کوم، ۱۰ هم داسې د هر ژوندی ځیز، د ټولو
مارغانو، ځناورو او هر هغه ځیز سره چې ستاسو سره د کشتۍ نه رابهر شوی وُو. ۱۱ زهٔ تاسو سره د دې خبرې لوظ
کوم، چې بیا به هیڅکله هم ټول ژوندی مخلوقات په سېلاب نهٔ غرقیږی، بیا به په سېلاب دُنیا نهٔ تباه کیږی. ۱۲ دا نښه به نهٔ
ختمېدونکے لوظ وی کوم چې زهٔ ستا او د ټولو ژوندو ځیزونو سره کوم، ۱۳ زهٔ به په آسمان کښې د بوډۍ ټال جوړوم. دا
به زما د دُنیا سره د لوظ نښه وی. ۱۴ چې کله هم زهٔ په زمکه وریځې راولم او چې د بوډۍ ټال په وریځو کښې
راڅرګندیږی، ۱۵ نو ما ته به خپل لوظ رایادیږی چې سېلاب به بیا هیڅکله ټول ژوندی ځیزونه نهٔ تباه کوی. ۱۶ چې کله په
وریځو کښې د بوډۍ ټال څرګند شی، زهٔ به ورته ګورم او هغه نهٔ ختمېدونکے لوظ به رایادوم کوم چې ما د زمکې د ټولو
ژوندو ځیزونو سره کړے دے. ۱۷ دا زما د هغه لوظ نښه ده کوم چې زهٔ د دُنیا د ټولو ژوندو مخلوقاتو سره کوم.“

حضرت نوح او د هغهٔ زامن

۱۸ د نوح زامن چې د کشتۍ نه کوز شول هغوئ شیم، حام او یافت وُو. (حام د کنعان پلار وو.) ۱۹ په زمکه چې څومره
خلق دی دا ټول د نوح د درېو زامنو اولاد دے. ۲۰ نوح زمیدار وو، هغه وړومبے کس وو چې د انګورو باغ یې وکَرلو. ۲۱
د میو څښلو نه پس هغه نشه شو او په خپله خېمه کښې بربنډ څملاستو. ۲۲ چې کله د کنعان پلار حام، خپل پلار داسې
ولیدو نو هغه بهر لاړو او خپل دوه وروڼه یې خبر کړل. ۲۳ نو شیم او یافت یو څادر واخستو او د خپلو اوږو شا ته یې
ونیولو. او خېمې ته په شا دننه لاړل او خپل پلار یې پټ کړو او مخونه یې اړولی وُو چې پلار بربنډ ونهٔ ګوری. ۲۴ چې کله
نوح په خود کښې شو او خبر شو چې د ټولو کشری زوئ د هغهٔ سره څهٔ کړی دی، ۲۵ نو هغهٔ وفرمائیل چې، ”په کنعان
دې لعنت وی، هغه دې د ټولو وروڼو د نوکرانو غلام شی. ۲۶ مالِک خُدائ دې شیم بختور کړی، او کنعان دې د هغهٔ غلام
کړی. ۲۷ خُدائ پاک دې یافت ډېر تېر کړی، د هغهٔ اولاد او د شیم خلق دې د وروڼو په شان کړی، او کنعان دې د هغهٔ
غلام کړی.“ ۲۸ د سېلاب نه پس نوح نور درې نیم سوه کاله ژوندے وو ۲۹ او د نهٔ نیم سوو کالو په عُمر کښې په حق
ورسېدو.

د حضرت نوح د زامنو اولاد

۱۰ ۱ دا د نوح د زامنو، د شیم، حام او یافت اولاد دے، چې د سېلاب نه پس د هغوئ زامن پېدا شول. ۲ دا د یافت
اولاد دے، جُمر، ماجوج، مادی، یاوان، توبل، مسک او تیراس. ۳ دا د جُمر اولاد دے، اشکناز، ریفت او تُجرمه. ۴ دا
د یاوان اولاد دے، اِلیسه، ترسیس، قبرص او رهودس. ۵ د دوئ اولاد د سمندر په غاړه او په جزیرو کښې اوسیږی. دا د
یافت اولاد دے، چې په بېلو بېلو قبیلو او مُلکونو کښې اوسیږی او هره قبیله خپله خپله ژبه وائی. ۶ دا د حام اولاد دے،
کوش، مِصر، لیبیا او کنعان. ۷ د کوش اولاد د سِبا، حویله، سبته، راماه او د سبتیکه خلق دی. د راماه اولاد د شیبا او
د ددان خلق دی. ۸ کوش د نمرود پلار وو، نمرود د دُنیا وړومبے طاقتور جنګیالے وو. ۹ د مالِک خُدائ په مدد هغه
یو لوئ ښکاری وو، نو ځکه خلق وائی، ”مالِک خُدائ دې د نمرود په شان لوئ ښکاری کړه.“ ۱۰ د هغهٔ بادشاهی وړومبے

په بابل، ارک او اِکاد وه، دا درې واړه د بابل په مُلک کښې وُو. ۱۱ د دې مُلک نه هغه اسور ته لاړو او د نینوه، رحوبوت
عیر، کلح، ۱۲ او د رسن ښارونه يې جوړ کړل، رسن د نینوه او د لوئ ښار کلح په مینځ کښې دے. ۱۳ د مِصر اولاد د
لودی، عنامی، لهابی، نفتوحی، ۱۴ فتروسی، کسلوحی او د کریت خلق وُو، چې د هغوئ اولاد فلستیان دی. ۱۵ د کنعان
مشرے زوئ صیدا وو. کنعان د دې قومونو هم پلار وو، حت، ۱۶ یبوسی، اموری، جرجاسی، ۱۷ حِوی، عرقی، سینی،
۱۸ اروادی، صماری او حماتی. وروستو بیا د کنعانیانو قبیلې خورې شوې. ۱۹ د کنعانیانو مُلک شمالی طرف صیدا نه
جرار ته نزدې، تر غزه پورې ورسېدو او نمرخاتۀ طرف سدوم ته، عموره، ادمه او لَسَع ته، چې ضبوئیم ته نزدې دے. ۲۰ دا
د حام اولاد دے، چې په بېلو بېلو قبیلو او مُلکونو کښې اوسيږی او هره قبیله خپله خپله ژبه وائی. ۲۱ ټول عبرانیان د شیم
اولاد دے، شیم د یافت مشر ورور دے. ۲۲ دا د شیم اولاد دے، عیلام، اسور، ارفکسد، لود او آرام. ۲۳ د آرام اولاد
عُوض، حُول، جتر او مس وُو. ۲۴ ارفکسد د سِلح پلار وو او سِلح د عِبر پلار وو. ۲۵ د عِبر دوه زامن وُو، د یو نوم فلج
چې مطلب يې تقسیم وو، ځکه چې د هغۀ په وخت کښې د دُنیا خلق تقسیم شول. او د بل نوم یُقطان وو. ۲۶ د یُقطان اولاد
د الموداد، سلف، حصارماوت، اِراخ، ۲۷ هدورام، اُوزال، دِقله، ۲۸ عوبال، ابی‌مائیل، شیبا، ۲۹ اوفیر، حویله او یوباب.
دا ټول د یُقطان اولاد وو. ۳۰ چې دوئ په کوم مُلک کښې اوسېدل هغه مُلک د میسا نه سِفار پورې اوږد وو چې نمرخاتۀ
طرف ته د غرونو په مُلک کښې دے. ۳۱ دا د شیم اولاد دے، چې په بېلو بېلو قبیلو او مُلکونو کښې اوسيږی او هره قبیله
خپله خپله ژبه وائی. ۳۲ دا ټول خلق نسل در نسل، د بېلو بېلو نسب‌نامو په مطابق د نوح اولاد دے. د سېلاب نه پس د دُنیا
ټول قومونه د نوح د زامنو اولاد دے.

د بابل برج

۱۱ ۱ په شروع کښې، د ټولې دُنیا خلقو صِرف یوه ژبه وئیله او د یو بل په خبرو پوهېدل. ۲ چې څنګه دوئ د
نمرخاتۀ غاړې نه روان شول، چې چرته دوئ اوسېدل، نو د بابل په مُلک کښې یو هوار مېدان ته راغلل او هلته دېره شول.
۳ دوئ یو بل ته ووئیل، ”راځئ چې خَښتې جوړې کړُو او په اور يې پخې کړُو.“ نو داسې د دوئ سره د آبادئ دپاره خَښتې
او د دې د انښلولو دپاره تارکول وُو. ۴ نو دوئ ووئیل، ”راځئ چې اوس یو ښار او دومره لوئ برج جوړ کړُو چې آسمان
ته ورسیږی، نو مونږ به مشهور شُو او په ټوله دُنیا کښې به خوارۀ وارۀ هم نۀ شُو.“ ۵ بیا مالِک خُدائ د ښار او هغه برج
کتلو له راکوز شو چې بنیادمو جوړ کړے وو، ۶ نو هغۀ وفرمائیل، ”وګورئ، دا ټول یو خلق دی او دوئ هم یوه ژبه وائی،
او د دې نه پس چې بیا دوئ څۀ کول هم وغواړی نو کولے به يې شی، ۷ راځئ چې لاندې ورشُو او د دوئ ژبې ګډې وډې
کړُو نو د یو بل په خبرو به نۀ پوهیږی.“ ۸ نو مالِک خُدائ دوئ په ټوله زمکه خوارۀ وارۀ کړل او دوئ ښار جوړول
پرېښودل. ۹ نو د هغه ښار نوم بابل شو، ځکه چې مالِک خُدائ هلته د خلقو ژبه ګډه وډه کړه او د هغه ځائ نه يې په ټوله
زمکه خوارۀ وارۀ کړل.

د شیم اولاد

۱۰ دا د شیم اولاد دے. د سېلاب نه دوه کاله پس، چې کله شیم د سلو کالو وو، د هغۀ زوئ ارفکسد پیدا شو. ۱۱ د دې
نه پس، شیم پینځۀ سوه کاله نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پیدا شول. ۱۲ چې کله ارفکسد د پینځو دېرشو کالو وو، د
هغۀ زوئ سِلح پیدا شو، ۱۳ د دې نه پس، ارفکسد څلور سوه او درې کاله نور ژوندے وو او نور بچی يې هم پیدا شول.
۱۴ چې کله سِلح د دېرشو کالو وو، د هغۀ زوئ عِبر پیدا شو، ۱۵ د دې نه پس، سِلح څلور سوه درې کاله نور ژوندے وو

او نور بچی یې هم پېدا شول. ۱۶ چې کله عِبر د څلور دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ فلج پېدا شو، ۱۷ د دې نه پس عِبر
څلور سوه دېرش کاله نور ژوندے وو او نور بچی یې هم پېدا شول. ۱۸ چې کله فلج د دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ رعو پېدا
شو، ۱۹ د دې نه پس، فلج دوه سوه نهۀ کاله نور ژوندے وو او نور بچی یې هم پېدا شول. ۲۰ چې کله رعو د دوه دېرشو
کالو وو، د هغهٔ زوئ سروګ پېدا شو، ۲۱ د دې نه پس، رعو دوه سوه اووهٔ کاله نور ژوندے وو او نور بچی یې هم پېدا
شول. ۲۲ چې کله سروګ د دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ نحور پېدا شو، ۲۳ د دې نه پس، سروګ دوه سوه کاله نور
ژوندے وو او نور بچی یې هم پېدا شول. ۲۴ چې کله نحور د یو کم دېرشو کالو وو، د هغهٔ زوئ تارح پېدا شو، ۲۵ د دې نه
پس، نحور یو سل او نولس کاله نور ژوندے وو او نور بچی یې هم پېدا شول. ۲۶ چې تارح د اویا کالو وو د هغې نه پس، د
هغهٔ زامن ابرام، نحور او حاران پېدا شول.

د تارح اولاد

۲۷ دا د تارح اولاد دے، چې هغه د ابرام، نحور او حاران پلار وو. حاران د لوط پلار وو، ۲۸ او حاران په خپل مُلک اُور
کښې چې په بابل کښې دے، په حق ورسېدو، خو د هغهٔ پلار لا ژوندے وو. ۲۹ ابرام سارۍ سره وادهٔ وکړو او نحور د
مِلکاه سره وادهٔ وکړو، چې د حاران لور وه، حاران د اِسکه پلار هم وو. ۳۰ د سارۍ بچی نهٔ وُو، ځکه چې هغه شنډه وه.
۳۱ تارح د خپل زوئ ابرام، د خپل نمسی لوط، چې د حاران زوئ وو، او د خپلې اِنږور سارۍ سره، چې د ابرام ښځه وه،
روان شو او په بابل کښې د اُور ښار نه د کنعان مُلک ته لاړل. خو چې حاران ته ورسېدل نو هلته دېره شول. ۳۲ تارح د
دوه سوه او پينځو کالو په عُمر کښې په حق ورسېدو.

د خُدائ پاک د حضرت ابرام غوښتل

۱۲ ۱ په یو وخت کښې مالِک خُدائ ابرام ته وفرمائیل، ”خپل وطن، د پلار کور او خپل خپلوان پرېږده او هغه مُلک ته
لاړ شه چې زهٔ یې درته ښایم. ۲ زهٔ به تا له ډېر اولاد درکړم او هغوئ به یو لوئ قوم شی. زهٔ به تا له برکت درکړم او
عزتمند به دې کړم، نو ستا په وجه به نورو ته برکت ملاوېږی. ۳ زهٔ به هغوئ له برکت ورکوم چې څوک ستا دپاره برکت
غواړی. خو زهٔ به په هغوئ لعنت وایم چې څوک په تا لعنت وائی. او ستا په وسیله به زهٔ د دُنیا ټولو قومونو له برکت
ورکړم.“ ۴ چې کله ابرام د پينځو اویاؤ کالو وو، نو هغه د حاران نه روان شو، لکه څنګه چې مالِک خُدائ ورته فرمائیلی
وُو، او لوط هم ورسره لاړو. ۵ ابرام خپله ښځه سارۍ، او خپل ورارهٔ لوط هم د ځان سره روان کړل او په حاران کښې
چې څومره مال او نوکران یې جمع کړی وُو هغه ټول یې ځان سره کړل او کنعان ته روان شول. چې کله هغوئ کنعان ته
ورسېدل، ۶ ابرام په دې مُلک کښې سفر کولو چې شِکم ته نزدې، د موره پاکې ونې زیارت له راغلو. (په هغه وخت کښې
کنعانیان لا په دې مُلک کښې اوسېدل.) ۷ نو مالِک خُدائ ابرام ته څرګند شو او هغهٔ ته یې وفرمائیل، ”دا هغه مُلک دے
چې زهٔ یې ستا اولاد له ورکوم.“ بیا ابرام هلته مالِک خُدائ ته یوه قربانګاه جوړه کړه، چرته چې ورته راڅرګند شوے وو.
۸ د دې نه پس، هغهٔ د بیت‌ایل ښار نمرخاتهٔ طرف ته د غرونو مُلک ته کډه یوړه او هغهٔ په هغه ځائ کښې چې نمرپرېواتهٔ
طرف ته بیت‌ایل او نمرخاتهٔ ته عی دے په مینځ کښې خیمه ولګوله. هلته یې هم یوه قربانګاه جوړه کړه او د مالِک خُدائ
نوم یې پرې واخستو. ۹ بیا هغهٔ جدا جدا ځایونو ته هِجرت کولو چې د کنعان جنوبی حِصې ته راغلو.

حضرت ابرام په مِصر کښې

۱۰ او يو ځل په کنعان کښې قحط راغلو او دا د برداشت نه دومره بهر وو چې ابرام مِصر ته هِجرت وکړو، چې هلته ديره
شی. ۱۱ چې کله هغه تقريباً مِصر ته اورېدو، هغۀ خپلې ښځې سارۍ ته وفرمائيل، ”دا خبره واوره، ما ته پته ده چې تۀ
ښائسته يې. ۱۲ کۀ د مِصر خلق تا وګورى، نو هغوئ به ګُمان وکړى چې تۀ زما ښځه يې، نو هغوئ به ما مړ کړى او تا به
ژوندۍ پرېږدی. ۱۳ هغوئ ته ووايه چې زۀ يې خور يم، نو داسې به ما ته څۀ نۀ وائى او ستا په وجه به زۀ ژوندے پاتې شم.“
۱۴ چې کله هغوئ مِصر ته واورېدل، نو مِصريانو هغه وليده چې ډېره ښائسته ښځه وه. ۱۵ نو د فِرعون درباريانو هغه
وليده او فِرعون ته يې ووئيل چې هغه څومره ښائسته وه، نو هغه يې محل ته بوتله. ۱۶ د هغې په وجه فِرعون د ابرام ښۀ
عزت وکړو او هغۀ له يې د ګډو او چېلو رَمې ورکړې. څاروى، خرۀ، اوښان او ښځې او نران خِدمتګاران يې هم ورکړل.
۱۷ خو فِرعون سارۍ بوتلې وه، نو ځکه مالِک خُدائ په فِرعون او د هغۀ په درباريانو يوه لويه وبا راوسته. ۱۸ فِرعون
ابرام راوغوښتو او تپوس يې ترې وکړو، ”دا تا زما سره څۀ کړى دى؟ تا ولې ما ته ونۀ وئيل چې هغه ستا ښځه ده؟ ۱۹ تا
ولې ووئيل چې هغه ستا خور ده او ما درنه بوتله چې ښځه يې کړم؟ خپله ښځه د ځان سره بوځه او په خپله مخه ځه.“ ۲۰
فِرعون نوکرانو ته حُکم وکړو، نو هغوئ ابرام بوتلو او د خپلې ښځې او ټول مال سره يې د هغه مُلک نه بهر کړو.

د حضرت ابرام او حضرت لوط جدا کېدل

۱۳ ۱ ابرام د خپلې ښځې سره او ټول مال سره د مِصر نه د کنعان په طرف صحرا ته لاړو او لوط هم ورسره وو. ۲
ابرام ډېر مالداره سړے وو، د هغۀ څاروى وُو او د سپينو او سرو زرو مالِک هم وو. ۳ او هغۀ جدا جدا ځايونو ته هِجرت
کولو او بيت‌ايل ته روان وو. هغه هم هغه ځائ ته ورسېدو چې د بيت‌ايل او عى په مينځ کښې دے چرته چې هغه مخکښې
ډېره شوے وو ۴ او قربان‌ګاه يې جوړه کړې وه. او د مالِک خُدائ نوم يې پرې اخستے وو. ۵ د لوط سره هم څاروى
او رَمې وې، خپل خاندان او نوکران هم ورسره وُو. ۶ خو هلته دومره شنه زمکه نۀ وه چې دوئ دواړه په کښې يو ځائ
پاتې شوى وے، ځکه چې د دوئ سره ډېر زيات مال وو. ۷ نو د ابرام او د لوط د شپونکو په مينځ کښې جنګ وشو. (په
هغه وخت کښې کنعانيان او فرزيان هم په هغه مُلک کښې اوسېدل.) ۸ نو ابرام لوط ته وفرمائيل، ”خُدائ پاک دې زما او
ستا او زمونږ د شپونکو په مينځ کښې لانجه نۀ راولى، ځکه چې مونږ خپلوان يُو. ۹ ولې دا ټوله زمکه ستا په وړاندې نۀ
ده؟ زما نه جدا شه. چې چرته دې خوښه وى هم هلته لاړ شه. کۀ تۀ ښى طرف ته ځې نو زۀ به ګس طرف ته ځم، کۀ تۀ ګس
طرف ته ځې نو زۀ به ښى طرف ته لاړ شم.“ ۱۰ لوط سترګې واړولې راواړولې او د اُردن ټول هوار ميدان يې وليدو، چې د
ضُعر پورې، د مالِک خُدائ د باغ په شان يا د مِصر د مُلک په شان ښې ډېرې اوبۀ يې لرلې. (په هغه وخت کښې مالِک
خُدائ د سدوم او عموره ښارونه لا تباه کړى نۀ وُو.) ۱۱ نو لوط د ځان دپاره د اُردن ټول هوار ميدان خوښ کړو او
نمرخاتۀ طرف ته لاړو. نو داسې دوئ دواړه جدا شول. ۱۲ ابرام د کنعان په مُلک کښې پاتې شو او لوط په ميدان کښې د
ښارونو په مينځ کښې ډېره شو او سدوم سره نزدې يې خېمې ولګولې، ۱۳ چې د هغه ځائ خلق ډېر خراب او ګناهګار وُو
او د مالِک خُدائ خلاف وُو.

د مالِک خُدائ د حضرت ابرام سره د زمکې ورکولو وعده

۱۴ د لوط د تلو نه پس، مالِک خُدائ ابرام ته وفرمائيل، ”چرته چې تۀ ولاړ يې، د دې ځائ نه هر طرف ته ښۀ په غور سره

وګوره. ۱۵ چې څومره زمکه ستا په نظر راځی، دا زۀ تا او ستا اولاد له همېشه دپاره درکوم. ۱۶ زۀ به تا له دومره ډېر
اولاد درکوم چې هيڅ څوک به يې شمېرلے نۀ شی خو د خاورو د ذرو شمېرل به ترې آسان وی. ۱۷ پاڅه، روان شه او په
ټوله زمکه نظر واچوه، ځکه چې دا ټوله تا له درکوم.“ ۱۸ نو ابرام د دې ځائ نه کډه واخستله او د ممرې پاکو ونو ته
نزدې دېره شو، چې دا په حبرون کښې دے، او هلته يې مالِک خُدائ ته يوه قربان‌ګاه جوړه کړه.

د حضرت ابرام حضرت لوط راخلاصول

۱۴ ۱ په هغه وخت کښې، څلورو بادشاهانو، د بابل امرافِل، د الاسر اريوک، د عيلام کِدرلاعُمر او د جوئيم تِدعال، ۲
د پينځو نورو بادشاهانو سره جنګ وکړو چې هغوئ دا دی، د سدوم بَرع، د عموره برشع، د ادمه سِنی‌اب، د ضبوئيم شِمِيبر
او بالع يعنې د ضُعر بادشاه. ۳ دې پينځو بادشاهانو د سِديم په مېدان کښې اتفاق وکړو او لښکر يې جوړ کړو، چرته چې
د مالګې درياب دے. ۴ دوئ دولس کاله د کِدرلاعُمر د مشرئ لاندې وُو، خو په ديارلسم کال هغوئ د هغۀ خِلاف بغاوت
وکړو. ۵ يو کال وروستو کِدرلاعُمر او د هغۀ ملګرى د خپلو لښکرو سره راغلل او رفائيم ته يې په عستارات قرنيم کښې،
زوزيم ته په حام کښې او ايميم ته د سِوى قِريَتائم په مېدان کښې شکست ورکړو، ۶ او حوريانو ته يې د ادوم په غرونو
کښې شکست ورکړو او د صحرا په غاړه د ايل‌فاران پورې ورپسې روان وُو. ۷ بيا دوئ ترې راوګرځېدل او قادِس ته
واپس راغلل (چې بيا په عين مِصفات مشهور شو). دوئ د عماليقيانو ټول مُلک ونيوو او اموريانو له يې شکست ورکړو چې
په حصيصون تامار کښې اوسېدل. ۸ د سدوم، عموره، ادمه، ضبوئيم او د بالع بادشاهان د قلعو نه راووتل او خپلې
لښکرې يې د جنګ دپاره تيارې کړې او د سِديم په مېدان کښې يې جنګ وکړو. ۹ پينځۀ بادشاهان، د څلورو بادشاهانو
سره وجنګېدل چې دوئ د عيلام، د جوئيم، د بابل او د الاسر وُو. ۱۰ مېدان ټول د تارکولو د کندو نه ډک وو او چې کله د
سدوم او عموره بادشاهان د جنګ نه تښتېدل، نو هغوئ په کندو کښې پرېوتل، خو هغه نور درې بادشاهان غرونو ته
وتښتېدل. ۱۱ دې څلورو بادشاهانو چې په سدوم او عموره کښې څومره مال وو هغه يې ټول واخستو، چې په کښې د
خوراک سامان هم وو او دوئ لاړل. ۱۲ د ابرام وراره لوط، په سدوم کښې اوسېدو، نو هغه يې هم بوتلو او هر څۀ يې ترې
واخستل. ۱۳ خو يو سړے وتښتېدو او ابرام، عبرانى ته يې دا هر څۀ ووئيل، چې هغه د ممرې، اموری پاکو ونو ته نزدې
اوسېدو، ممرې او د هغۀ خپلوانو اسکال او عانير هم د ابرام په جنګ کښې ملګرتيا کوله. ۱۴ چې کله ابرام خبر شو چې د
هغۀ وراره نيولے شوے دے، هغۀ خپل ټول درې سوه اتلس فوجيان خپلې خېمې ته راوغوښتل او په هغه څلورو بادشاهانو
پسې تر دان پورې روان وُو. ۱۵ هلته هغۀ فوجيان په ډلو کښې تقسيم کړل او د شپې يې په دشمن حمله وکړه او هغوئ له
يې شکست ورکړو، هغه د دمشق شمالى طرف ته تر حوبه پورې په هغوئ پسې وو، ۱۶ او چې کوم مال يې تښتولے وو
هغه يې ترې واپس واخستلو. او خپل وراره لوط يې سره د ټول مال واپس راوستو او چې کومې ښځې او کسان نيولے شوی
وُو هغه يې هم راوستل.

د مَلِک‌صِدق حضرت ابرام له برکت غوښتل

۱۷ چې کله ابرام په کِدرلاعُمر او په نورو بادشاهانو د فتح موندلو نه پس واپس راغلو، نو د سدوم بادشاه د سِوى مېدان ته
ورله سترى مشى له راغلو (چې بل نوم يې د بادشاهانو مېدان دے). ۱۸ او مَلِک‌صِدق، چې د شاليم بادشاه او د خُدائ
تعالىٰ يو اِمام وو، ابرام له روټئ او مے راوړل، ۱۹ هغۀ دپاره يې برکت وغوښتو او ورته يې وفرمائيل، ”خُدائ تعالىٰ دې
ابرام له برکت ورکړی، چا چې آسمان او زمکه پيدا کړی دی. ۲۰ ټول ثناء صِفت دې د هغه خُدائ تعالىٰ وی چې ستا

دشمنان یې ستا د پښو لاندې کړل.“ نو ابرام مَلِک‌صِدِق ته د ټول مالِ غنیمت نه لسمه حِصه ورکړه. ﴿۲۱﴾ د سدوم بادشاه ابرام ته ووئیل، ”دا ټول مال ستا شو، خو ما له زما ټول خلق واپس راکړه.“ ﴿۲۲﴾ ابرام جواب ورکړو، ”زما دې په مالِک خُدائ قسم وی، چې ډېر لوئ خُدائ تعالیٰ دے، چې د آسمان او زمکې پېدا کوونکے دے، ﴿۲۳﴾ چې زۀ به ستاسو هیڅ څیز نۀ استعمالوم، یو تار یا د څپلۍ تسمه قدر به هم ستاسو نۀ وړم. چې تاسو دا ونۀ وایئ، چې ابرام زمونږ په مال مالداره شوے وو. ﴿۲۴﴾ زۀ به ستاسو نه د هغه مال نه بغېر یو څیز هم نۀ قبلوم کوم چې زما کسانو استعمال کړے دے. خو زما ملګری، عانیر، اسکال او ممرې دې خپله حِصه ترې نه واخلی.“

د حضرت ابرام سره د خُدائ پاک لوظ

۱۵ ﴿۱﴾ څۀ موده پس، د مالِک خُدائ کلام ابرام ته په رویا کښې نازل شو چې، ”ابرامه، یرېږه مه. زۀ ستا ډال یم او زۀ به تا له یو لوئ اِنعام درکوم.“ ﴿۲﴾ خو ابرام جواب ورکړو، ”مالِکه، مالِکه خُدایه، ستا اِنعام به ما له څۀ فائده راکړی؟ زما خو خپل بچی هم نشته او دغه د دمشق اِلیعزر زما وارث دے. ﴿۳﴾ ګوره، تا ما له اولاد نۀ دے راکړے او زما غلام به زما میراث اخلی.“ ﴿۴﴾ نو د مالِک خُدائ کلام یو ځل بیا په هغۀ نازل شو چې، ”ستا غلام اِلیعزر به ستا میراث نۀ اخلی، ستا خپل زوئ به ستا وارث وی.“ ﴿۵﴾ مالِک خُدائ هغه بهر بوتلو او ورته یې وفرمائیل، ”آسمان ته وګوره، کۀ تۀ د آسمان ستوری شمېرلے شې نو وې شمېره، ستا اولاد به د ستورو په شان ډېر وی.“ ﴿۶﴾ ابرام په مالِک خُدائ ایمان راوړو او دا د هغۀ دپاره په صداقت حساب شو. ﴿۷﴾ بیا مالِک خُدائ هغۀ ته وفرمائیل، ”زۀ مالِک خُدائ یم، چا چې په بابل کښې د اُور نه راوویستلې، چې دا زمکه ستا خپله شی.“ ﴿۸﴾ خو ابرام ترې تپوس وکړو، ”مالِکه، مالِکه خُدایه، ما ته به څنګه پته ولګی چې دا به زما شی؟“ ﴿۹﴾ هغۀ جواب ورکړو، ”ما له یوه سخې، یوه چېلۍ او یو ګډ راوله، چې هر یو د درېو کالو وی او یوه ګوګوشتکه او کونتره هم راوړه.“ ﴿۱۰﴾ ابرام دا څناور حاضر کړل، حلال یې کړل، هغه درې څاروی یې په مینځ نیم کړل او په دوه قطارونو کښې یې نیم نیم یو بل ته مخامخ کېښودل، خو مارغان یې په مینځ نیم نۀ کړل. ﴿۱۱﴾ تپوسان په غوښه لاندې راغوټه شول، خو ابرام ترې نه وشړل. ﴿۱۲﴾ چې کله نمر په پرېوتو شو، په ابرام یو دروند خوب راغلو او یره او توره تیارۀ هم پرې راغله. ﴿۱۳﴾ مالِک خُدائ هغۀ ته وفرمائیل، ”تۀ دا خبره یاده ساته چې ستا اولاد به په پردی مُلک کښې مسافر شی، دوئ به هلته نوکران شی او څلور سوه کاله به پرې ظلم کېږی، ﴿۱۴﴾ خو زۀ به هغه قوم له سزا ورکړم چې څوک دوئ غلامان کوی او چې کله هغه پردے مُلک پرېږدی، نو دوئ به ډېر مال دولت د ځان سره یوسی. ﴿۱۵﴾ او تۀ په خپله به په ښۀ پوخ عُمر کښې، په تسلۍ سره وفات شې او دفن به شې. ﴿۱۶﴾ په څلورم نسل کښې به ستا اولاد دلته واپس راشی، ځکه چې اموریانو تر اوسه پورې دومره ګناه نۀ ده کړې چې زۀ دوئ بهر کړم.“ ﴿۱۷﴾ چې کله نمر پرېوتو او توره تیارۀ شوه، نو یو د بلو سکارو لوښے چې لوګے یې کولو او یو بَل لرګے ناڅاپی راڅرګند شو او د څناورو په مینځ کښې تېر شو. ﴿۱۸﴾ نو په هغه وخت کښې مالِک خُدائ د ابرام سره یو لوظ وکړو. هغۀ وفرمائیل، ”زۀ تا سره دا لوظ کوم چې زۀ به ستا اولاد له د مِصر د دې سیند نه د فرات تر لوئ سیند پورې دا زمکه ورکوم، ﴿۱۹﴾ او ورسره د قینیانو مُلک، د قنزیانو، د قدمونیانو، ﴿۲۰﴾ د حِتیانو، د فرزیانو، د رفائیم، ﴿۲۱﴾ د اموریانو، د کنعانیانو، د جرجاسیانو او د یبوسیانو مُلک هم ورکوم.“

حضرت اِسمٰعیل او بی‌بی هاجِره

۱۶ ﴿۱﴾ د ابرام د ښځې سارۍ تر اوسه پورې بچی نۀ وُو شوی. خو د هغې یوه مِصری وینځه وه چې نوم یې هاجِره وه،

۲ نو هغې ابرام ته ووئيل، "مالِک خُدائ ما له اولاد نۀ دے راکړے. تۀ ولې زما د وينځې سره شپه نۀ تېروې؟ کېدے شی
چې زۀ د هغې نه آباده شم." نو ابرام د سارئ خبره ومنله. ۳ نو هغې خپله وينځه هاجِره ورکړه چې ښځه يې شی. (د ابرام
په کنعان کښې د لس کاله اوسېدو نه پس داسې وشول.) ۴ ابرام د هاجِرې سره کوروالے وکړو، نو هغه اُميدواره شوه.
چې کله هغې ته پته ولګېده چې اُميدواره شوه، نو خپلې بی‌بی ته به يې سپک کتل. ۵ نو سارئ ابرام ته ووئيل، "دا بد ستا
په وجه وشول. ما خپله وينځه په خپله ستا په غېږ کښې کښېنوله او چې د کوم وخت نه هغې ته پته لګېدلې ده چې اُميدواره
ده، نو هغه ما ته سپک ګوری. مالِک خُدائ دې اِنصاف وکړی چې په ما او په تا کښې څوک په حقه دی." ۶ خو ابرام
جواب ورکړو، "ډېر ښۀ، هغه ستا وينځه ده او ستا په اختيار کښې ده، چې څۀ دې خوښه وی نو ورسره يې وکړه." نو
سارئ د هاجِرې سره دومره ظلم وکړو چې هغه ترېنه وتښتېده. ۷ د مالِک خُدائ فرښتې په صحرا کښې د شور په لاره
هاجِره په چينه ومونده ۸ او فرښتې وفرمائيل، "هاجرې، د سارئ وينځې، تۀ د کوم ځائ نه راغلې يې او چرته ځې؟" هغې
جواب ورکړو، "زۀ د خپلې نېکې نه تښتم." ۹ د مالِک خُدائ فرښتې هغې ته وفرمائيل، "خپلې بی‌بی له واپس لاړه شه او د
هغې د اختيار لاندې ژوند تېروه." ۱۰ بيا فرښتې هغې ته دا هم وفرمائيل، "زۀ به تا له دومره ډېر اولاد درکړم چې هيڅ څوک
به يې نۀ شی شمېرلے. ۱۱ تۀ اوس اُميدواره يې او زوئ به دې وشی او د هغۀ نوم به اِسمٰعيل کېږدې ځکه چې مالِک خُدائ
په تکليف کښې ستا آواز اورېدلے دے. ۱۲ خو ستا زوئ به د يو ځنګلی په شان عُمر تېروی، هغه به د هر چا دشمن وی او
هر يو به د هغۀ خِلاف وی. هغه به د خپلوانو نه بېل ژوند تېروی." ۱۳ هاجِرې د ځان نه تپوس وکړو، "ما خو خُدائ پاک
ليدلے دے او بيا هم لا ژوندئ پاتې يم؟" نو هغې مالِک خُدائ ته يو نوم ورکړو چا چې د هغې سره يې خبرې کړې وې،
يعنې، "هغه خُدائ پاک چې ګوری." ۱۴ دا ځکه د قادِس او بيرد په مينځ کښې کوهی ته خلق وائی چې، "بيرلحی‌روئ"
يعنې، د هغه ژوندی خُدائ پاک کوهے دے چې ما ګوری. ۱۵ د هاجِرې نه د ابرام زوئ وشو او اِسمٰعيل نوم يې پرې
کېښودو. ۱۶ ابرام په هغه وخت کښې د شپږ اتياو کالو وو.

سنت د لوظ يوه نښه

۱۷ ۱ ابرام چې کله د يو کم سلو کالو وو، نو مالِک خُدائ هغۀ ته راڅرګند شو او وې فرمائيل، "زۀ قادر خُدائ يم.
زما تابعداری کوه او همېشه بې‌عيبه اوسه. ۲ زۀ تا سره دا لوظ کوم چې ډېر اولاد به درکړم." ۳ ابرام مخ په زمکه
ولګولو، سجده يې وکړه او خُدائ پاک وفرمائيل چې، ۴ "ګوره، زۀ تا سره دا لوظ کوم، زۀ دا لوظ کوم چې تۀ به د ډېرو
قومونو پلار شې. ۵ نور به تا ته ابرام نۀ شی وئيلے، ستا نوم اِبراهيم شو، ځکه چې زۀ تا د ډېرو قومونو پلار جوړوم. ۶
زۀ به تا ډېر زيات آباد کړم، او ستا نه به قومونه جوړ کړم او ستا په اولاد کښې به بادشاهان وی. ۷ زما به تا او ستا د
اولاد سره دا لوظ وی، دا به په راتلونکو نسلونو کښې يو نۀ ختمېدونکے لوظ وی. زۀ به ستا او ستا د اولاد خُدائ پاک يم.
۸ زۀ به تا او ستا اولاد له دا مُلک ورکوم په کوم کښې چې تۀ اوس مسافر يې. د کنعان ټول مُلک به همېشه دپاره ستا د
اولاد وی او زۀ به د هغوئ خُدائ پاک يم." ۹ خُدائ پاک اِبراهيم ته وفرمائيل، "تۀ به زما سره دا لوظ پوره کوې، ستا او
ستا د اولاد د راتلونکو نسلونو سره به دا لوظ وی. ۱۰ خو په دې شرط سره چې تۀ او ستا د اولاد هر يو نر به خامخا سنت
کيږی. ۱۱-۱۲ د نن نه پس به تاسو هر يو نر ماشوم سنت کوئ چې هغه د اتو ورځو شی، ورسره هغه نوکران چې ستاسو
په کور کښې پيدا وی او هغه هم چې د بل مُلک نه راوستلے شوی دی. د دې نه به دا معلومېږی چې زما او ستا په مينځ
کښې لوظ شته. ۱۳ هر يو به خامخا سنت کيږی، دا به په بدن يوه نښه وی چې پته لګی چې تا سره زما لوظ نۀ
ختمېدونکے دے. ۱۴ خو چې کوم نر سنت شوے نۀ وی هغه به زما د خلقو نه بېل وی، ځکه چې هغۀ زما لوظ مات

کړے دے.“ ۱۵ خُدائ پاک اِبراهيم ته وفرمائيل، ”تۀ نور خپلې ښځې ته سارئ مۀ وايه، د نن نه پس د هغې نوم ساره شو.
۱۶ زۀ به هغې له برکت ورکړم او د هغې نه به ستا يو زوئ پيدا شي. زۀ به هغې له برکت ورکړم او هغه به د قومونو مور
شي او د هغې په اولاد کښې به بادشاهان وي.“ ۱۷ اِبراهيم تندے په زمکه ولګولو، سجده يې وکړه، خو اِبراهيم په خندا شو،
چې کله هغۀ سوچ کولو، ”چې يو سړے د سلو کالو زوړ وي د هغۀ بچی پيدا کېدے شي څۀ؟ د ساره بچی پيدا کېدے شي
چې د لس کم سلو کالو ده؟“ ۱۸ اِبراهيم خُدائ پاک ته وفرمائيل، ”کاش چې تۀ اِسمٰعيل زما وارث کړې.“ ۱۹ خو خُدائ
پاک وفرمائيل چې، ”نه. ستا د خپلې ښځې ساره نه به يو زوئ پيدا شي او د هغۀ نوم اِسحاق کېږده. د هغۀ او د هغۀ د اولاد
سره به هميشه دپاره زما لوظ وي. کوم چې يو نۀ ختمېدونکے لوظ دے. ۲۰ ما ستا د اِسمٰعيل دپاره سوال اورېدلے دے،
نو هغۀ له به هم برکت ورکړم او هغۀ له به ډېر بچی او ډېر اولاد ورکړم. هغه به د دولسو بادشاهانو پلار وي او زۀ به د هغۀ د
اولاد نه يو لوئ قوم جوړ کړم. ۲۱ خو زما به ستا د زوئ اِسحاق سره لوظ وي، چې هغه به تقريباً بل کال په دې ورځو
کښې د ساره نه پيدا کيږی.“ ۲۲ چې کله خُدائ پاک د اِبراهيم سره خبرې تر سره کړې، نو ترې نه لاړو. ۲۳ هم په هغه
ورځ اِبراهيم اِسمٰعيل او په کور کښې چې څومره نران پيدا شوی وُو هغه ټول يې سنت کړل، سره د هغه نوکرانو چې د هغۀ
په کور کښې پيدا شوی وُو او هغه يې هم سنت کړل چې د بل مُلک نه راوستلے شوی وُو لکه څنګه چې خُدائ پاک هغۀ ته
فرمائيلی وُو. ۲۴ اِبراهيم د يو کم سلو کالو وو چې هغه سنت شو، ۲۵ او د هغۀ زوئ اِسمٰعيل د ديارلسو کالو وو. ۲۶
دوئ دواړه په يوه ورځ سنت شول، ۲۷ او ورسره د اِبراهيم ټول نوکران هم سنت شول.

د حضرت اِبراهيم سره د زوئ د پيدا کېدو وعده

۱۸ ۱ مالِک خُدائ اِبراهيم ته د ممرې پاکو ونو سره راڅرګند شو. چې اِبراهيم د سرې غرمې په وخت د خېمې د
دروازې په خولۀ کښې ناست وو، ۲ هغۀ وکتل او څۀ ګوری چې هلته درې سړی ولاړ دی. هغوئ يې چې څنګه وليدل،
هغۀ سترې مشی له ورمنډه کړل. د عزت نه ورته ټيټ شو، ۳ اِبراهيم وفرمائيل، ”صاحِبانو، کۀ تاسو ما د دې قابل ګڼئ،
نو زما سره ايسار شئ چې زۀ ستاسو خِدمت وکړم. ۴ کۀ اجازت وی نو زۀ به ستاسو پښو وينځلو له لږې اوبۀ راوړم،
تاسو د دې ونې لاندې دمه وکړئ. ۵ زۀ به تاسو له لږه روټۍ هم راوړم، نو تاسو به بيا ښۀ مزل وکړئ. دا زما دپاره د
عزت خبره ده چې زما کور ته راغلئ، نو زۀ به ستاسو مېلمستيا کوم.“ هغوئ جواب ورکړو، ”ښۀ ده، چې څنګه ستا خوښه
وی نو هغه شان وکړه.“ ۶ اِبراهيم خېمې ته تېز لاړو او ساره ته يې وفرمائيل، ”زر شه. د ټولو نه د ښۀ اوړو بوجۍ راواخله
او روټۍ ترې پخې کړه.“ ۷ بيا هغۀ د مال رَمې ته ورمنډه کړه او يو کچه او څورب سخے يې راونيوو او يو نوکر له يې
ورکړو، چې هغه يې زر زر تيار کړی. ۸ هغۀ لږ ماستۀ، پئ او هغه پخه شوې غوښه هم راوړه او سرو ته يې هر څۀ
کېښودل او چې کله هغوئ روټۍ خوړله نو د ونې لاندې ورته ولاړ وو. ۹ بيا هغوئ د هغۀ نه تپوس وکړو، ”ستا ښځه ساره
چرته ده؟“ هغۀ جواب ورکړو، ”هغه دننه په خېمه کښې ده.“ ۱۰ يو مېلمه ووئيل، ”په راتلونکی کال کښې به زۀ واپس راشم
او ستا د ښځې ساره به يو زوئ پيدا شوے وی.“ ساره د خېمې د دروازې شا ته دا خبرې اورېدلې. ۱۱ اوس ګوره، اِبراهيم
او ساره ډېر بوډاګان وُو. او ساره د ماشوم د پيدا کېدو نۀ وه. ۱۲ نو ساره د ځان سره وخندل او وې وئيل چې، ”اوس زۀ
زَړه او کمزورې يم او خاوند مې هم بوډا دے، نو اوس په دې عُمر کښې به زۀ د هغۀ سره څملم څۀ؟“ ۱۳ نو مالِک خُدائ
د اِبراهيم نه تپوس وکړو، ”ساره ولې وخندل او وې وئيل چې په دې عُمر کښې زما ماشوم پيدا کېدے شی څۀ ځکه چې زۀ
ډېره بوډۍ يم؟ ۱۴ داسې څۀ شته چې د مالِک خُدائ دپاره مشکل وی؟ لکه چې څنګه ما ووئيل، په راتلونکی کال به زۀ
واپس راځم او د ساره به يو زوئ پيدا شی.“ ۱۵ نو ساره منکره شوه ځکه چې هغه يرېده. هغې ووئيل، ”ما خو نۀ دی

خندلی.“ هغهٔ جواب ورکړو، ”آو، تا وخندل.“

د حضرت اِبراهیم د سدوم د نهٔ تباه کېدو سوال کول

۱۶ بیا هغه سړی روان شول او یو داسې ځائ ته لاړل چې د کوم ځائ نه یې سدوم لیدلے شو، نو اِبراهیم هغوئ ته په مخه
ښه وئیلو دپاره ورسره لاړو. ۱۷ نو مالِک خُدائ د ځان سره وفرمائیل، ”زهٔ چې څهٔ کول غواړم هغه به د اِبراهیم نه نهٔ پټوم.
۱۸ د هغهٔ اولاد به یو لوئ طاقتور قوم وی او د هغهٔ په ذریعه به زهٔ ټولو قومونو له برکت ورکړم. ۱۹ ما هغه د دې دپاره
غوره کړے دے چې هغه خپلو زامنو او اولاد ته دا نصیحت وکړی چې زما خبره منی او هغه څهٔ کوی چې کوم صحیح او
حق دی. کهٔ دوئ داسې کوی، نو زهٔ به هم د هغهٔ دپاره هغه هر څهٔ وکړم چې ما یې وعده کړې ده.“ ۲۰ بیا مالِک خُدائ
اِبراهیم ته وفرمائیل، ”په سدوم او عموره باندې ډېر سخت اِلزامونه دی، دوئ ډېر بد عملونه کوی. ۲۱ زهٔ به لاندې خامخا
ځم چې دا پته ولګوم چې کوم اِلزامونه ما اورېدلی دی چې هغه رښتیا دی او کهٔ نه.“ ۲۲ بیا هغه دوه سړی لاړل او د سدوم
طرف ته روان شول، خو مالِک خُدائ د اِبراهیم سره ایسار شو. ۲۳ اِبراهیم مالِک خُدائ ته نزدې شو او تپوس یې ترې
وکړو، ”تهٔ به رښتیا د بدعملو سره صادقان هم تباه کوې؟ ۲۴ کهٔ په ښار کښې پنځوس صادقان کسان وی، نو تهٔ به ټول
ښار تباه کوې څهٔ؟ تهٔ به دوئ نهٔ معاف کوې د دې دپاره چې هغه پنځوس کسان بچ شی؟ ۲۵ دا څنګه کېدے شی چې تهٔ به
صادقان د بدعملو سره ووژنې؟ دا خو ناممکنه ده، تهٔ داسې نهٔ کوې. کهٔ تهٔ داسې وکړې، نو صادقانو خلقو ته به د بدعملو
سره یو شان سزا مِلاو شی. دا ستا دپاره ناممکنه ده. ځکه د دُنیا اِنصاف کوونکے به خامخا اِنصاف کوی.“ ۲۶ مالِک
خُدائ ورته وفرمائیل، ”کهٔ په سدوم کښې پنځوس صادقان کسان هم وی، نو زهٔ به د هغوئ په خاطر ټول ښار بچ کړم.“ ۲۷
اِبراهیم بیا وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه، ما معاف کړه چې زهٔ زړور شوم او ستا په مخکښې خبرې کوم. ځکه چې زهٔ ستا په
مخکښې هیڅ هم نهٔ یم. ۲۸ خو کېدے شی چې هلته د پنځوسو صادقانو په ځائ صِرف پینځهٔ څلوېښت وی. نو تهٔ به د
پینځو کسانو د کمی په وجه ټول ښار تباه کوې څهٔ؟“ مالِک خُدائ جواب ورکړو، ”کهٔ پینځهٔ څلوېښت صادقان هم وی نو
زهٔ به هغه ښار نهٔ تباه کوم.“ ۲۹ اِبراهیم بیا وفرمائیل، ”کېدے شی چې هلته صِرف څلوېښت کسان وی.“ هغهٔ جواب
ورکړو چې، ”کهٔ څلوېښت کسان هم وی نو زهٔ به هغه ښار نهٔ تباه کوم.“ ۳۰ اِبراهیم وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه، غصه کېږه
مه، خو زهٔ یو ځل بیا عرض کوم. کهٔ هلته صِرف دېرش کسان وی نو بیا؟“ هغهٔ وفرمائیل، ”زهٔ به داسې نهٔ کوم کهٔ دېرش هم
وی.“ ۳۱ اِبراهیم وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه، ما معاف کړه چې زهٔ زړور شوم او ستا په مخکښې خبرې کوم، خو کهٔ صِرف
شل کسان وی؟“ هغهٔ وفرمائیل، ”زهٔ به هغه ښار نهٔ تباه کوم کهٔ شل کسان هم وی.“ ۳۲ اِبراهیم وفرمائیل، ”مالِکه خُدایه،
غصه کېږه مه، زهٔ به صِرف یو ځل بیا عرض کوم. کهٔ هلته صِرف لس کسان وی نو بیا؟“ هغهٔ وفرمائیل، ”کهٔ لس کسان هم
وی نو زهٔ به هغه ښار نهٔ تباه کوم.“ ۳۳ چې د اِبراهیم سره یې خبرې ختمې کړې نو مالِک خُدائ لاړو او اِبراهیم کور ته
راوګرځېدو.

د سدوم د خلقو ګناهونه

۱۹ ۱ په هغه ماښام چې دوه فرښتې سدوم ته راغلې، لوط د ښار د دروازې سره نزدې د جرګې په ځائ کښې ناست
وو. چې څنګه هغهٔ هغوئ ولیدې، نو هغه پاځېدو او سټرې مشی له ورَغلو. هغه هغوئ ته د عزت نه ټیټ شو ۲ او وې
فرمائیل، ”صاحِبانو، زهٔ به ستاسو خِدمت کوم. ما سره کور ته لاړ شئ. تاسو پښې ووینځئ او شپې ته ایسار شئ. تاسو چې
سحر وختی پاځئ نو په خپله مخه تلے شئ.“ خو هغوئ جواب ورکړو، ”نه، مونږ به دلته د جرګې په ځائ کښې شپه وکړُو.“

٣ خو هغهٔ ډېر زور کولو او آخر ورسره کور ته لاړل. لوط خپلو نوکرانو له حُکم ورکړو چې روټۍ پخه کړی او د مېلمنو
دپاره ښهٔ خوراک تيار کړی. چې روټۍ تياره شوه، نو هغوئ وخوړه. ٤ د مېلمنو د څملاستو نه مخکښې، د سدوم خلق د
هغه کور نه تاو شول، چې د ښار ټول خلق، واړهٔ زاړهٔ په کښې ؤو. ٥ دوئ لوط ته چغې ووهلې او تپوس يې ترې وکړو،
"هغه سړی چرته دی چې نن تا کره ايسار دی؟ مونږ له يې بهر راوباسه." د سدوم خلقو د هغوئ سره زنا کول غوښتل. ٦
لوط بهر ووتلو او ځان پسې يې دروازه بند کړه. ٧ هغهٔ هغوئ ته وفرمائيل، "عزيزانو، زهٔ ستاسو مِنت زاری کوم، داسې بد
کار مهٔ کوئ. ٨ گورئ، زما دوه لوڼه دی چې لا وادهٔ شوې نهٔ دی. هغوئ به زهٔ بهر تاسو له راولم او چې څهٔ مو خوښه
وی هغه ورسره وکړئ. خو دې سړو ته هيڅ هم مهٔ وايئ، دوئ زما مېلمانهٔ دی او د دوئ حِفاظت کول په ما فرض دی."
٩ خو دوئ ووئيل، "څه مره ورک شه مسافر سړے يې. تهٔ څوک يې چې مونږ ته چل ښائې؟ زمونږ د مخې نه لرې شه،
گنې د هغوئ نه به دې هم بد حال وکړُو." دوئ لوط له ديکه ورکړه او د دروازې په ماتېدو يې شروع وکړه. ١٠ خو هغه دننه
دوو سړو ورمنډه کړل، لوط يې کور ته واپس راښکلو او دروازه يې بند کړه. ١١ بيا هغوئ بهر هغه ټول خلقړاندهٔ کړل، نو
هغوئ د دروازې په لټولو ستړی شول.

د حضرت لوط سدوم پرېښودل

١٢ هغه دوو سړو لوط ته وفرمائيل، "کهٔ دلته ستا نور څوک وی لکه زامن، لوڼه، زُومان او يا ستا نور خپلوان په دې ښار
کښې وی، نو د دې ځائ نه يې بهر کړه، ١٣ ځکه چې مونږ دا ځائ تباه کوُو. مالِک خُدائ ته د دې خلقو خِلاف فريادونه
رسېدلی دی او مونږ يې رالېږلی يُو چې سدوم تباه کړُو." ١٤ بيا لوط هغه سړو له ورَغلو چې کومو ته يې لوڼه کوژدن شوې
وې او ورته يې وفرمائيل، "زر شئ او د دې ځائ نه ووځئ، مالِک خُدائ به دا ځائ تباه کوی." خو د هغوئ خيال دا وو چې
هغه ټوقې کوی. ١٥ سحر وختی فرښتو کوشش وکړو چې لوط تېز شی. هغوئ وفرمائيل، "زر شه، خپله ښځه او دوه لوڼه
رواني کړه او ووځه، نو داسې به تاسو نهٔ مرهٔ کېږئ چې کله ښار تباه کېږی." ١٦ خو لوط سستی کوله. او مالِک خُدائ په
هغهٔ رحم وکړو، نو هغه سړو لوط، د هغهٔ ښځه او د هغهٔ دواړه لوڼه يې د لاس نه ونيولې او د ښار نه يې بهر وويستل. ١٧ بيا
يوې فرښتې وفرمائيل، "وتښتئ چې ژوندی پاتې شئ، په شا مهٔ گورئ او په مېدان کښې مهٔ پاتې کېږئ. غرونو ته منډه کړئ،
نو داسې به تاسو د مرگ نه بچ شئ." ١٨ خو لوط جواب ورکړو، "اُف، نه صاحِبانو، په مونږ داسې مهٔ کوئ. ١٩ تاسو
زما سره ډېر ښهٔ کړی دی او زما ژوند مو بچ کړو. خو غرونه ډېر زيات لرې دی، تباهی به زما په سر راشی او هلته رسېدو
نه مخکښې به زهٔ مړ شم. ٢٠ تاسو ته هغه وړوکے ښار ښکاری؟ هغه نزدې دے. زهٔ به هلته لاړ شم. گورئ هغه خو
وړوکے ځائ دے، خو زهٔ به په امن کښې يم." ٢١ هغهٔ جواب ورکړو، "ټيک ده، زهٔ به ستا خبره ومنم. زهٔ به هغه ښار نهٔ
تباه کوم. ٢٢ زر منډه کړه، زهٔ تر هغې پورې هيڅ هم نهٔ شم کولے ترڅو چې تهٔ هلته رسېدلے نهٔ يې." لوط دې ته وړوکے
ووئيل، نو ځکه د هغه ښار نوم ضُغر شو.

د خُدائ پاک سدوم او عموره تباه کول

٢٣ نمر په راختو وو چې لوط ضُغر ته ورسېدو. ٢٤ ناڅاپی مالِک خُدائ د سدوم او عموره په ښارونو باندې د اور د
گوگړو باران اورولو ٢٥ او هغه ښارونه او ټول مېدان يې تباه کړو، سره د ټولو خلقو او هر هغه څهٔ چې په هغه زمکه
زرغون شوی ؤو، تباه شول. ٢٦ خو د لوط ښځې شا ته وکتل او د مالگې ستن ترې جوړه شوه. ٢٧ په بله ورځ سحر
وختی اِبراهيم هغه ځائ ته تېز لاړو چرته چې هغه د مالِک خُدائ په حضور کښې مخکښې ولاړ وو. ٢٨ هغهٔ لاندې سدوم او

عموره او د دې ټولو علاقو ته وکتل او وې لیدل چې د هغه مُلک نه لوګی ختل، دا داسې لوګی وُو لکه چې د بټۍ نه خېژی.
۲۹ خو چې خُدائ پاک د مېدان هغه ښارونه تباه کړل چرته چې لوط اوسېدو، نو اِبراهیم د هغهٔ یاد وو او لوط یې ولېږلو
چې ځان بچ کړی.

موآبیانو او عمونیانو د بې‌شرمۍ بنیاد کېښودل

۳۰ لوط یرېدو چې په ضُعر کښې پاتې شی، نو هغه د خپلو دوو لونړو سره پاس غرونو ته لاړو او دوئ په یو غار کښې
اوسېدل. ۳۱ نو مشرې لور یې خپلې خور ته ووئیل، ”زمونږ پلار بوډا کېږی او په ټوله دُنیا کښې سړی نشته چې مونږ ځان
ته وادهٔ کړی او بچې مو پېدا شی. ۳۲ راځه چې خپل پلار نشه کړُو، نو د هغهٔ سره به څملو او بچې به مو پېدا شی.“ ۳۳ په
هغه شپه هغوئ هغهٔ له مے ورکړل او مشره لور د هغهٔ سره څملاسته. خو هغه دومره نشه وو چې پته ورته ونهٔ لګېده. ۳۴
بله ورځ مشرې لور یې خپلې خور ته ووئیل، ”تېره شپه زهٔ د هغهٔ سره څملاستم، اوس راځه چې نن شپه یې بیا نشه کړُو او
تهٔ د هغهٔ سره څمله. نو مونږ دواړه به د پلار نه اُمیدوارې شُو.“ ۳۵ نو هغه شپه هغوئ هغه بیا نشه کړو او کشره لور د هغهٔ
سره څملاسته. خو بیا هم هغه دومره نشه وو چې هغهٔ ته هیڅ پته ونهٔ لګېده. ۳۶ نو د لوط دواړه لونړه د خپل پلار نه
اُمیدوارې شوې. ۳۷ د مشرې لور یې یو زوئ وشو، چې د هغهٔ نوم یې موآب کېښودو. هغه د نن زمانې د موآبیانو پلار نیکهٔ
وو. ۳۸ د کشرې لور یې هم یو زوئ وشو، چې د هغهٔ نوم یې بِن‌عمی کېښودو. هغه د نن زمانې د عمونیانو پلار نیکهٔ وو.

حضرت اِبراهیم او ابی‌مَلِک

۲۰ ۱ اِبراهیم د ممرې نه د کنعان صحرا ته لاړو او د قادِس او شور په مینځ کښې اوسېدو. په هغه وخت کښې چې کله
هغه په جرار کښې اوسېدو، ۲ هغهٔ فرمائیلی وُو چې خپله ښځه ساره یې خور ده. نو د جرار بادشاه ابی‌مَلِک ترې ساره
بوتلې وه. ۳ خو یوه شپه هغهٔ خُدائ پاک په خوب کښې ولیدو چې ورته یې وفرمائیل، ”ګوره، تهٔ د مرګ په خولهٔ کښې
ولاړ یې، ځکه چې کومه ښځه تا راوستې ده هغه وادهٔ شوې هم ده.“ ۴ خو ابی‌مَلِک ګوتې هم نهٔ وې وروړې او هغهٔ ووئیل،
”مالِکه خُدایه، زهٔ بې‌ګناه یم. تهٔ به ما او زما خلق تباه کوې څهٔ؟ ۵ اِبراهیم خو په خپله فرمائیلی وُو چې هغه یې خور ده او
هغې هم فرمائیلی وُو چې هغه یې ورور دے. ما خو دا په صفا نیت کړی دی او زما لاسونو ګناه نهٔ ده کړې.“ ۶ خُدائ
پاک په خوب کښې جواب ورکړو، ”آو، ما ته پته ده چې تا دا په صفا نیت کړی دی، هغې ته ګوتې وروړلو ته مې ځکه پرې
نهٔ ښودلې چې زما خِلاف ګناه ونهٔ کړې. ۷ خو اوس، هغه ښځه خپل خاوند ته واپس کړه. هغه یو نبی دے او هغه به درته
دُعا وکړی او تهٔ به مړ نهٔ شې. خو کهٔ تهٔ هغه واپس نهٔ ورکوې، نو زهٔ تا خبروم چې تهٔ او ستا ټول خلق به مړهٔ کېږئ.“ ۸
بل سحر وختی ابی‌مَلِک خپل ټول درباریان راوغوښتل او چې څهٔ شوی وُو ورته یې ووئیل، او هغوئ سخت یرېدل. ۹ بیا
ابی‌مَلِک اِبراهیم راوغوښتلو او تپوس یې ترې وکړو، ”دا تا په مونږ څهٔ کړی دی؟ ما تا سره څهٔ بد کړی دی چې تا په ما او
زما په بادشاهۍ دا افت راوستے دے؟ داسې خو د هیچا سره هم نهٔ دی کول پکار، لکه چې تا زما سره کړی دی. ۱۰ دا تا
ولې کړی دی؟“ ۱۱ اِبراهیم جواب ورکړو، ”زما دا خیال وو چې دلته به داسې هیڅ څوک هم نهٔ وی چې هغه د خُدائ پاک
نه یرېږی او دوئ به زما د ښځې په وجه ما ووژنی. ۱۲ هغه په رښتیا زما خور ده. هغه زما د پلار لور ده، خو زما د خپلې
مور لور نهٔ ده او ما هغه وادهٔ کړه. ۱۳ چې کله خُدائ پاک زهٔ د خپل پلار د کور نه مسافر کړم، نو ما هغې ته ووئیل، تهٔ به
زما سره هغه وخت خپل غیرت څرګند کړې چې هر چا ته وائې چې زهٔ ستا ورور یم.“ ۱۴ بیا ابی‌مَلِک ساره واپس اِبراهیم
ته ورکړه، هم هغه وخت یې هغهٔ ته ګډې، څاروی او نوکران هم ورکړل. ۱۵ هغهٔ اِبراهیم ته ووئیل، ”ګوره، دا ټوله زما زمکه

ده، چې چرته دې خوښه وی هلته اوسېږه.“ (۱۶) هغهٔ ساره ته ووئیل، ”زهٔ ستا ورور له د سپینو زرو زر سیکې ورکوم، دا د
دې دپاره چې تا سره څومره خلق دی چې ټولو ته ثابته شی چې تهٔ بېګناه یې، هر چا ته به معلومه شی چې ستا لمن پاکه
ده.“ (۱۷)-(۱۸) نو په دې وجه چې د اِبراهیم د ښځې ساره سره کومه واقعه شوې وه، مالِک خُدائ د ابی‌مَلِک په محل کښې
ټولې ښځې شنډې کړې. نو اِبراهیم د ابی‌مَلِک دپاره دُعا وکړه او خُدائ پاک هغه روغ کړو، خُدائ پاک د هغهٔ ښځه او د هغهٔ
وینځې هم روغې کړې، چې د دوئ بچی پېدا شی.

د حضرت اِسحاق پېدا کېدل

۲۱ (۱) مالِک خُدائ ساره له برکت ورکړو او خپله وعده یې ورسره پوره کړه. (۲) اګر چې اِبراهیم په خپله ډېر بوډا
وو، خو لکه څنګه چې خُدائ پاک ورته فرمائیلی وُو ساره اُمیدواره شوه او هم په هغه صحیح وخت د هغې زوئ وشو. (۳)
اِبراهیم په خپل زوئ اِسحاق نوم کېښودو، (۴) او چې اِسحاق د اتو ورځو شو، نو اِبراهیم هغه سنت کړو، هم هغه شان چې
څنګه خُدائ پاک ورته حُکم ورکړے وو. (۵) اِبراهیم د سلو کالو وو چې اِسحاق پېدا شو، (۶) نو ساره وفرمائیل، ”خُدائ
پاک زهٔ خندولې یم. اوس چې هر څوک د دې نه خبر شی نو زما سره به خاندی. (۷) د دې نه مخکښې چا د دې وئیلو
جرأت کولے شو چې یوه ورځ به زهٔ خپل ماشوم له سینه ورکوم؟ خو ګورئ، په زوړ عُمر کښې د اِبراهیم زما نه زوئ پېدا
شوے دے.“ (۸) چې ماشوم غټېدو او په خپله د روټۍ د خوړلو شو، نو په هغه ورځ اِبراهیم یو لوئ خېرات وکړو.

د بی‌بی هاجِرې او د حضرت اِسمٰعیل لرې لېږل

(۹)-(۱۰) یوه ورځ، ساره وکتل چې د هاجِرې زوئ اِسمٰعیل لوبې کولې، نو هغې اِبراهیم ته ووئیل، ”وینځه او د هغې زوئ
وشړئ ځکه چې د وینځې زوئ به زما د زوئ اِسحاق په میراث کښې شریک نهٔ وی.“ (۱۱) دې مسئلې اِبراهیم ډېر پرېشانه
کړو، ځکه چې اِسمٰعیل خو هم د هغهٔ زوئ وو. (۱۲) خو خُدائ پاک وفرمائیل، ”اِبراهیمه، د خپلې وینځې او د هلک په حقله
مهٔ خفه کېږه. هم هغه شان وکړه چې څنګه درته ساره وائی ځکه چې هم د اِسحاق نه به ستا نسل قائم وی. (۱۳) خو د
وینځې زوئ هم ستا زوئ دے او د هغهٔ د اولاد نه به یو لوئ قوم جوړ کړم.“ (۱۴) بل سحر وختی اِبراهیم پاڅېدو او هاجِرې
له یې د اوبو ډک مشک او روټۍ ورکړه. او دا یې ورله په اوږو کېښودل او د زوئ سره یې رُخصت کړه. او هغه لاړه او
بیرسبع ته نزدې په صحرا کښې سرګردانه ګرځېدله، (۱۵) او چې د هغوئ سره اوبهٔ ختمې شوې، نو هاجِرې زوئ د یو بوټی
لاندې کښېنولو. (۱۶) او لرې ترې کښېناسته، هغې د ځان سره ووئیل چې، ”زهٔ دا نهٔ شم زغملے چې د خپل زوئ مرګ
ووینم.“ او هغه هلته ناسته وه سلګۍ یې وهلې او ژړل یې. (۱۷) چې کله خُدائ پاک د هلک ژړا واورېده، نو د خُدائ پاک
فرښتې د آسمان نه هاجِرې ته آواز وکړو او ورته یې وفرمائیل، ”هاجِرې، تهٔ ولې پرېشانه یې؟ یرېږه مه. خُدائ پاک ستا د
زوئ ژړا اورېدلې ده. (۱۸) اوچت یې کړه او په غېږ کښې یې کښېنوه، ځکه چې زهٔ به هغه د یو لوئ قوم پلار کړم.“ (۱۹) بیا
خُدائ پاک د هغې سترګې کولاو کړې او د هغې نظر په چینې یو کوهی پرېوتو. نو هغه چینې له لاړه او مشک یې د اوبو نه
ډک کړو او هلک له یې اوبهٔ ورکړې. (۲۰) خُدائ پاک اِسمٰعیل له برکت ورکړو او چې هلک څنګه لوئ شو، نو د هغهٔ نه یو
تکړه تیر انداز جوړ شو. (۲۱) هغه د فاران په صحرا کښې اوسېدو، مور ورله یوه مِصری جینۍ خوښه کړه او ورته یې وادهٔ
کړه.

د امن معاهده

(۲۲) تقريباً هم په هغه وخت ابىمَلِک او د هغهٔ د لښکر مشر فيکُل اِبراهيم ته ووئيل، "خُدائ پاک تا له په هر کار کښې برکت
درکوى، (۲۳) اوس زهٔ غواړم چې تهٔ د خُدائ پاک په نوم دا قَسم وکړې چې تهٔ به زما سره دوکه نهٔ کوې او همېشه به زما او
زما د اولاد وفادار يې، لکه څنګه چې زهٔ همېشه تا سره په دې مُلک کښې وفادار وم چې تهٔ دلته مسافر وې." (۲۴) نو اِبراهيم
ورسره قَسم وکړو. (۲۵) يوه ورځ، اِبراهيم ابىمَلِک ته شکايت وکړو چې، "ستا يو څو نوکرانو زما په يو کوهى قبضه کړې
ده." (۲۶) ابىمَلِک ورته ووئيل، "دا خو ما ستا نه په وړومبى ځل واورېدل. تا ما ته مخکښې ولې ونهٔ وئيل؟ ما ته پته نشته
چې دا چا کړې دى." (۲۷) اِبراهيم ابىمَلِک ته ګډې او څهٔ غواګانې ورکړې، نو د دوئ په مينځ کښې د امن معاهده وشوه.
(۲۸) اِبراهيم د خپلې رَمې نه اووهٔ ګډې جدا کړې، (۲۹) او ابىمَلِک ترې تپوس وکړو، "تا دا اووهٔ ګډې ولې جدا کړې؟" (۳۰)
اِبراهيم جواب ورکړو، "زهٔ غواړم چې دا اووهٔ ګډې زما نه قبولې کړې نو تهٔ به ګواه يې چې ما دا کوهے کنستلے وو." (۳۱)
نو په هغه ځائ يې بيرسبع نوم کېښودو، ځکه چې دوئ دواړو دلته معاهده کړې وه. (۳۲) چې کله په بيرسبع کښې معاهده
وشوه، نو ابىمَلِک او د هغهٔ د لښکر مشر فيکُل واپس د فلستيانو مُلک ته لاړل. (۳۳) اِبراهيم په بيرسبع کښې د غز ونه وکَرله
او د مالِک خُدائ د ابدى خُدائ عبادت يې وکړو. (۳۴) او اِبراهيم ډېر وخت مسافر وو او د فلستيانو په مُلک کښې اوسېدو.

د خُدائ پاک حضرت اِبراهيم ته د حضرت اِسحاق قربانولو حُکم ورکول

۲۲ (۱) څهٔ موده وروستو خُدائ پاک د اِبراهيم امتحان واخستو، هغهٔ ته يې وفرمائيل، "اِبراهيمه." نو اِبراهيم جواب
ورکړو، "زهٔ حاضر يم." (۲) خُدائ پاک ورته وفرمائيل، "خپل زوئ روان کړه، خپل اېک يو زوئ اِسحاق، د کوم سره چې
تهٔ ډېره مينه کوې او د موریاه مُلک ته لاړ شه. هلته په يو غر باندې چې زهٔ به يې درته ښايم، هغه ما ته د قربانۍ په توګه پېش
کړه." (۳) نو اِبراهيم سحر وختى پاڅېدو، خپل خر يې کته کړو او خپل دوه ځوانان سرى او اِسحاق يې ځان سره روان
کړل، هغهٔ د سوزېدونکې قربانۍ دپاره لرګى پرې کړل او روان شو او هغه ځائ ته لاړو کوم چې خُدائ پاک ورته ښودلے
وو. (۴) په درېمه ورځ چې اِبراهيم وکتل نو د لرې نه يې هغه ځائ وليدو. (۵) نو هغهٔ نوکرانو ته وفرمائيل، "دلته د خرهٔ
سره ايسار شئ. دا هلک او زهٔ به هلته لاړ شُو او مونږ به عبادت وکړُو او واپس به تاسو له راشُو." (۶) اِبراهيم په اِسحاق د
قربانۍ لرګى يوړل او په خپله يې يوه چاړهٔ او بل سکارهٔ د اور بلولو دپاره يوړل. چې کله دوئ مزل کولو، (۷) نو اِسحاق
وفرمائيل، "پلاره." هغهٔ جواب ورکړو، "آو، زما زويه؟" اِسحاق ترې تپوس وکړو، "ما ته پته ده چې تا سره سکارهٔ او لرګى
شته، خو د قربانۍ دپاره ګډُورے چرته دے؟" (۸) اِبراهيم جواب ورکړو، "زما زويه، خُدائ پاک به په خپله د يو ګډ
بندوبست وکړى." او دوئ دواړه روان وُو. (۹) کله چې هغه ځائ ته ورسېدل کوم چې ورته خُدائ پاک ښودلے وو،
اِبراهيم يوه قربانګاه جوړه کړه او لرګى يې پرې سم کېښودل. هغهٔ خپل زوئ وتړلو او په قربانګاه کښې يې د لرګو دپاسه
کېښودو. (۱۰) بيا اِبراهيم د خپل زوئ حلالولو دپاره چاړهٔ راواخستله. (۱۱) خو ناڅاپه د مالِک خُدائ فرښتې د آسمان نه
هغهٔ ته وفرمائيل، "اِبراهيمه، اِبراهيمه." هغهٔ جواب ورکړو، "زهٔ حاضر يم." (۱۲) فرښتې وفرمائيل، "هلک له چې هيڅ تکليف
ورنهٔ کړې او نهٔ ورته څهٔ ووائې. ما ته پته ده چې تهٔ د خُدائ پاک نه يرېږې، ځکه چې تا هغهٔ ته خپل اېک يو زوئ هم پېش
کړو." (۱۳) اِبراهيم څهٔ ګورى چې يو ګډ د ښکرو نه په غنو کښې انښتے وو. هغه لاړو او راوې نيوو او د خپل زوئ په ځائ
يې د سوزېدونکې قربانۍ په توګه پېش کړو. (۱۴) اِبراهيم په هغه ځائ "مالِک خُدائ بندوبست کوى" نوم کېښودو. او تر ننه
پورې خلق وائى، "د مالِک خُدائ په غر به بندوبست کيږى." (۱۵) د مالِک خُدائ فرښتې په دويم ځل د آسمان نه اِبراهيم ته

وفرمائيل چې، (١٦) "مالِک خُدائ فرمائی چې زۀ مالِک خُدائ په خپل نوم قسم کوم چې زۀ به تا له ډېر زيات برکت درکړم.
ځکه چې تا دا وکړل او خپل اِبک يو زوئ دې هم زما نه بچ ونۀ ساتلو، (١٧) زۀ دا وعده کوم چې زۀ به تا ته په رښتيا په
برکتونو برکتونه درکوم او ستا اولاد به ډېر زياتوم لکه چې په آسمان کښې څومره ستورى دى او چې د سمندر په غاړه
څومره شګې دى. ستا اولاد به خپلو دشمنانو له شکست ورکړى. (١٨) ټول قومونه به ستا د اولاد په وسيله برکت ومومى.
ځکه چې تا زما حُکم ومنلو." (١٩) اِبراهيم خپلو نوکرانو ته واپس لاړو او دوئ په يو ځائ بيرسبع ته لاړل، چې چرته اِبراهيم
اوسېدو.

د نحور اولاد

(٢٠) څۀ موده وروستو اِبراهيم خبر شو چې د خپل ورور نحور يې د مِلکاه نه اتۀ بچى پيدا شوى دى، (٢١) مشرے عُوض، د
هغۀ ورور بُوز، د آرام پلار قموايل، (٢٢)-(٢٣) کَسِد، حزو، فِلداس، اِدلاف او بتوايل، د رِبقه پلار. د اِبراهيم د ورور نحور، د
ښځې مِلکاه نه دا اتۀ زامن پيدا شول. (٢٤) د نحور د وينځې، رومه نه، طِبح، جاحم، تخص او معکه پيدا شول.

د بىبى ساره مرګ او ښخېدل

٢٣ (١) ساره يو سل اوويشت کاله ژوندۍ وه. (٢) هغه د کنعان په مُلک کښې په حبرون کښې په حق ورسېده، او
اِبراهيم د ساره په غم غمژن شو او هغې پسې يې ژړل. (٣) اِبراهيم د مړى خوا نه پاڅېدو، حِتيانو له ورَغلو او وې فرمائيل
چې، (٤) "زۀ د پردى مُلک يم او تاسو سره اوسېږم، زما خپله زمکه نشته چې چرته زۀ خپله ښځه په يو مناسب ځائ کښې
ښخه کړم. لږه زمکه په ما خرڅه کړئ." (٥) هغوئ جواب ورکړو چې، (٦) "نېکه، زمونږ خبره واوره، مونږ تا ته د يو تکړه
مشر په سترګه ګورو. زمونږ د اديرې د ټولو نه ښۀ ځائ کښې خپل مړے ښخ کړه، تا به هيڅ څوک د يو ځائ نه هم د خپل
مړى ښخولو نه نۀ منع کوى." (٧) اِبراهيم پاڅېدو او د هغه مُلک خلقو يعنې حِتيانو ته يې د عزت نه سر ټيټ کړو (٨) او
ورته يې وفرمائيل، "کۀ ستاسو دا خوښه وى چې زۀ دلته خپل مړے ښخ کړم، نو د صحر زوئ عِفرون ته ووايئ (٩) چې د
خپل پټى په سر کښې د مکفيله غار په ما خرڅ کړى. زۀ به يې پوره قيمت ورکړم او تاسو ټول به د دې ګواهان شئ." (١٠)-
(١١) عِفرون هلته د ښار د دروازې سره نزدې ناست وو، چې کله اِبراهيم دا عرض وکړو، نو هغۀ جواب ورکړو چې،
"صاحِبه، دا ټول پټے سره د غار ستا په وړاندې دے. زما د خپلو خلقو په مخکښې زۀ دا ستا د مړى د قبر دپاره درکوم."
(١٢) يو ځل بيا، اِبراهيم د هغه مُلک خلقو ته د عزت نه ټيټ شو (١٣) او عِفرون ته يې وفرمائيل، "د دې ګواهانو په مخکښې،
زۀ تا له د دې پټى پوره قيمت درکوم، چې خپله ښځه ښخه کړم. دا قيمت زما نه قبول کړه." (١٤) عِفرون جواب ورکړو
چې، (١٥) "صاحِبه، زما خبره واوره، د دې ځائ قيمت صِرف څلور سوه د سپينو زرو سيکې به وى. په داسې لږ قيمت به
مونږ په خپلو کښې څۀ يو بل ته سختيږو؟ خپل مړے ښخ کړه." (١٦) اِبراهيم د عِفرون دا خبره منظوره کړه او هغه سپين زر
يې عِفرون ته وتلل چې د کومو په حقله يې چې د حِتيانو په مخکښې فرمائيلى وُو، د هغه وخت د سوداګرو د وزن مطابق،
څلور سوه د سپينو زرو سيکې. (١٧) نو داسې اِبراهيم د عِفرون نه هغه د ممرى سره نزدې مکفيله په علاقه کښې هغه پټے
واخستلو. پټے سره د هغه غار او ګېرچاپېره چې څومره ونې وې. (١٨) د ښار په دروازه کښې د جرګې د ټولو سړو په
مخکښې دا زمکه د اِبراهيم شوه چرته چې حِتيان د دې ګواهان وُو. (١٩) د دې نه پس، اِبراهيم خپله ښځه ساره په کنعان
وطن کښې د مکفيله د پټى په غار کښې ښخه کړه (٢٠) چې کوم يې د حِتيانو نه اخستے وو.

رِبقه د حضرت اِسحاق ښځه کېدل

۲۴ ۱ اِبراهيم اوس د ډېر عُمر وو. مالِک خُدائ هغهٔ له په هر کار کښې برکت ورکړے وو. ۲ يوه ورځ، اِبراهيم خپل
مشر نوکر راوغوښتو او هغهٔ ته يې وفرمائيل، ”زما سره يو پوخ لوظ وکړه، ۳ د مالِک خُدائ په نوم زهٔ تا له قسم درکوم، د
هغه خُدائ پاک چې په آسمان او زمکه بادشاهي کوی، چې تهٔ به زما زوئ اِسحاق دپاره د دې ځائ د کنعان په خلقو کښې
ښځه نهٔ خوښوې. ۴ په ځائ د دې، واپس هغه مُلک ته لاړ شه چې چرته زهٔ پېدا شوے وم. او زما زوئ اِسحاق له زما په
خپلوانو کښې ښځه وګوره.“ ۵ خو نوکر ترې نه تپوس وکړو، ”کهٔ هغه پېغله چې کومه زهٔ خوښه کړم، دې مُلک ته زما
سره نهٔ راځی، نو بيا زهٔ اِسحاق هغه مُلک ته واپس ولېږم څهٔ د کوم نه چې تهٔ راغلے يې؟“ ۶ اِبراهيم جواب ورکړو، ”نه،
خيال کوه چې تهٔ زما زوئ واپس هلته ونهٔ لېږې. ۷ مالِک خُدائ هغه خُدائ پاک چې د آسمانونو بادشاه دے زهٔ د هغه
مُلک نه چې چرته زهٔ پېدا شوے وم دلته راوستم، ما ته يې وفرمائيل او لوظ يې راسره وکړو چې هغه به زما اولاد له دا زمکه
ورکوی. چې کله تهٔ هلته ځې، نو مالِک خُدائ به ستا نه مخکښې خپله يوه فرښته زما د زوئ دپاره ښځه لټولو کښې ستاسو
مدد له راولېږی. ۸ کهٔ هغه ښځه تاسو سره د راتلو نه اِنکار کوی، نو خبر دے تهٔ د لوظ نه آزاد يې. خو زما زوئ به هلته
نهٔ بوځې.“ ۹ نو نوکر د اِبراهيم سره پوخ لوظ وکړو چې هغه هر څهٔ به وکړی چې هغهٔ ته يې د کولو دپاره فرمائيلی وُو.
۱۰ د دې نه پس، هغه نوکر د اِبراهيم لس اوښان د ښو تُحفو سره بار کړل. بيا د شام شمال په طرف هغه ښار ته روان شو،
چرته چې د اِبراهيم ورور نحور اوسېدو. ۱۱ کله چې هغه هلته ورسېدو، هغهٔ د ښار نه بهر د چينې سره نزدې اوښان
کښېنول. دا د مازيګر وخت وو، چې کله ښځې اوبو وړلو له راووتلې. ۱۲ نوکر دُعا وکړه، ”تهٔ مالِکه خُدايه پاکه، زما د
نېک اِبراهيم خُدائ پاک يې، ما نن کامياب کړه او زما د نېک سره خپله وعده پوره کړه. ۱۳ زهٔ دلته د هغه چينې سره يم
چې چرته به د ښار پېغلې اوبهٔ وړلو له راځی. ۱۴ چې کومې جينۍ ته زهٔ وايم چې لږ منګے راټيټ کړه، چې اوبهٔ وڅښم،
کهٔ هغه ووائی چې وڅښه او زهٔ به ستا اوښانو له هم اوبهٔ راوړم، چې دا هم هغه وی چې تا خپل خِدمت کوونکی اِسحاق له
خوښه کړې ده. کهٔ داسې وشی، نو ما ته به پته ولګی چې تا زما د نېک سره خپله وعده پوره کړې ده.“ ۱۵ د دُعا ختمولو
نه مخکښې، رِبقه چې د هغې په اوږو منګے وو راووتله. هغه د بتوايل لور وه، چې هغه د اِبراهيم د ورور نحور او د هغهٔ د
ښځې مِلکاه زوئ وو. ۱۶ هغه ډېره ښائسته جينۍ وه او لا وادهٔ شوې نهٔ وه. هغه لاندې چينې ته لاړه، منګے يې ډک کړو او
راوختله. ۱۷ د اِبراهيم نوکر د مِلاوېدو دپاره هغې له ورمنډه کړل او ورته يې ووئيل، ”ستا د منګی نه ما له لږې اوبهٔ راکړه.“
۱۸ هغې ووئيل، ”وڅښه، صاحِبه.“ او هغې زر د خپل ولی نه منګے راټيټ کړو او چې هغهٔ اوبهٔ څښلې نو منګے يې ورته
نيولے وو. ۱۹ چې کله هغې اوبهٔ ورکړې، هغې ووئيل، ”زهٔ به ستا اوښانو له هم اوبهٔ راوړم تر هغه پورې چې تنده يې ماته
شی.“ ۲۰ هغې زر زر د ځاروو د اوبو په سبيل کښې منګے تشولو او چينې ته به د نورو اوبو دپاره په منډه تله، تر دې
پورې چې ټولو اوښانو ښهٔ وڅښلې. ۲۱ د هغه سړی په هغې باندې نظر وو او غلے ولاړ وو، چې معلوم کړی چې مالِک
خُدائ هغهٔ له په سفر کښې کاميابی ورکړې ده کهٔ نه. ۲۲ چې کله اوښانو اوبهٔ وڅښلې، هغه سړی د سرو زرو يوه قيمتی
نتکۍ هغې ته وربه پوزه کړه او دوه درنې د سرو زرو کړې يې وربه لاس کړې. ۲۳ هغهٔ ووئيل، ”ما ته ووايه چې ستا پلار
څوک دے، د هغهٔ په کور کښې زمونږ د شپې تېرولو ځائ شته؟“ ۲۴ هغې جواب ورکړو، ”زما پلار بتوايل دے، چې د
نحور او مِلکاه زوئ دے. ۲۵ مونږ سره ډېر بوس او واښهٔ شته او ستاسو د پاتې کېدو دپاره حُجره هم شته.“ ۲۶ بيا هغه
سړی خپل سر ټيټ کړو او د مالِک خُدائ عبادت يې وکړو. ۲۷ هغهٔ ووئيل، ”د مالِک خُدائ ثناء دې وی، چې زما د نېک
اِبراهيم خُدائ پاک دے، چې هغهٔ په رښتيا زما د نېک سره خپله وعده پوره کړې ده. مالِک خُدائ زما د نېک خپلوانو ته زهٔ
نېغ راوستلم.“ ۲۸ جينۍ کور ته منډه کړه او خپلې مور او نورو ټولو ښځو ته يې ټوله قيصه تېره کړه. ۲۹ د رِبقې يو ورور
وو چې نوم يې لابن وو، هغهٔ بهر د چينې طرف ته منډه کړه چې چرته د اِبراهيم نوکر وو. ۳۰ لابن د خپلې خور په پوزه نتکۍ

او د هغې په لاسونو کړې ليدلې وې. او رِبقې دا خبره کوله چې لابن واورېدل څۀ چې هغه سړى وئيلى وُو. هغه د اِبراهيم
نوکر له ورَغلو چې هغه د خپلو اوښانو سره د چينې سره ولاړ وو، ۳۱ او لابن ورته ووئيل، ”ما سره کور ته لاړ شه. تۀ هغه
سړے يې چې مالِک خُدائ برکت درکړے دے. تۀ دلته بهر ولې ولاړ يې؟ ما په خپل کور کښې ستا دپاره ځائ تيار کړے
دے او هلته ستا د اوښانو دپاره هم ځائ شته.“ ۳۲ نو هغه سړے دننه کور ته لاړو او لابن د اوښانو نه بارونه کوز کړل او
بوس او واښۀ يې ورته واچول. بيا هغۀ د اِبراهيم د نوکر او د هغۀ د سړو دپاره اوبۀ راوړې چې خپلې پښې ووينځى. ۳۳ چې
روټۍ يې کله راوړه، هغه سړى ووئيل، ”تر هغه پورې به زۀ خوراک نۀ کوم چې تر کومې پورې ما هغه څۀ وئيلى نۀ وى چې
څۀ وئيل غواړم.“ لابن ووئيل، ”ټيک ده ووايه.“ ۳۴ هغۀ خبره شروع کړه، ”زۀ د اِبراهيم نوکر يم. ۳۵ مالِک خُدائ زما
نيک له ډېر زيات برکت ورکړے دے او هغه يې ډېر مالدار کړے دے. هغۀ له يې د ګډو او چېلو رَمې، څاروى، سپين زر،
سرۀ زر، غلامان او وينځې، اوښان او خرۀ هم ورکړى دى. ۳۶ زما د نيک د ښځې ساره نه چې کله هغه بوډۍ وه د هغۀ يو
زوئ وشو او زما نيک هغۀ له خپل هر څۀ ورکړى دى. ۳۷ زما نيک زما نه دا پوخ لوظ اخستے دے چې د هغۀ حُکم به
منم. هغۀ وفرمائيل، د کنعان د مُلک د پېغلو نه زما زوئ له ښځه مۀ خوښوه. ۳۸ خو زما د پلار خلقو، زما خپلوانو له لاړ
شه او د هغۀ دپاره ښځه خوښه کړه. ۳۹ او ما د خپل نيک نه تپوس وکړو، فرض کړه کۀ هغه ښځه زما سره نۀ راځى نو
بيا؟ ۴۰ هغۀ جواب راکړو چې مالِک خُدائ، چې د کوم ما هميشه فرمانبردارى کړې ده، هغه به خپله فرښته تا ته درولېږى
او کاميابى به درکړى. تۀ به زما د زوئ دپاره زما د خپلو خلقو نه، زما د پلار د خاندان نه، يوه ښځه پېدا کړې. ۴۱ ستا
دپاره صِرف يوه لار شته چې د لوظ نه آزاد شې، هغه دا چې کۀ تۀ زما خپلوانو له لاړ شې او هغوئ تا ته اِنکار وکړى، نو بيا
به تۀ آزاد يې. ۴۲ چې نن زۀ چينې ته راغلم، ما مالِک خُدائ ته سوال وکړو، اے مالِکه خُدايه، زما د نيک اِبراهيم خُدايه
پاکه، ما له په سفر کښې کاميابى راکړه. ۴۳ زۀ دلته د چينې سره يم، کله چې يوه جينۍ اوبو وړلو له راشى، نو زۀ به ورته
ووايم چې ما له د خپل منګى نه لږې اوبۀ راکړئ. ۴۴ کۀ هغه ما له او زما اوښانو له هم اوبۀ ورکول وغواړى، چې دا هم
هغه ښځه وى چې تا زما د نيک د زوئ دپاره خوښه کړې ده. ۴۵ د هغې نه مخکښې چې ما پټه په زړۀ کښې دُعا ختمه
کړې وه، رِبقه چې د هغې په اوږه منګے وو راغله او لاندې چينې ته لاړه. ما هغې ته ووئيل چې، څښلو له لږې اوبۀ راکړه.
۴۶ هغې زر د خپل ولى نه منګے راټيټ کړو او وې وئيل، اوبۀ وڅښه او زۀ به ستا اوښانو له هم اوبۀ ورکړم. نو ما هم
اوبۀ وڅښلې او اوښانو له يې هم ورکړې. ۴۷ ما د هغې نه تپوس وکړو، ستا پلار څوک دے؟ نو هغې جواب راکړو، زما
پلار بتوايل دے چې د نحور او مِلکاه زوئ دے. بيا ما هغې له نتکۍ ورپه پوزه کړه او کړى مې ورپه لاس کړې. ۴۸ ما خپل
سر ټيټ کړو او د مالِک خُدائ عبادت مې وکړو. ما د مالِک خُدائ ثناء ووئيله، چې زما د نيک اِبراهيم خُدائ پاک دے،
چې هغۀ زۀ نېغ زما د نيک نوسى له راوستلم چې هغه د اِسحاق ښځه جوړه شى. ۴۹ نو کۀ تۀ زما د نيک سره خپله ذمه
وارى پوره کول غواړې او ښۀ سلوک ورسره کوې، نو ما ته ووايه او کۀ نۀ وى نو هم ووايه، بيا به زۀ فېصله وکړم چې ما له
څۀ کول په کار دى.“ ۵۰ لابن او بتوايل جواب ورکړو، ”دا خبره د مالِک خُدائ نه راپېښه ده او مونږ ورته ښۀ يا بد نۀ شُو
وئيلے. ۵۱ دا رِبقه ده، د ځان سره يې بوځه. هغه دې ستا د نيک د زوئ ښځه شى، لکه چې څنګه مالِک خُدائ په خپله
فرمائيلى دى.“ ۵۲ چې کله د اِبراهيم نوکر دا خبره واورېده، هغه ټيټ شو او د مالِک خُدائ عبادت يې وکړو. ۵۳ بيا هغۀ
ورله جامې، سپين زر او د سرو زرو کالى راوويستل او رِبقې له يې ورکړل. هغۀ د هغې ورور او مور له هم قيمتى تُحفې
ورکړې. ۵۴ د دې نه پس، د اِبراهيم نوکر او د هغۀ سره نورو سړو خوراک څښاک وکړو او هلته يې شپه تېره کړه. چې کله
هغوئ سحر پاڅېدل، هغۀ ووئيل، ”ما خپل نيک له واپس ولېږه.“ ۵۵ خو د رِبقې ورور او د هغې مور ووئيل، ”کم از کم لسو
ورځو له دې هغه زمونږ سره ايساره شى، نو بيا دې لاړه شى.“ ۵۶ خو هغۀ ووئيل، ”مونږ مۀ ايساروئ. مالِک خُدائ زما
سفر کامياب کړے دے، ما خپل نيک له واپس ولېږئ.“ ۵۷ هغوئ جواب ورکړو، ”مونږ به رِبقه راوغواړُو او د هغې نه به

تپوس وکړُو چې هغه څۀ وائی." ۵۸ نو هغوئ رِبقه راوغوښته او تپوس يې ترې وکړو، "تۀ د دې سړی سره تلل غواړې څۀ؟" هغې جواب ورکړو، "آو، زۀ به لاړه شم." ۵۹ نو هغوئ رِبقه او د کور مشره خِدمتګاره او نورې نوکرانې د اِبراهيم د نوکر او د هغۀ د سړو سره لېږلو ته راضی شول. ۶۰ او دوئ د رِبقې دپاره برکت وغوښتلو او ورته يې ووئيل چې، "خورې تۀ دې د زرګونو مور شې، ستا اولاد دې د خپلو دشمنانو په ښارونو بريالے شی." ۶۱ بيا رِبقه او د هغې نوکرانې تيارې شوې او په اوښانو سورې شوې چې د اِبراهيم د نوکر سره لاړې شی او دوئ ټول روان شول. ۶۲ اِسحاق د بيرلحی‌روی نه راغلے وو. او د کنعان صحرا کښې ايسار وو. ۶۳ هغه ماښام په پټو کښې چکر لګولو له ووتلو او څۀ ګوری چې اوښان راروان وُو. ۶۴ چې کله رِبقې اِسحاق وليدلو، هغه د خپل اوښ نه کوزه شوه ۶۵ او د اِبراهيم نوکر نه يې تپوس وکړو، "هغه سړے چې په پټی کښې زمونږ طرف ته راروان دے څوک دے؟" نوکر جواب ورکړو، "هغه زما نېک دے." نو هغې څادر واخستلو او خپل مخ يې پټ کړو. ۶۶ نوکر هغه هر څۀ اِسحاق ته ووئيل چې څۀ يې کړی وُو. ۶۷ بيا اِسحاق رِبقه خپلې هغه خېمې ته راوستله چې د هغۀ مور ساره په کښې اوسېدلې وه او هغه يې ښځه شوه. اِسحاق د رِبقه سره مينه کوله، نو هغۀ ته د خپلې مور د مرګ نه پس آرام مِلاو شو.

د حضرت اِبراهيم نور اولاد

۲۵ ۱ بيا اِبراهيم بله ښځه وکړه، چې د هغې نوم قطوره وو. ۲ د هغې نه يې زمران، يُقسان، مِدان، ميديان، اسباق او سوخ پېدا شول. ۳ يُقسان د شيبا او د ددان پلار وو او د ددان اولاد اسوری، لطُوسی او لومی وُو. ۴ د ميديان زامن عيفه، عِفر، حنوک، ابيداع او اِلدعا وُو. دا ټول د قطوره اولاد وُو. ۵ اِبراهيم چې څۀ هم لرل هغه يې اِسحاق له ورکړل، ۶ هغۀ په خپل ژوندون کښې هغه زامنو له تُحفې ورکړې چې د هغۀ د وينځو نه پېدا شوی وُو. بيا هغۀ دا زامن د خپل زوئ اِسحاق نه لرې، د نمرخاتۀ مُلک ته ولېږل.

د حضرت اِبراهيم مرګ او ښخېدل

۷ چې اِبراهيم د يو سل پينځۀ اوياؤ کالو عُمر ته ورسېدو، ۸ نو اِبراهيم ساه ورکړه او ښۀ په پوخ عُمر کښې په حق ورسېدو او د ډېر عُمر سړے وو. ۹ د هغۀ زامنو اِسحاق او اِسمٰعيل، د ممری سره نزدې د صحر د زوئ عِفرون حِتی په پټی کښې، د مکفيله په غار کښې ښخ کړو. ۱۰ دا هغه پټے وو چې اِبراهيم د حِتيانو نه اخستے وو، اِبراهيم او د هغۀ ښځه ساره دواړه هلته ښخ شُو. ۱۱ د اِبراهيم د مرګ نه پس، خُدائ پاک د هغۀ زوئ اِسحاق له برکت ورکړو، چې هغه بيرلحی‌روی ته نزدې اوسېدو.

د حضرت اِسمٰعيل اولاد

۱۲ دا د اِبراهيم د زوئ اِسمٰعيل اولاد دے، اِسمٰعيل د هاجرې مِصری زوئ وو څوک چې د ساره وينځه وه. ۱۳ دا د اِسمٰعيل زامن وُو، چې په دې ترتيب سره پېدا شوی وُو، نبايوت، قيدار، ادبئيل، مِبسام، ۱۴ مِشماع، دومه، مسا، ۱۵ حدد، تيما، يطور، نفيس او قِدمه. ۱۶ دوئ د دولسو قبيلو پلاران وُو او د دوئ نومونه د دوئ په کلو او د اوسېدو ځايونو باندې ايښے شوی وُو. ۱۷ اِسمٰعيل د يو سل اووۀ دېرشو کالو وو چې ساه يې ورکړه او په حق ورسېدو. ۱۸ د اِسمٰعيل اولاد د حويله او شور علاقې په مينځ کښې اوسېدل، دا د اسور په لاره مِصر سره نزدې وو. دوئ د اِبراهيم د نور اولاد نه جدا

اوسېدل.

د حضرت عِيسو او حضرت يعقوب پېدا کېدل

۱۹ دا د اِبراهيم د زوئ اِسحاق قيصه ده. ۲۰ اِسحاق د څلوېښتو کالو وو چې کله هغۀ د رِبقې، د بتوايل لور، د لابن خور
سره وادۀ وکړو. دوئ د مسوپيتاميه آرامى وُو. ۲۱ اِسحاق مالِک خُدائ ته د خپلې ښځې دپاره سوال وکړو، ځکه چې هغه
شنډه وه. مالِک خُدائ د هغۀ آواز واورېدو او رِبقه اُميدواره شوه. ۲۲ د هغې جوړه بچى پېدا کېدونکى وُو او د پېدا کېدو نه
مخکښې دوئ د مور په خېټه کښې په ضد شول. نو هغې د مالِک خُدائ نه تپوس وکړو، "په ما داسې ولې کيږى؟" ۲۳
مالِک خُدائ هغې ته وفرمائيل، "ستا په خېټه کښې دوه قومونه دى، ستا نه دوه پېدا کېدونکى قومونه به د يو بل خِلاف وى.
يو به د بل نه طاقتور وى، مشر به د کشر خِدمت کوى." ۲۴ د هغې د بچو د پېدا کېدو وخت راغلو او د هغې جوړه زامن
پېدا شول. ۲۵ هغه مشر د رنګه سور وو او د هغۀ ځرمن د ببرې چُوغې په شان وه، نو د هغۀ نوم يې عِيسو کېښودو. ۲۶
هغه دوېم د عِيسو پونده کلکه نيولې وه، نو د هغۀ نوم يعقوب شو. اِسحاق د شپېتو کالو وو چې دوئ پېدا شول.

د حضرت عِيسو د خپلې مشرۍ حقُونه خرڅول

۲۷ هلکان لوئ شول او عِيسو يو تکړه ښکارى شو او د هغۀ بهر ګرځېدل خوښ وُو، خو يعقوب غلے سړے وو چې د کور
نه به نۀ وتلو. ۲۸ عِيسو په اِسحاق ګران وو، ځکه چې عِيسو به کوم ځناور ښکار کړل نو اِسحاق د دې د خوړلو شوقين
وو، خو په رِبقه يعقوب ګران وو. ۲۹ يوه ورځ چې کله يعقوب د کُرخو ښوروا پخوله، عِيسو د ښکار نه راغلو. هغه اوږے
وو ۳۰ او يعقوب ته يې ووئيل، "زۀ د لوږې نه مرم، ما له لږه دا د سور رنګ ښوروا راکړه." نو ځکه د هغۀ نوم ادوم شو.
۳۱ يعقوب جواب ورکړو، "زۀ به دا تا له په دې شرط درکړم کۀ تۀ ما له د خپلې مشرۍ حقُونه راکوې." ۳۲ عِيسو ووئيل،
"ټيک ده، زۀ مرم، بيا به زما دا مشرتوب ما له څۀ فائده راکړى؟" ۳۳ يعقوب جواب ورکړو، "اول زما سره دا لوظ وکړه
چې تۀ به خپل ټول حقُونه ما له راکوې." نو عِيسو ورسره لوظ وکړو او يعقوب ته يې خپل حقُونه ورکړل. ۳۴ بيا يعقوب
هغۀ له روټۍ او څۀ ښوروا ورکړه. هغۀ خوراک څښاک وکړو او بيا پاڅېدو او لاړو. نو داسې عِيسو د خپلې مشرۍ حقُونو
ته سپک وکتل.

حضرت اِسحاق او ابىمَلِک

۲۶ ۱ د هغې نه وروستو، په هغه مُلک کښې يو بل قحط راغلو لکه څنګه چې مخکښې د اِبراهيم په وخت کښې راغلے
وو. اِسحاق په جرار کښې، د فلستيانو بادشاه ابىمَلِک له ورَغلو. ۲ مالِک خُدائ اِسحاق ته راښکاره شو او ورته يې
وفرمائيل، "مِصر ته مۀ ځه، په دې مُلک کښې اوسېږه، کوم ځائ چې زۀ درته ښايم. ۳ دلته اوسېږه او زۀ به ستا مل شم
او برکت به درکړم. زۀ دا ټوله علاقه تا او ستا اولاد له درکوم. ما چې کومه وعده ستا پلار اِبراهيم سره کړې ده زۀ به هغه
پوره کړم. ۴ زۀ به تا له دومره ډېر اولاد درکړم لکه چې په آسمان کښې ستورى دى او زۀ به هغوئ له دا ټوله علاقه
ورکړم. ټول قومونه به ستا د اولاد په وسيله برکت ومومى. ۵ زۀ به تا له برکت درکړم، ځکه چې اِبراهيم زما تابعدارى
کړې ده او زما ټول قانونونه او حُکمونه يې پوره کړى دى." ۶ نو اِسحاق په جرار کښې اوسېدو. ۷ کله چې د هغه ځائ
خلقو د هغۀ د ښځې په حقله تپوس وکړو، هغۀ ووئيل چې، "هغه زما خور ده." هغۀ دا اِقرار ونۀ کړو چې هغه يې ښځه ده،

هغه یربېدو چې هسې نه چې خلق یې مړ کړی او رِبقه به ترې نه بوځی، ځکه چې هغه ډېره ښائسته وه. (۸) د اِسحاق هلته د
ډېر وخت اوسېدو نه پس، د فلستیانو بادشاه ابی‌مَلِک د کړکۍ نه لاندې وکتل او وې لیدل چې اِسحاق خپله ښځه رِبقه
راغاړه ایستله. (۹) ابی‌مَلِک اِسحاق راوغوښتلو او ورته یې ووئیل، "نو دا معلومه شوه چې هغه ستا ښځه ده، تا ولې وئیلی
دی چې هغه ستا خور ده؟" هغهٔ جواب ورکړو، "زما خیال دا وو چې کهٔ دا مې ووئیل چې هغه زما ښځه ده نو زهٔ به ووژلے
شم." (۱۰) ابی‌مَلِک ورته ووئیل، "دا تا زمونږ سره څهٔ کړی دی؟ زما د خلقو نه یو سړے په آسانۍ سره ستا د ښځې سره
څملاستے شو او تا به مونږ ګناهګار کړی وُو." (۱۱) ابی‌مَلِک ټولو خلقو له خبردارے ورکړو، "کهٔ څوک دې سړی یا د هغهٔ
ښځې له په بد نیت لاس وروړی نو خامخا به وژلے شی." (۱۲) چې کله هغه هلته اوسېدو، اِسحاق هلته زمکه وکَرله او په
هغه کال یې چې څومره کَرلې وُو د هغې نه یو په سل زیات فصل یې وشو، ځکه چې مالِک خُدائ هغهٔ له برکت ورکړو. (۱۳)
هغه مالدار کېدو او لوئ سړے شو. (۱۴) ځکه چې د هغهٔ ډېر نوکران، چېلۍ او څاروی او د ګډو ډېرې رَمې وې، خو په
فلستیانو هغه بد لګېدو. (۱۵) چې کوم کوهی د اِبراهیم په ژوند د اِبراهیم نوکرانو کنستلی وُو نو فلستیانو هغه کوهی بند کړل
او د خاورو نه یې ډک کړل. (۱۶) ابی‌مَلِک اِسحاق ته ووئیل، "زمونږ د مُلک نه بهر شه. تهٔ زمونږ نه زیات تکړه شوے یې."
(۱۷) نو اِسحاق لاړو او د جرار په مېدان کښې یې خېمه ولګوله، چې هلته د څهٔ وخت دپاره ایسار شو. (۱۸) هغهٔ یو ځل بیا
هغه کوهی وکنستل کوم چې د اِبراهیم په وخت کښې کنستلے شوی وُو او فلستیانو د اِبراهیم د مرګ نه پس بند کړی وُو.
اِسحاق به هغه کوهی ته هم هغه نومونه اخستل کوم چې د هغهٔ پلار پرې ایښی وُو. (۱۹) د اِسحاق نوکرانو په مېدان کښې یو
کوهے کنستلو او هلته یې د اوبو یوه چینه موندله. (۲۰) د جرار شپونکی د اِسحاق د شپونکو سره په جګړه شول او وې
وئیل چې، "دا اوبهٔ زمونږ دی." نو اِسحاق په هغه کوهی "عِسق" نوم کېښودو، ځکه چې هغوئ د هغهٔ سره جنګ وکړو. (۲۱)
د اِسحاق نوکرانو یو بل کوهے وکنستلو او په هغې باندې هم جګړه وشوه، نو په هغې یې "سِتنه" نوم کېښودو. (۲۲) هغه د
دې ځائ نه لاړو او یو بل کوهے یې وکنستلو. او په هغې باندې هیڅ لانجه جوړه نهٔ شوه، نو هغهٔ په دې کوهی باندې
"رحوبوت" نوم کېښودو. هغهٔ وفرمائیل، "مالِک خُدائ اوس زمونږ دپاره یو ځائ جوړ کړے دے چې په دې مُلک کښې
اوسیږو او مونږ به دلته آباد شُو." (۲۳) اِسحاق د دې ځائ نه بیرسبع ته لاړو. (۲۴) په هغه شپه مالِک خُدائ هغهٔ ته راڅرګند
شو او ورته یې وفرمائیل، "زهٔ ستا د پلار اِبراهیم خُدائ پاک یم. یرېږه مه، زهٔ ستا مل یم. زهٔ به تا له برکت درکړم او د خپل
خِدمت کوونکی اِبراهیم سره زما د وعدې په ذریعه به تا له ډېر اولاد درکوم." (۲۵) اِسحاق هلته یوه قربان‌ګاه جوړه کړه او د
مالِک خُدائ عبادت یې وکړو. بیا هغهٔ هلته خپله خېمه ولګوله او د هغهٔ نوکرانو بل کوهے وکنستلو.

د حضرت اِسحاق او ابی‌مَلِک په مینځ کښې د امن معاهده

(۲۶) ابی‌مَلِک د جرار نه د خپل مشیر اخوزت او د خپل لښکر مشر فیکُل سره د اِسحاق سره مِلاوېدو دپاره راغلو. (۲۷) نو
اِسحاق ترې تپوس وکړو، "تهٔ اوس ما سره مِلاوېدو له ولې راغلے یې، چې تهٔ مخکښې ما سره ډېر بد وې او زهٔ دې د خپل
مُلک نه بهر کړم؟" (۲۸) هغوئ جواب ورکړو چې، "مونږ ته صفا پته ولګېده چې مالِک خُدائ ستا مل دے او زمونږ خیال
دا دے چې زمونږ په مینځ کښې یو پوخ لوظ په کار دے. مونږ تا سره لوظ کول غواړُو (۲۹) چې تهٔ به مونږ ته نقصان نهٔ
رسوې، لکه چې څنګه مونږ تا ته نقصان نهٔ دے رسولے، او مونږ هیڅ بد تا سره نهٔ دی کړی او په امن سره ژوند تېرولو ته
مو پرېښودلے وې. او بې‌شکه چې مالِک خُدائ تا له برکت درکړے دے." (۳۰) اِسحاق هغوئ له غټه مېلمستیا وکړه او
هغوئ خوراک څښاک وکړو. (۳۱) هغوئ سحر وختی پاڅېدل او یو بل ته یې قسمونه وکړل. اِسحاق هغوئ رُخصت کړل او
هغوئ د هغهٔ نه په سلامتۍ سره لاړل. (۳۲) هم په هغه ورځ د اِسحاق نوکران راغلل او هغهٔ ته یې د هغه کوهی په حقله ووئیل
چې کوم هغوئ کنستلے وو. هغوئ ووئیل، "مونږ اوبهٔ موندلې دی." (۳۳) هغهٔ په هغه کوهی "سبع" نوم کېښودو. او تر ننه

پورې د هغه ښار نوم بيرسبع دے.

د حضرت عِيسو د بل مُلک ښځې

۳۴ چې کله عِيسو د څلويښتو کالو وو، هغهٔ دوه حِتى ښځې د بيرى لور يهودِت او د ايلون لور باسمت وادهٔ کړې. ۳۵
هغوئ د اِسحاق او رِبقه ژوند تريخ کړو.

د حضرت اِسحاق حضرت يعقوب له برکت ورکول

۲۷ ۱ چې کله اِسحاق ضعيف شو او نظر يې کار پرېښودو، هغهٔ خپل مشر زوئ عِيسو راوغوښتو او هغهٔ ته يې
وفرمائيل، "اے زما زويه." هغهٔ جواب ورکړو، "جى، زهٔ حاضر يم." ۲ اِسحاق ورته وفرمائيل چې، "گوره، زهٔ ضعيف يم
او کېدے شى چې زر وفات شم. ۳ خپل غشى او لينده راواخله، بهر پټو ته لاړ شه او زما دپاره ښکار وکړه. ۴ ما له
زما د خوښې مزېدار خوراک پوخ کړه او ما له يې راوړه. چې کله هغه زهٔ وخورم، نو زهٔ به تا له زما د مرگ نه مخکښې
خپل آخرى برکت درکړم." ۵ چې کله اِسحاق عِيسو ته دا خبرې کولې، نو رِبقې اورېدلې. او چې عِيسو پټو ته ښکار دپاره
لاړو، ۶ نو رِبقې يعقوب ته ووئيل، "گوره، ما ستا د پلار نه د عِيسو سره دا خبرې واورېدې چې، ۷ ما له د ښکار غوښه
راوړه او ما له يې پخه کړه. چې کله هغه وخورم، نو د مرگ نه مخکښې به د مالِک خُدائ په وړاندې خپل برکت تا له
درکړم." ۸ رِبقې ورته وئيل، "اوس زما زويه، زما خبره واوره او چې څهٔ درته وايم هم هغه شان وکړه. ۹ رَمې ته لاړ
شه او دوه ځاربهٔ د چېلۍ بچې راونيسه، نو زهٔ به ترې مزېدار خوراک پوخ کړم کوم خوراک چې ستا د پلار ډېر خوښ دے.
۱۰ هغه تهٔ خپل پلار له يوسه چې يې وخورى، نو د مرگ نه مخکښې به هغه تا له خپل برکت درکړى." ۱۱ خو يعقوب
خپلې مور ته وفرمائيل، "تا ته پته ده چې د عِيسو په څرمن وېښتهٔ شته خو زما په څرمن وېښتهٔ نشته. ۱۲ کېدے شى چې
زما پلار ما له لاس راوړى او هغهٔ ته پته ولگى چې زهٔ يې دوکه کوم، نو زهٔ به په خپل ځان د برکت په ځائ لعنت راوړم."
۱۳ د هغهٔ مور ورته ووئيل، "زما زويه، ستا لعنت دې په ما شى، بس هغه څهٔ وکړه څهٔ چې زهٔ درته وايم، لاړ شه او ما له د
چېلۍ بچې راوله." ۱۴ نو هغه لاړو او هغه يې راونيول او خپلې مور له يې راوستل او د هغهٔ مور هغه مزېدار خوراک پوخ
کړو کوم چې د هغهٔ د پلار ډېر خوښ وو. ۱۵ بيا هغې د عِيسو هغه خاص جامې راواخستلې، چې کومې هغې ورله په کور
کښې ساتلې وې او خپل کشر زوئ يعقوب ته يې ورواغوستلې. ۱۶ هغې د چېلۍ د بچو څرمنې د هغهٔ لاسونو او د هغهٔ څټ
ته هم ورواغوستلې چرته چې وېښتهٔ نهٔ وُو. ۱۷ رِبقې هغهٔ له هغه مزېدار خوراک ورکړو او چې کومه روټۍ يې پخه کړې وه
هغه يې هم ورکړه. ۱۸ بيا يعقوب خپل پلار له ورَغلو او ورته يې ووئيل، "زما پلاره." هغهٔ جواب ورکړو، "ښه، تهٔ زما کوم
زوئ يې؟" ۱۹ يعقوب جواب ورکړو، "زهٔ ستا مشر زوئ عِيسو يم، ما هم هغه شان کړى دى چې څنگه تا ما ته وفرمائيل.
اوس لږ کښېنه او د ښکار غوښه وخوره چې کومه ما درله راوړې ده، نو تهٔ به ما له خپل برکت راکړې." ۲۰ اِسحاق ورته
وفرمائيل، "زما زويه، دومره زر تا ښکار څنگه وکړو؟" يعقوب جواب ورکړو، "مالِک خُدائ، ستا خُدائ پاک زهٔ کامياب
کړم." ۲۱ اِسحاق يعقوب ته وفرمائيل، "زما زويه، لږ رانزدې شه چې تا له لاس دروړم. تهٔ په رښتيا عِيسو يې څهٔ؟" ۲۲
يعقوب خپل پلار ته ورنزدې شو، هغهٔ له يې لاس وروړو او وې فرمائيل چې، "ستا آواز د يعقوب د آواز په شان دے، خو
ستا لاسونه د عِيسو د لاسونو په شان دى." ۲۳ هغهٔ يعقوب ونهٔ پېژندلو، ځکه چې د هغهٔ لاسونه د عِيسو په شان د وېښتو نه
ډک وُو. يعقوب هغهٔ له د برکت په ورکولو وو، ۲۴ خو چې بيا يې ترې نه تپوس وکړو، "تهٔ په رښتيا عِيسو يې؟" هغهٔ جواب
ورکړو، "آو، زهٔ عِيسو يم کنه." ۲۵ اِسحاق وفرمائيل، "ما له د ښکار غوښه لږه رانزدې کړه. چې زهٔ هغه وخورم، زهٔ به تا

له خپل برکت درکړم.“ یعقوب ورله هغه راوړه او هغهٔ ورله څهٔ مے هم څښلو له راوړل. (۲۶) بیا د هغهٔ پلار هغهٔ ته وفرمائیل، ”زما زویه، رانزدې شه او ښُکل مې کړه.“ (۲۷) چې هغه ښُکلولو له ورته راغلو په اِسحاق د هغهٔ د جامو بوئ ولګېدو، نو هغهٔ خپل برکت ورکړو. هغهٔ وفرمائیل، ”واه واه، زما د زوئ وږمه د پټو د بوئ په شان ده کوم له چې مالِک خُدائ برکت ورکړے دے. (۲۸) خُدائ پاک دې تا له د آسمان نه پرخه درکړی او ستا زمکه دې شنه کړی، هغه دې تا له ډېره زیاته غله او مے درکړی، (۲۹) قومونه دې ستا خِدمتګاران شی او خلق دې ستا په مخکښې ټیټ شی. تهٔ دې په خپلو خلقو حکومت وکړې او ستا د مور اولاد دې تا ته ټیټ شی. چې په تا څوک لعنت وائی په هغوئ دې لعنت وی او چې څوک تا له برکت غواړی په هغوئ دې برکت وی.“

د حضرت عِیسو د حضرت اِسحاق نه برکت غوښتل

(۳۰) چې کله اِسحاق خپل برکت ورکول ختم کړل، نو چې څنګه یعقوب لاړو، نو د هغهٔ ورور عِیسو د ښکار نه راغلو. (۳۱) هغهٔ هم مزېدار خوراک پوخ کړو او هغه یې خپل پلار له راوړو. هغهٔ وفرمائیل، ”پلاره، لږ راپاځه او د ښکار غوښه وخوره چې کومه ما تا له راوړې ده، نو چې تهٔ ما له خپل برکت راکړې.“ (۳۲) اِسحاق تپوس وکړو، ”تهٔ څوک یې؟“ هغهٔ جواب ورکړو، ”ستا مشر زوئ عِیسو یم.“ (۳۳) اِسحاق ویرېدو او ټول رپېدلو او هغهٔ تپوس وکړو، ”نو بیا هغه څوک وو، چې ښکار یې وکړو او هغه غوښه یې ما له راوړه؟ ستا د راتلو نه لږ مخکښې ما هغه وخوړه. ما هغهٔ له خپل آخری برکت ورکړو، نو دا د هغهٔ د همېشه دپاره دے.“ (۳۴) چې کله عِیسو دا واورېدل، هغهٔ ډېر په چغو چغو وژړل او وې فرمائیل، ”اے پلاره، ما له هم خپل برکت راکړه.“ (۳۵) اِسحاق جواب ورکړو، ”ستا ورور راغلو او دوکه یې کړم. هغهٔ ستا برکت وړے دے.“ (۳۶) عِیسو وفرمائیل، ”په دې کښې هیڅ شک نشته د هغهٔ نوم یعقوب دے. دا دویم ځل دے چې هغهٔ زما ځائ په چل نیولے دے، اول یې زما د مشرئ حق واخستو او اوس یې زما برکت هم واخستو. تا زما دپاره برکت نهٔ دے پرېښے څهٔ؟“ (۳۷) اِسحاق جواب وکړو، ”ما هغه په تا اختیارمن کړے دے او ما د هغهٔ ټول خپلوان د هغهٔ نوکران کړی دی. ما هغهٔ له غله او مے ورکړی دی. زما زویه، اوس داسې هیڅ هم نشته چې ستا دپاره یې زهٔ وکړم.“ (۳۸) عِیسو خپل پلار ته سوال زاری کوله، ”پلاره، تا سره صِرف یو برکت وو څهٔ؟ پلاره، ما له هم برکت راکړه.“ هغهٔ ډېره زیاته ژړا شروع کړه. (۳۹) بیا اِسحاق هغهٔ ته وفرمائیل، ”ستا دپاره به د آسمان نه پرخه نهٔ وی، ستا دپاره به زمکه شنه نهٔ وی. (۴۰) تهٔ به د خپلې تُورې په زور ژوند تېروې، خو د خپل ورور به تهٔ غلام یې. چې کله تهٔ باغی شې، نو د هغهٔ پړی به وشلوې.“ (۴۱) عِیسو د یعقوب سره کینه ساتله، ځکه چې د هغهٔ پلار، یعقوب له د هغهٔ برکت ورکړے وو. هغهٔ د خپل ځان سره وفرمائیل، ”زما د پلار مرګ نزدې دے، چې کله زما پلار وفات شی نو بیا به زهٔ یعقوب ووژنم.“ (۴۲) خو رِبقه د خپل مشر زوئ عِیسو د دې خبرې نه خبر شوه، نو هغې یعقوب راوغوښتلو او ورته یې ووئیل، ”دا خبره واوره. ستا ورور عِیسو بدل اخستل غواړی او تا وژل غواړی. (۴۳) نو زما زویه، څهٔ چې زهٔ درته وایم هم هغه شان وکړه. سمدستی لابن له وتښته چې په حاران کښې دے، (۴۴) او د هغهٔ سره د څهٔ وخت دپاره پاتې شه، چې ستا د ورور غصه سړه شی (۴۵) او چې د هغهٔ هغه څهٔ هېر شی چې تا ورسره کړی دی. بیا به زهٔ څوک درولېږم چې تا واپس راولی. زهٔ دې خپل دواړه زامن په یوه ورځ ولې بایلم؟“

د حضرت اِسحاق د حضرت یعقوب لابن له لېږل

(۴۶) رِبقې اِسحاق ته ووئیل، ”زهٔ د عِیسو د بل مُلک د ښځو په وجه په خپل ژوند کښې تنګه یم. کهٔ یعقوب هم د دې مُلک د حِتی ښځو نه د یوې حِتی ښځې سره وادهٔ وکړو، نو د دې نه به بیا زما دپاره مرګ ښهٔ وی.“

۱ اِسحاق يعقوب راوغوښتلو، په مخه ښه يې ورته ووئيل او هغۀ له يې حُکم ورکړو، ”د يوې کنعانۍ جينۍ سره وادۀ ونۀ کړې. ۲ سمدستی مسوپتاميه ته، د خپل نيکۀ بتوايل کور ته لاړ شه او هلته د خپل ماما لابن د لوڼو نه يوې سره وادۀ وکړه. ۳ قادر خُدائ دې ستا وادۀ بختور کړی او ډېر اولاد دې درکړی، نو تۀ به د ډېرو قومونو پلار شې. ۴ هغه دې تا او ستا اولاد له برکت درکړی لکه څنګه چې هغۀ اِبراهيم له برکت ورکړے وو. او دا مُلک دې ستا شی، چې په کوم کښې تۀ مسافر وې او چې کوم خُدائ پاک اِبراهيم له ورکړے وو.“ ۵ نو څکه اِسحاق يعقوب په مسوپتاميه کښې، لابن له ولېږلو، چې هغه د بتوايل آرامی زوئ وو او د رِبقې ورور وو، کومه چې د يعقوب او عِيسو مور وه.

د حضرت عِيسو بلې ښځې سره وادۀ کول

۶ عِيسو ته دا پته ولګېده چې اِسحاق يعقوب له برکت ورکړے وو او د ښځې لټولو دپاره يې هغه مسوپتاميه ته لېږلے دے. هغۀ ته دا هم پته وه چې کله اِسحاق هغۀ له برکت ورکړو نو يعقوب له يې حُکم ورکړو چې، ”د يوې کنعانۍ ښځې سره به وادۀ نۀ کوې.“ ۷ هغۀ ته پته ولګېده چې يعقوب د خپل پلار او مور خبره منلې ده او مسوپتاميه ته تلے دے. ۸ نو عِيسو پوهه شو چې د هغۀ د پلار اِسحاق کنعانۍ ښځې خوښې نۀ دی. ۹ نو هغه د اِبراهيم زوئ اِسمٰعيل له لاړو او د هغۀ لور محلت سره يې وادۀ وکړو، چې هغه د نبايوت خور وه.

د حضرت يعقوب په بيت‌ايل کښې خوب ليدل

۱۰ يعقوب د بيرسبع نه لاړو او د حاران په طرف روان شو. ۱۱ نمر په پرېوتو وو چې هغه يو خاص ځائ ته راغلو او په هغه شپه هلته پاتې شو. هغه د خوب دپاره ځملاستو او خپل سر يې په يو کاڼي کېښودو. ۱۲ هغۀ په خوب کښې وليدل چې يوه پوړۍ د زمکې نه آسمان پورې ختلې ده او دا يې هم وليدل چې د خُدائ پاک فرښتې په دې باندې بره ښکته، ختلې او راکوزېدلې. ۱۳ او ګوره، هغۀ په خوب کښې وليدل چې مالِک خُدائ د هغۀ سره ولاړ وو. هغۀ وفرمائيل، ”زۀ مالِک خُدائ يم، د اِبراهيم او د اِسحاق خُدائ پاک يم، زۀ به تا او ستا اولاد له دا زمکه ورکوم چې په کومه تۀ ملاست يې. ۱۴ هغوئ به د زمکې د شګو په شان زيات شی. دوئ به خپله علاقه په هر طرف خوره کړی، ستا او ستا د اولاد په وجه به زۀ د دُنيا ټولو قومونو له برکت ورکړم. ۱۵ ياد ساته، زۀ به ستا مل يم او چې چرته هم ځې نو زۀ به ستا حِفاظت کوم او زۀ به تا واپس دې زمکې ته راولم. زۀ به تا تر هغې پورې نۀ پرېږدم چې ما تا سره خپله وعده پوره کړې نۀ وی.“ ۱۶ يعقوب د خوب نه پاڅېدو او وې فرمائيل، ”بېشکه چې مالِک خُدائ دلته دے، هغه په دې ځائ کښې دے، خو ما ته پته نۀ وه.“ ۱۷ هغه ويرېدو او د ځان سره يې وفرمائيل، ”دا ځائ خو د يرې نه ډک دے. دا به خامخا د خُدائ پاک کور وی، دا به خامخا د آسمان دروازه وی.“ ۱۸ کله چې يعقوب سحر وختی پاڅېدو، هغه کاڼے يې راواخستلو چې په کوم يې سر ايښے وو او د يو يادګار په توګه يې ودرولو. بيا هغۀ په دې باندې تېل واچول چې خُدائ پاک ته وقف شی. ۱۹ هغۀ په هغه ځائ بيت‌ايل نوم کېښودو. دا ښار مخکښې د لوز په نوم مشهور وو. ۲۰ بيا يعقوب د خُدائ پاک سره وعده وکړه، ”کۀ تۀ زما مل يې او په دې سفر کښې زما حِفاظت کوې او ما له خوړلو له روټۍ راکوې او اغوستلو له جامې راکوې، ۲۱ او کۀ زۀ په حِفاظت سره بيا د خپل پلار کور ته راشم، نو تۀ به زما خُدائ پاک يې. ۲۲ دا د يادګار کاڼے چې کوم ما ودرولے دے، دا به هغه ځائ وی چې چرته به ستا عبادت کيږی او چې تۀ ما له څۀ راکوې د هغې لسمه برخه به زۀ خامخا تا له درکوم.“

د حضرت یعقوب د لابن کور ته رسېدل

۲۹ ۱ بیا یعقوب په خپل سفر روان وو او د نمرخاتهٔ په طرف د خلقو مُلک ته لاړو. ۲ چې څنګه هغهٔ وکتل نو هغهٔ په
مېدان کښې یو کوهے ولیدو او وې لیدل چې درې رَمې ورسره پرتې وې. هغه رَمو به د دې کوهی نه اوبهٔ څښلې او د هغه
کوهی په خولهٔ یوه غټه تیږه پرته وه. ۳ او چې کله به ټولې رَمې هلته راغونډې شوې، نو شپانو به هغه تیږه لرې کوله او
اوبهٔ به یې ورکولې. بیا به هغوئ هغه تیږه واپس په خپل ځائ د کوهی په خولهٔ کېښودله. ۴ یعقوب د شپانو نه تپوس
وکړو، "زما ورونړو، تاسو د کوم ځائ یئ؟" هغوئ جواب ورکړو، "مونږ د حاران یُو." ۵ هغهٔ ترې تپوس وکړو، "تاسو د
نحور نمسے، لابن پېژنئ؟" هغوئ ورته ووئیل، "آو، مونږ یې پېژنو." ۶ هغهٔ ترې تپوس وکړو، "هغه څنګه دے؟" هغوئ
جواب ورکړو، "هغه ښهٔ دے، ګوره، دلته د هغهٔ لور راحیل د خپلو رَمو سره راروانه ده." ۷ یعقوب وفرمائیل، "ګوره تر
اوسه پورې نمر اوچت ولاړ دے او د رَمو د راغونډولو وخت لا نهٔ دے، تاسو ولې اوبهٔ نهٔ ورکوئ او واپس یې ځرولو له نهٔ
بوځئ؟" ۸ هغوئ جواب ورکړو، "مونږ داسې تر هغې پورې نهٔ شُو کولے چې ټولې رَمې راغونډې نهٔ وی. او چې کله هغه
تیږه لرې کړے شی، نو بیا به مونږ رَمو له اوبهٔ ورکوو." ۹ یعقوب لا د هغوئ سره خبرې کولې چې راحیل د خپل پلار د
رَمې سره راورسېدله، ځکه چې هغه شپونکی وه. ۱۰ چې کله یعقوب خپله د ماما لور راحیل د هغې د پلار د رَمې سره
ولیده، نو هغه کوهی له ورَغلو، د کوهی د خولې نه یې تیږه لرې کړه او د لابن رَمو له یې اوبهٔ ورکړې. ۱۱ بیا یعقوب،
راحیل ښُکل کړه او د خوشحالئ نه په ژړا شو. ۱۲ هغهٔ راحیل ته وفرمائیل، "زهٔ ستا د پلار رشته‌دار، د رِبقې زوئ یم." هغې
منډه کړه چې خپل پلار ته ووائی. ۱۳ او چې کله لابن د خپل خورئی یعقوب په حقله واورېدل، نو هغهٔ مِلاوېدو له ورمنډه
کړه، هغهٔ ته ورغاړه وتلو او ښُکل یې کړو او هغه یې کور ته دننه راوستلو. یعقوب لابن ته هغه هر څهٔ وفرمائیل چې څهٔ شوی
وُو. ۱۴ لابن ووئیل، "په رښتیا سره، تهٔ زما خپله وینه یې." یعقوب هلته پوره میاشت ایسار شو.

د حضرت یعقوب دوه ودونه کول

۱۵ لابن یعقوب ته ووئیل، "تا له صِرف زما د خپلوالئ په وجه زما خِدمت کول نهٔ دی په کار. ما ته ووایه، چې تهٔ به څومره
مزدوری غواړې؟" ۱۶ نو د لابن دوه لوڼه وې، د مشرې نوم لِیاه او د کشرې راحیل وو. ۱۷ د لِیاه سترګې ښُکلې وې، خو
راحیل د بدن نه ښُکلې وه. ۱۸ یعقوب د راحیل سره مینه کوله، نو ځکه هغهٔ وفرمائیل، "زهٔ به ستا د کشرې لور راحیل
دپاره ستا اووهٔ کاله خِدمت کوم." ۱۹ لابن جواب ورکړو، "هغه چې بل چا له ورکوم د هغې نه دا ښهٔ ده چې تا له یې
درکړم، دلته زما سره اوسېږه." ۲۰ نو یعقوب د راحیل دپاره اووهٔ کاله خِدمت وکړو او هغه وخت په هغهٔ باندې صِرف د
یو څو ورځو په شان تېر شو، ځکه چې هغهٔ د راحیل سره مینه کوله. ۲۱ بیا یعقوب لابن ته وفرمائیل، "هغه وخت پوره
شوے دے، ستا لور راکړه چې وادهٔ یې کړم." ۲۲ نو لابن د وادهٔ روټئ وکړه او ټول خلق یې راوغوښتل. ۲۳ خو په هغه
شپه، د راحیل په ځائ هغهٔ لِیاه یعقوب له بوتله او یعقوب د هغې سره څملاستو. ۲۴ لابن خپله وینځه زِلفه خپلې لور لِیاه له
د خِدمتګارۍ په توګه ورکړه. ۲۵ چې کله سحر شو، یعقوب ته پته ولګېده چې دا خو لِیاه ده. هغه لابن له ورَغلو او ورته یې
وفرمائیل، "دا تا زما سره څهٔ کړی دی؟ ما خو د راحیل دپاره خِدمت کړے دے. تا زهٔ ولې دوکه کړم؟" ۲۶ لابن جواب
ورکړو، "دلته دا رِواج نهٔ دے چې کشره لور دې د مشرې نه مخکښې وادهٔ شی. ۲۷ صبر وکړه چې د وادهٔ اوومه تېره شی،
نو زهٔ به راحیل هم تا له درکړم، خو کهٔ تهٔ زما نور اووهٔ کاله خِدمت وکړې." ۲۸ یعقوب راضی شو او چې کله د وادهٔ اووهٔ
ورځې پوره شوې، لابن هغهٔ له خپله لور راحیل هم ورکړه چې ښځه یې شی. ۲۹ لابن خپله وینځه بِلهاه خپلې لور راحیل له
ورکړه چې خِدمتګاره یې شی. ۳۰ یعقوب د راحیل سره هم څملاستو او هغهٔ د هغې سره د لِیاه نه زیاته مینه کوله. بیا هغهٔ

د لابن نور اووۀ کاله خِدمت وکړو.

د حضرت یعقوب بچی پېدا کېدل

۳۱ چې کله مالِک خُدائ دا ولیدل چې د لِیاه سره مینه نۀ کېدله، نو مالِک خُدائ هغې له اولاد ورکړو، خو راحیل شنډه
پاتې شوه. ۳۲ لِیاه اُمیدواره شوه او یو زوئ یې پېدا شو. هغې وفرمائیل، ”مالِک خُدائ زۀ په تکلیف کښې لیدلې یم او اوس
به زما خاوند زما سره مینه کوی.“ نو د هغۀ نوم یې روبین کېښودو. ۳۳ هغه بیا اُمیدواره شوه او یو بل زوئ یې پېدا شو.
نو هغې وفرمائیل، ”مالِک خُدائ ما له دا زوئ هم راکړے دے، ځکه چې هغۀ ته پته وه چې زما نه کرکه کېږی.“ نو د هغۀ
نوم یې شمعون کېښودو. ۳۴ هغه یو ځل بیا اُمیدواره شوه او د هغې یو بل زوئ وشو. هغې وفرمائیل، ”زما د خاوند زړۀ به
اوس په ما پورې نور هم تړلے وی، ځکه چې زما نه د هغۀ درې زامن پېدا شول.“ نو د هغۀ نوم یې لیوی کېښودو. ۳۵ بیا
هغه یو ځل بیا اُمیدواره شوه او یو بل زوئ یې پېدا شو. هغې وفرمائیل، ”دا ځل به زۀ د مالِک خُدائ ثناء ووایم.“ نو هغې د
هغۀ نوم یهوداه کېښودو. بیا د هغې نور بچی پېدا نۀ شول.

۳۰ ۱ خو د راحیل نه د یعقوب هیڅ بچی پېدا شوی نۀ وُو. نو په راحیل خپله خور بده لګېده او یعقوب ته یې ووئیل،
”زۀ غواړم چې زما نه دې هم بچی وی ګنې زۀ به مړه شم.“ ۲ یعقوب راحیل ته غصه شو او وې فرمائیل، ”زۀ خو څۀ
خُدائ پاک نۀ یم چې تۀ مې د بچو نه محرومه کړې یې.“ ۳ هغې ووئیل، ”زما وینځه بِلهاه بوځه، د هغې سره څمله، نو د
هغې نه به زما دپاره بچی پېدا شی. او د هغې په وجه به زما کور آباد شی.“ ۴ نو هغې بِلهاه خپل خاوند له ورکړه او هغه د
هغې سره څملاستو. ۵ بِلهاه اُمیدواره شوه او د یعقوب یو زوئ ترې پېدا شو. ۶ راحیل ووئیل، ”خُدائ پاک زما په حق
کښې فیصله کړې ده. هغۀ زما سوال اورېدلے دے او ما له یې یو زوئ راکړے دے.“ نو د هغۀ نوم یې دان کېښودو. ۷
بِلهاه یو ځل بیا اُمیدواره شوه او د یعقوب ترې دویم زوئ وشو. ۸ راحیل ووئیل، ”ما د خپلې خور سره لویه مقابله کړې
ده. خو ما ګټلې ده.“ نو د هغۀ نوم یې نفتالی کېښودو. ۹ چې کله لِیاه ته دا پته ولګېده چې د هغې به نور بچی نۀ کېږی، نو
هغې خپله وینځه زِلفه یعقوب له ورکړه چې ښځه یې شی. ۱۰ بیا د زِلفه نه د یعقوب یو زوئ وشو. ۱۱ لِیاه ووئیل، ”زۀ
بختوره یم.“ نو د هغۀ نوم یې جاد کېښودو. ۱۲ د زِلفه نه د یعقوب یو بل زوئ وشو، ۱۳ او لِیاه ووئیل، ”زۀ څومره
خوشحاله یم. اوس به ښځې ما ته خوشحاله وائی.“ نو هغې د هغۀ نوم آشر کېښودو. ۱۴ د غنمو د لَو په وخت روبین پټو ته
لاړو او هلته یې هغه بوټی وموندل د کومو په ذریعه چې د زنانه حمل لګېدلو او هغه یې خپلې مور لِیاه له راوړل. راحیل لِیاه
ته ووئیل، ”ما له خو د هغه بوټو نه لږ راکړه کوم چې ستا زوئ راوړی دی.“ ۱۵ لِیاه جواب ورکړو، ”دا څۀ وړه خبره ده
چې زما خاوند دې رانه قبضه کړے دے؟ او اوس تۀ وائې چې ما له هغه د حمل بوټی راکړه کوم چې ستا زوئ راوړی
دی.“ راحیل ووئیل، ”کۀ تۀ ما له ستا د زوئ هغه بوټی راکړې، نو تۀ نن شپه د یعقوب سره څملاستے شې.“ ۱۶ چې کله
یعقوب ماښام د پټو نه راغلو، لِیاه بهر مِلاوېدو له هغۀ له ورغله او وې وئیل، ”تۀ به خامخا نن زما سره څملې، ځکه چې ما
د خپل زوئ د حمل بوټی ستا په سر ورکړی دی.“ نو په هغه شپه د هغې سره څملاستو. ۱۷ خُدائ پاک د لِیاه سوال
واورېدو او هغه اُمیدواره شوه او د یعقوب ترې پینځم زوئ وشو. ۱۸ لِیاه ووئیل، ”خُدائ پاک ما له خپل اجر راکړے دے،
ځکه چې ما خپله وینځه خپل خاوند له ورکړه.“ نو هغې په خپل زوئ یساکار نوم کېښودو. ۱۹ لِیاه بیا اُمیدواره شوه او د
یعقوب ترې شپږم زوئ وشو. ۲۰ هغې ووئیل، ”خُدائ پاک ما له یوه ښُکلې تُحفه راکړې ده. اوس به زما خاوند زما قدر
کوی، ځکه چې زما نه د هغۀ شپږ زامن پېدا شوی دی.“ نو هغې د هغۀ نوم زبولون کېښودو. ۲۱ وروستو د هغې یوه لور

پیدا شوه، چې د هغې نوم یې دینه کېښودو. ۲۲ بیا خُدائ پاک راحیل رایاده کړه، هغهٔ د هغې سوال قبول کړو او هغې له یې
هم بچې ورکړل. ۲۳ هغه اُمیدواره شوه او یو زوئ یې پیدا شو. هغې ووئیل، "خُدائ پاک ما له یو زوئ راکړو نو زهٔ یې د
پېغور نه خلاصه کړم." ۲۴ نو هغې د هغهٔ نوم یوسف کېښودو او ووئیل، "مالِک خُدائ دې ما له یو بل زوئ هم راکړی."

د حضرت یعقوب رَمې زیاتېدل

۲۵ د یوسف د پیدا کېدو نه پس، یعقوب لابن ته وفرمائیل، "ما له اجازت راکړه، چې زهٔ خپل کور او خپل مُلک ته واپس
لاړ شم. ۲۶ ما له زما ښځې او زامن راکړه چې ما ستا خِدمت کولو کښې گټلی دی او زهٔ به لاړ شم. ځکه چې تا ته پته ده
چې ما ستا څومره ښهٔ خِدمت کړے دے." ۲۷ لابن هغهٔ ته ووئیل، "کهٔ زهٔ ستا په نظر کښې ښهٔ یم نو یوه خبره به وکړم،
ما ته غیبانه پته لگېدلې ده چې هم ستا په وجه مالِک خُدائ ما له برکت راکړے دے. ۲۸ چې تهٔ څومره مزدوری غواړې نو
ووایه او زهٔ به یې درکړم." ۲۹ یعقوب جواب ورکړو، "تا ته په خپله پته ده چې ما ستا څومره خِدمت کړے دے او ستا
رَمې زما سره څومره زیاتې شوې دی. ۳۰ ځکه چې تا زما د راتلو نه مخکښې لږ څهٔ لرل او اوس ډېر زیات شول او چې
ما چرته هم ستا رَمې بوتلې دی مالِک خُدائ تا له برکت درکړے دے. اوس هغه وخت راغلے دے چې زهٔ د خپل خاندان
خیال وساتم." ۳۱ لابن ترې تپوس وکړو، "زهٔ تا له څهٔ درکړم؟" یعقوب جواب ورکړو، "زهٔ درنه هیڅ مزدوری نهٔ غواړم. زهٔ
به بیا ستا رَمې څروم او ساتم کهٔ تهٔ زما دپاره یو کار وکړې، ۳۲ نن به زهٔ ستا په ټولو رَمو کښې وگرځم او هر تور گډُورے
او ټولې ټکی ټکی او برَگې چېلۍ به راویاسم. بس دا ټوله مزدوری ده چې زهٔ یې غواړم. ۳۳ په راتلونکی وخت کښې به تا ته
په آسانۍ سره پته ولگی کهٔ زهٔ ریښتونے سړے یم. چې کله تهٔ بیا د دې کتلو له راشې، کهٔ زما سره توره گډه، ټکی ټکی یا
برَگې چېلۍ نهٔ وی، نو تهٔ به پوهه شې چې پټې کړے شوې دی." ۳۴ لابن جواب ورکړو، "ټیک ده. مونږ به هم ستا په خبره
کار کوُو." ۳۵ خو په هغه ورځ لابن هغه چېلی چې کربښې پرې وې یا برَگ وُو هغه یې بېل کړل او هغه ټولې چېلۍ چې ټکی
ټکی او برَگې وې او تورې گډې یې هم ترې لرې کړې. او هغهٔ دا د خپلو زامنو په حواله کړې، ۳۶ او بیا د دې رَمې سره د
یعقوب نه د دربو ورځو د مزل برابر لرې لاړو. یعقوب د لابن پاتې رَمې ساتلې. ۳۷ یعقوب د سپېدار، بادام او چِنار د ونو
شنې څانگې راماتې کړې او پوستکی یې ترې لرې کړل نو په دې څانگو باندې سپینې کربښې راووتلې. ۳۸ هغهٔ دا څانگې د
رَمو په مخکښې د اوبو په ډیگو کښې کېښودې. هغهٔ دا هلته پرېښودې، ځکه چې کله به څاروی اوبو څښلو له راتلل نو هلته
به مال کېدل. ۳۹ نو چې دا د څانگو په مخکښې مال شوې نو هغوئ د کربښو والا، ټکی ټکی او برَگ بچې راوړل. ۴۰
یعقوب گډې د چېلو نه بېلې ساتلې او هغهٔ د هغوئ مخونه د لابن د کربښو والا او تورو څاروو ته کړل. نو هغهٔ خپله رمه
جوړه کړه او دا یې د لابن د رَمې نه جدا کړه. ۴۱ چې کله تکړه څاروی مال کېدل، یعقوب د هغوئ په مخکښې د اوبو په
هغه ډیگو کښې څانگې کېښودې، نو د هغه څانگو په خوا کښې به څاروی مال کېدل. ۴۲ خو هغهٔ د کمزورو څاروو په
مخکښې هغه څانگې کېنهٔ ښودلې. نو هغه ټول کمزوری څاروی د لابن شول او تکړه ټول د یعقوب شول. ۴۳ نو یعقوب ډېر
مالدار شولو. د هغهٔ ډېرې رَمې نوکران، اوښان او خرهٔ وُو.

د حضرت یعقوب د لابن نه تښتېدل

۳۱ ۱ نو یعقوب واورېدل چې د لابن زامن وائی، "زمونږ د پلار سره چې څهٔ هم وُو نو هغه یعقوب د خپل ځان سره
وړی دی. د هغهٔ سره چې څومره دولت دے هغه ټول زمونږ د پلار وو." ۲ هغهٔ ته دا پته هم ولگېده چې لابن ورسره اوس
دومره ښهٔ نهٔ دے لکه څومره چې ورسره مخکښې وو. ۳ بیا مالِک خُدائ هغهٔ ته وفرمائیل، "واپس د خپل پلار نیکهٔ مُلک

تہ او خپلو خپلوانو لہ لاړ شہ. زۀ بہ ستا مل یم.“ ۴ نو یعقوب راحیل او لِیاہ راوغوښتلې چې د هغۀ سره پہ پټی کښې مِلاو
شی چرتہ چې د هغۀ رَمې وې. ۵ هغۀ هغوئ تہ وفرمائیل، ”ما تہ پتہ لګېدلې دہ چې ستاسو پلار زما سره دومره ښۀ نۀ
دے لکہ چې څومره مخکښې وو، خو زما د پلار خُدائ پاک زما مل دے. ۶ تاسو دواړو تہ پتہ دہ چې ما د خپل ټول
طاقت سره ستاسو د پلار خِدمت وکړو، ۷ خو بیا هم هغۀ زۀ دوکہ کړم او لس ځل یې زما مزدوری بدلہ کړې دہ. خو
خُدائ پاک هغہ ما تہ څۀ نقصان رسولو تہ پرې نۀ ښودلو. ۸ چې کلہ نہ هم لابن دا وئیلی دی چې برګې چېلۍ بہ ستا
مزدوری وی، نو ټولو رَمو برګ بچی راوړل. چې کلہ هغۀ ووئیل، د کرښو والا چېلۍ بہ ستا مزدوری وی، نو ټولو رَمو د
کرښو والا بچی راوړل. ۹ خُدائ پاک ستاسو د پلار نہ رَمې اخستې دی او هغہ یې ما لہ راکړې دی. ۱۰ د څاروو د وار
راوړو پہ وخت کښې ما یو خوب ولیدو او ما وکتل چې کوم چېلی چې چېلۍ مال کوی هغہ د کرښو والا، ټکی ټکی او برګ
وُو. ۱۱ د خُدائ پاک فرښتې ما تہ پہ خوب کښې ووئیل، یعقوبہ، ما جواب ورکړو، زۀ حاضر یم. ۱۲ هغې ووئیل، وګوره،
هغہ ټول چېلی کوم چې چېلۍ مال کوی هغہ د کرښو والا ټکی ټکی او برګ دی. زۀ داسې ځکہ کوم چې لابن تا سره څۀ
کوی نو ما تہ د هغہ هر څۀ پتہ دہ. ۱۳ زۀ خُدائ پاک یم چې پہ بیت‌ایل کښې تا تہ راڅرګند شوے وم، چې هلتہ تا یو کاڼے
د یادګار پہ توګہ وقف کړو او پہ هغې دې تېل واچول او هلتہ تا زما سره یو لوظ وکړو. اوس تۀ هغہ مُلک تہ واپس لاړ شہ
چرتہ چې تۀ پیدا شوے یې.“ ۱۴ راحیل او لِیاہ یعقوب تہ ووئیل، ”مونږ تہ زمونږ د پلار پہ میراث کښې هېڅ هم پاتې نۀ دی.
۱۵ هغہ مونږ پہ پردو کښې شمېری. هغۀ مونږه خرڅې کړې یُو او زمونږ پہ سر هغۀ چې څومره روپۍ اخستې وې هغہ ټولې
یې ختمې کړې دی. ۱۶ هغہ ټول دولت کوم چې خُدائ پاک زمونږ د پلار نہ اخستے دے هغہ زمونږ او زمونږ د بچو دے.
چې تا تہ خُدائ پاک څۀ فرمائیلی دی هم هغسې وکړه.“ ۱۷-۱۸ نو یعقوب واپس خپل پلار تہ د تلو تیاری وکړو چې د هغۀ
پلار د کنعان پہ مُلک کښې وو. هغۀ خپل زامن او ښځې پہ اوښانو سورې کړې او خپلې ټولې رَمې یې د خپل ځان نہ
مخکښې روانې کړې، او سره د هغہ هر څۀ چې هغۀ پہ مسوپتامیہ کښې ګټلی وُو. ۱۹ لابن د خپلو ګډو نہ وړۍ کلولو دپاره
تلے وو او چې هغہ نۀ وو نو راحیل د خپل پلار د کور بُتان پټ کړل. ۲۰ یعقوب لابن دوکہ کړو ځکہ چې هغہ یې د خپل
تګ نہ خبر نۀ کړو. ۲۱ د هغۀ سره چې څۀ وُو هغہ یې راواخستل او پہ تېزۍ سره لاړو. هغہ د فرات د سیند نہ پورې وتلو
او د غرونو مُلک جِلعاد تہ روان شو.

د لابن پہ حضرت یعقوب پسې تلل

۲۲ درې ورځې وروستو لابن خبر شو چې یعقوب تښتېدلے دے. ۲۳ نو هغۀ خپل سړی ځان سره کړل او اووۀ ورځې پہ
یعقوب پسې وُو چې د غرونو مُلک جِلعاد سره یې رایسار کړو. ۲۴ پہ هغہ شپہ خُدائ پاک لابن تہ پہ خوب کښې راغلو او
هغۀ تہ یې ووئیل، ”خیال کوه چې یعقوب تہ هېڅ هم ونۀ وائې.“ ۲۵ لابن یعقوب د جِلعاد پہ غرونو کښې ګېر کړو، چرتہ چې
یعقوب خیمہ لګولې وه. لابن هم د خپلوانو سره هلتہ خیمہ ولګولہ. ۲۶ لابن یعقوب تہ ووئیل، ”تا ولې زۀ دوکہ کړم او زما
لوڼہ دې داسې بوتلې لکہ د تُورې پہ زور دې نیولې وی؟ ۲۷ تا ولې زۀ دوکہ کړم او زۀ دې خبر هم نۀ کړم او وتښتېدلې؟ کۀ
تا ما تہ وئیلی وے، نو ما بہ تۀ پہ خیلہ مخہ د ټمبل، رباب او د سندرو جشن سره رُخصت کړے وې. ۲۸ تا دې تہ هم
پرې نۀ ښودم چې ما خپل نمسی او لوڼہ ښُکل کړے وے او دوئ تہ مې پہ مخہ ښہ وئیلی وے. دا دې د کم عقلتوب کار
کړے دے. ۲۹ زۀ تا تہ د نقصان رسولو زور لرم، خو تېره شپہ ستا د پلار خُدائ پاک ما لہ خبردارے راکړو چې تا تہ
هېڅ هم ونۀ وایم. ۳۰ ما تہ پتہ وه چې تۀ ځې ځکہ چې تۀ واپس کور لہ تلو تہ ډېر بې‌صبره وې، خو زما د کور هغہ بُتان دې
ولې پټ کړل؟“ ۳۱ یعقوب جواب ورکړو، ”زۀ یرېدم، زما خیال دا وو چې تۀ خپلې لوڼہ زما نہ پہ زور بوځې. ۳۲ خو کۀ
تا دلتہ د چا سره هم ستا بُتان پیدا کړل، نو هغہ بہ ژوندے نۀ شی پرېښودلے. دلتہ زمونږ د خپلوانو پہ مخکښې یې وګوره،

چې ستا څۀ څيز هم وى نو خپل څيز يوسه.“ يعقوب ته پته نۀ وه چې د لابن بُتان راحيل پټ کړى ؤو. ۳۳ لابن لاړو او د
يعقوب خېمه يې ولټوله، بيا هغه د لِياه خېمې او د هغه دوه وينځو خېمې ته لاړو، خو هغۀ خپل بُتان ونۀ موندل. بيا هغه د
راحيل خېمې ته لاړو. ۳۴ راحيل د کور هغه بُتان راخستى ؤو او هغه يې د اوښ د زين په کڅوړه کښې کېښودلى ؤو او په
هغې باندې ناسته وه. لابن هغه ټوله خېمه ولټوله، خو هغه يې ونۀ موندل. ۳۵ راحيل خپل پلار ته ووئيل، ”پلاره، ما ته مۀ
غصه کېږه، خو چې تۀ دلته يې ستا په مخکښې زۀ نۀ شم پاڅېدلے، په ما د ښځو بيمارى راغلې ده.“ لابن لټون وکړو خو د
خپل کور هغه بُتان يې پېدا نۀ کړل. ۳۶ بيا يعقوب غصه شو، ”ما څۀ بد کړى دى؟ زما ګناه څۀ ده چې تۀ داسې تېز په ما
پسې راورسېدې؟ ۳۷ اوس چې زما سره څۀ دى هغه ټول دې ولټول، تا د خپل کور کوم يو څيز موندلے دے چې هغه ستا
وى؟ دا دلته بهر ښکاره کېږده چې زما او ستا خپلوان يې وګورى او دوئ به فيصله وکړى چې په مونږ کښې څوک په حقه
دے. ۳۸ زۀ تا سره د شلو کالو نه يم، ستا ګډو او ستا چېلو په يو کال هم بچے نۀ دے ضائع کړے او ما يو ګډ هم ستا د
رَمو نه نۀ دے خوړلے. ۳۹ چې کله هم يو ځنګلى ځناور ستا ګډه خوړلې ده، ما هغه تاوان په خپله درکړے دے. تا هر
هغه څيز زما نه غوښتے دے چې چا د ورځې يا شپې پټ کړے وى. ۴۰ ډېر ځل زۀ د ورځې ګرمۍ وهلے يم او د شپې
يخنۍ اوچ کړے يم. او زما خوب تښتېدلے وو. ۴۱ د شلو کالو نه زۀ ستا په کور کښې يم. څوارلس کاله ما ستا د دوو
لونړو او شپږ کاله ستا د رَمو دپاره، ستا خِدمت کړے دے. او بيا هم، تا لس ځل زما مزدورى بدله کړه. ۴۲ کۀ زما د پلار
خُدائ پاک، کوم چې د اِبراهيم او اِسحاق خُدائ پاک دے، زما مل نۀ وے، نو تا به زۀ مخکښې خالى لاسونه لېږلے وے.
خو خُدائ پاک زما تکليف او کوم خِدمت چې ما کړے دے هغه ليدلے دے او ځکه خُدائ پاک تېره شپه تۀ ملامته کړې.“

د حضرت يعقوب او لابن په مينځ کښې معاهده

۴۳ بيا لابن يعقوب له جواب ورکړو، ”دا ځوانې ښځې زما لونړه دى، د دوئ بچى زما دى او دا رَمې زما دى. چې تۀ دلته
څۀ هم ګورې هغه زما دى. خو زۀ خپلې لونړه او د هغوئ بچى نۀ شم ساتلے، ۴۴ نو زۀ تا سره يو لوظ کولو ته تيار يم.
راځه چې داسې څۀ وکړُو چې زمونږ دا لوظ پرې مونږ ته رايادېږى.“ ۴۵ نو يعقوب يوه تيږه راواخستله او هغه يې د يو
يادګار په توګه ودروله. ۴۶ هغۀ خپلو سړو ته وفرمائيل چې، ”څۀ کاڼى راټول کړئ.“ نو هغوئ کاڼى راټول کړل او يو ډېرے
يې ترې نه جوړ کړو. بيا هغوئ د هغه کاڼو د ډېرى سره روټۍ وخوړله. ۴۷ لابن په دې يجرشاهدوتها نوم کېښودو، خو
يعقوب پرې جلعيد نوم کېښودو. ۴۸ لابن يعقوب ته ووئيل، ”دا د کاڼو ډېرے به زمونږ د دواړو دپاره يو يادګار وى.“ نو
ځکه د هغه ځائ نوم جلعيد شو. ۴۹ لابن دا هم ووئيل، ”مالِک خُدائ دې په مونږ نظر وساتى چې کله مونږ د يو بل نه جدا
يُو.“ نو د هغه ځائ نوم مصفاه هم شو. ۵۰ لابن ووئيل، ”کۀ تۀ زما د لونړو سره بد سلوک کوې يا نورې ښځې وادۀ کوې،
کۀ ما ته پته هم نۀ وى، ياد لره چې خُدائ پاک مونږ ګورى. ۵۱ دا هغه کاڼى دى چې ما زمونږ په مينځ کښې ډېرے کړى
دى او دا هغه يادګارى تيږه ده. ۵۲ دا ډېرے او دا د يادګارى تيږه دواړه يادګارونه دى. زۀ به کله هم په تا حمله کولو دپاره
د دې نه نۀ درتېرېږم او تۀ هم په ما حمله کولو دپاره د دې يادګارى تيږې نه مۀ راتېرېږه. ۵۳ د اِبراهيم خُدائ پاک او د
نحور خُدائ پاک به په مونږ نظر وکړى چې مونږ کومه معاهده کړې ده چې د هغې خيال ساتو.“ بيا يعقوب د هغه خُدائ
پاک په نوم د کوم چې د هغۀ پلار اِسحاق عبادت کولو پوخ لوظ وکړو چې دا وعده به پوره کوى. ۵۴ هغۀ يو ځناور حلال
کړو او دا يې په غر باندې د قربانۍ په توګه پېش کړو او يعقوب روټۍ له د هغۀ خپلوان راوغوښتل، دوئ روټۍ وخوړه او بيا
يې په غر باندې شپه تېره کړه. ۵۵ بل سحر وختى لابن خپل نمسى او لونړه ښکل کړل او په مخه ښه يې ورته ووئيل او واپس
کور ته روان شو.

د حضرت يعقوب او د حضرت عِيسو مِلاوېدل

۳۲ (۱) چې يعقوب څنګه خپل مُلک ته لاړو، د خُدائ پاک څۀ فرښتې ورسره مِلاو شوې. (۲) چې هغه يې وليدلې، نو وې فرمائيل، ”دا د خُدائ پاک لښکر دے.“ نو په هغه ځائ يې محنايم نوم کېښودو. (۳) يعقوب د خپل ځان نه مخکښې د ادوم په مُلک کښې د سعير په علاقه کښې خپل ورور ته پېغام وړُونکی ولېږل. (۴) هغۀ ورته ووئيل چې، ”زما نېک عِيسو ته دا پېغام ورسوئ، زۀ ستا تابعدار خِدمتګار يعقوب يم، چې د ډېر وخت نه د لابن سره د يو مسافر په شان دېره يم، (۵) زۀ غوَيې، خرۀ، ګډې، چېلۍ او نوکران لرم. نېکه، زۀ تا له خبر درلېږم، د دې دپاره چې ستا په نظر کښې ښۀ راشم.“ (۶) کله چې هغه پېغام وړُونکی يعقوب ته واپس راغلل، هغوئ ووئيل، ”مونږ ستا ورور عِيسو له لاړُو او هغه د مخکښې نه تا سره مِلاوېدو دپاره راروان دے. څلور سوه کسان ورسره دی.“ (۷) يعقوب سخت ويرېدو او پرېشانه شو. د هغۀ سره چې کوم خلق او رَمې، غواګانې او اوښان وُو هغه يې په دوو ډلو کښې تقسيم کړل. (۸) د هغۀ خيال دا وو، ”کۀ عِيسو راشی او هغه وړومبۍ ډله ختمه کړی نو هغه بله ډله چې کومه پاتې وی هغه به وتښتی.“ (۹) بيا يعقوب دُعا وکړه، ”زما د نيکۀ اِبراهيم خُدايه پاکه او زما د پلار اِسحاق خُدايه پاکه، زما سوال واوره، مالِکه خُدايه. تا ما ته ووئيل چې خپل مُلک او خپلو خپلوانو له لاړ شه او تۀ به زما دپاره هر څۀ سم کړې. (۱۰) تا چې خپل خِدمت کوونکی ته، کومه مِهربانی او وفاداری ښودلې ده زۀ د هغې قابل نۀ يم، زۀ چې د اُردن سيند نه پورېوتم نو زما سره هيڅ هم نۀ وُو صِرف يوه امسا وه او اوس زما نه دوه قبيلې جوړې شوې دی. (۱۱) زۀ تا ته سوال کوم چې ما د خپل ورور عِيسو نه بچ کړه. زۀ يرېږم هسې نه چې هغه په مونږ حمله وکړی نو مونږ به سره د ښځو او ماشومانو ټول تباه کړی. (۱۲) هغه وعده رايادِه کړه چې تا زما سره کړې وه چې زما دپاره به هر څۀ سم کړې او ما له به دومره اولاد راکړې چې څوک به يې شمېرلے نۀ شی، دومره ډېر لکه چې د سمندر په غاړه شګې دی.“ (۱۳-۱۵) هلته د شپې تېرولو نه پس، يعقوب د خپلو څاروو نه د خپل ورور عِيسو دپاره دا تُحفې خوښې کړې، دوه سوه چېلۍ او شل چېلی، دوه سوه ګډې او شل ګډان، دېرش هغه اُوښې چې پئ ورکوی د بچو سره، څلوېښت غواګانې او لس غوَيې، شل خرې او لس خرۀ. (۱۶) هغۀ دا په مختلفو ډلو کښې تقسيم کړل او د خپلو نوکرانو نه يې يو يو په هره ډله مشران مقرر کړل. هغۀ ورته ووئيل، ”زما نه مخکښې لاړ شئ او د مخکښې قبيلې او وروستې راروانې قبيلې په مينځ کښې فاصله وساتئ.“ (۱۷) هغۀ وړومبی نوکر له حُکم ورکړو، ”زما ورور عِيسو چې درسره ملاوېږی او تپوس کوی چې، ستا نېک څوک دے؟ تۀ چرته ځې؟ ستا نه مخکښې دا څناور د چا دی؟ (۱۸) نو ته ورته وايه چې دا ستا د خِدمتګار يعقوب دی. هغه دا خپل نېک عِيسو له په تُحفه کښې لېږی. او يعقوب په خپله په مونږ پسې راروان دے.“ (۱۹) هغۀ دويم او دريم له هم دغه شان حُکم ورکړو او هغه ټولو له چې کوم د ډلو مشران وُو، ”تاسو به خامخا داسې وايئ چې کله تاسو د عِيسو سره مِلاوېږئ. (۲۰) تاسو به خامخا وايئ چې ستا خِدمتګار يعقوب په خپله په مونږ پسې راروان دے.“ د يعقوب خيال دا وو چې، ”زۀ به د دې تُحفو سره د هغۀ غصه سړه کړم او چې کله ورسره مخامخ شم کېدے شی چې هغه ما ته په خير راغلے ووائی.“ (۲۱) هغۀ هغه تُحفې د ځان نه مخکښې ولېږلې او هغه شپه په محنايم کښې پاتې شو.

د حضرت يعقوب په فنوايل کښې کُشتی کول

(۲۲) هم په هغه شپه يعقوب پاڅېدو، هغۀ خپلې دوه نِکاح کړې ښځې، د هغۀ دوه نورې ښځې او خپل يوولس زامن روان کړل او د يبوق د سيند نه په ګودر يعنې هغه ځائ کښې پورې وتل چرته چې اوبۀ کمې وې. (۲۳) هغۀ هغوئ روان کړل او پورې يې ويستل، د هغۀ سره چې څۀ وُو هغه يې هم بلې غاړې ته ولېږل، (۲۴) خو هغه يواځې پاتې شو. بيا يو سړے راغلو او د هغۀ سره يې د سحر د رڼا پورې کُشتی وکړه. (۲۵) چې کله هغه سړی ته پته ولګېده چې مقابله يې نۀ شوه ګټلے، نو هغۀ يعقوب

په پټون ووهلو او پټون یې د بند نه ووتلو. ۲۶ هغه سړی ووئیل، "د سحر رڼا شوه، ما پرېږده چې لاړ شم." یعقوب ورته
وفرمائیل، "زهٔ به تا کله هم نهٔ پرېږدم، چې ترڅو پورې دې ما له برکت نهٔ وی راکړے." ۲۷ هغه سړی ترې تپوس وکړو،
"ستا څهٔ نوم دے؟" نو هغهٔ ورته ووئیل، "یعقوب." ۲۸ هغه سړی ورته ووئیل، "د نن نه پس به ستا نوم یعقوب نهٔ وی. تا د
خُدائ پاک او د انسان سره مقابله کړې ده او تا ګټلې ده، د اوس نه به ستا نوم اِسرائیل وی." ۲۹ یعقوب ورته وفرمائیل،
"اوس تهٔ ما ته خپل نوم وښايه." خو هغهٔ ورته ووئیل، "تهٔ ولې زما د نوم تپوس کوې؟" بیا هغهٔ یعقوب له برکت ورکړو. ۳۰
یعقوب ووئیل، "ما خُدائ پاک مخامخ لیدلے دے او بیا هم لا ژوندے پاتې یم." نو په هغه ځائ یې فنوایل نوم کېښودو. ۳۱
نمر راختلو چې یعقوب د فنوایل نه تلو او د خپل پټون په وجه ګډ ګډ روان وو. ۳۲ تر نن ورځې پورې د بنی اِسرائیلو اولاد
هغه پله نهٔ خوری کومه چې د پټون په بند پورې وی، ځکه چې د پټون د بند هم په دې ځائ هغهٔ یعقوب وهلے وو.

د حضرت یعقوب د حضرت عِیسو سره مِلاوېدل

۳۳ ۱ یعقوب چې وکتل نو عِیسو یې ولیدو او څهٔ ګورى چې څلور سوه کسان ورسره راروان وُو. نو هغهٔ خپل بچی په
لِیاه، راحیل او په هغه دوو نورو ښځو باندې تقسیم کړل. ۲ هغهٔ نورې ښځې او د هغوئ بچی مخکښې کړل، بیا یې لِیاه او
د هغې بچی کړل او راحیل او یوسف یې وروستو کړل. ۳ یعقوب د دوئ نه مخکښې لاړو او چې څنګه خپل ورور ته
ورسېدو، نو ټیټ شو او اووهٔ ځل یې تندې په زمکه ولګولو. ۴ خو عِیسو مِلاوېدو دپاره هغهٔ له ورمنډه کړه او د هغهٔ نه یې
لاسونه تاو کړل، راغاړه یې ویستلو او ښُکل یې کړو. دوئ دواړو وژړل. ۵ چې کله عِیسو وکتل او هغه ښځې او ماشومان
یې ولیدل، نو هغهٔ تپوس وکړو، "دا تا سره څوک دی؟" یعقوب ورته وفرمائیل، "صاحِبه، خُدائ پاک په ما ډېر مهربانه دے
او دا بچی یې راکړی دی." ۶ بیا هغه نورې ښځې او د هغوئ بچی رامخکښې شول او ورته ټیټ شول، ۷ بیا لِیاه او د
هغې بچی راغلل او په آخر کښې یوسف او راحیل راغلل او ورته ټیټ شول. ۸ عِیسو ترې تپوس وکړو، "د هغې بلې قبیلې
سره چې زهٔ مِلاو شوم هغه دې د څهٔ مقصد دپاره راولېږلې ده؟" یعقوب ورته وفرمائیل، "د دې دپاره چې زما نېک راسره
ښهٔ شی." ۹ خو عِیسو ورته ووئیل، "زما وروره، زما سره هر څهٔ ډېر دی، چې تا سره هم څهٔ دی هغه د ځان دپاره
وساته." ۱۰ یعقوب ووئیل، "نه، زهٔ تا ته سوال کوم، کهٔ تهٔ په ما مهربانه یې، نو زما د لاسونو نه دا تُحفه قبوله کړه. چې ستا
مخ ته مې وکتل دا داسې شوه لکه چې د خُدائ پاک مخ ته مې کتلی وی، ځکه چې تهٔ اوس ما سره ډېر ښهٔ یې. ۱۱ زهٔ تا ته
سوال کوم چې دا تُحفه زما نه قبوله کړه کومه چې ما تا له راوړې ده، خُدائ پاک په ما مهربانه دے او چې د څهٔ څیز هم
ضرورت وو هغه یې راکړے دے." یعقوب په هغهٔ زور راوړو نو هغه یې قبوله کړه. ۱۲ عِیسو ووئیل، "ځئ چې په خپل سفر
باندې ځُو. زهٔ به تاسو سره ځم." ۱۳ یعقوب ووئیل، "زما نېکه، تا ته پته ده چې ماشومان کمزوری دی، او په کار دی چې
زهٔ د دې ګډو او څاروو او د دوئ د بچو خیال وساتم. کهٔ دا مونږ یوه ورځ هم تېز بوځُو، نو ټول څاروی به مړهٔ شی. ۱۴ زهٔ
خپل نېک ته سوال کوم چې د خپل خِدمتګار نه مخکښې لاړ شی او نېکه، زهٔ به په مزه مزه د څاروو او د هغوئ د بچو په
قدم په تا پسې درځم او په ادوم کښې به درسره مِلاو شم." ۱۵ عِیسو ووئیل، "زهٔ به تا سره زما خپل څهٔ کسان پرېږدم."
خو یعقوب ورته وفرمائیل، "د دې هیڅ حاجت نشته، زهٔ صِرف دا غواړم چې ستا په نظر کښې ښهٔ راشم." ۱۶ نو هم په
هغه ورځ عِیسو په خپله مخه ادوم ته واپس شو. ۱۷ خو یعقوب سُکات ته لاړو، چرته چې هغهٔ د خپل ځان دپاره کور او د
څاروو دپاره شپولونه جوړ کړل. نو د هغه ځائ نوم سُکات شو. ۱۸ د مسوپتامیه نه په واپسئ کښې یعقوب د کنعان په
مُلک کښې شِکم ښار ته په سلامتئ سره ورسېدو او د ښار سره نزدې یې په یو پټی کښې خپلې خېمې ولګولې. ۱۹ هغهٔ د
هغه پټی دا حِصه د شِکم پلار همور د اولاد نه د سپینو زرو په سلو سیکو واخسته. ۲۰ هغهٔ هلته یوه قربانګاه جوړه کړه

او ایل‌الوهی‌اِسرائیل نوم يې پرې کېښودو کوم چې د بنی اِسرائيلو خُدائ پاک دے.

د دينه بې‌عزتی کېدل

۳۴ ۱ یوه ورځ، د يعقوب او لِياه لور دينه، د کنعانی ښځو سره مِلاوېدو دپاره ووتله. ۲ همور حِوی د هغې علاقې
مالِک وو. د هغهٔ زوئ شِکم هغه وليده، نو هغه يې بوتله او د هغې بې‌عزتی يې وکړه. ۳ خو د يعقوب لور دينه د هغهٔ نه زړهٔ
يوړو او هغه په هغې مئين شو او هغهٔ د هغې سره خوږې خبرې وکړې. ۴ نو شِکم خپل پلار همور ته ووئيل، ”دا جينۍ ما
ته وادهٔ کړه.“ ۵ يعقوب خبر شو چې د هغهٔ د لور بې‌عزتی شوې ده، خو د هغهٔ زامن د خپلو څاروو سره په پټو کښې وُو
نو ځکه هغهٔ د هغوئ د راتلو نه مخکښې څهٔ ونهٔ وئيل. ۶ د شِکم پلار همور ووتلو چې د يعقوب سره د دې مسئلې په حقله
خبرې وکړی، ۷ نو د يعقوب زامن د پټو نه واپس راروان وُو او کله چې هغوئ خبر شول چې شِکم د يعقوب د لور
بې‌عزتی کړې ده نو هغوئ خفه او سخت غصه شول ځکه چې دا غلط کار د بنی اِسرائيلو د برداشت نه بهر وو. ۸ همور
هغهٔ ته ووئيل، ”زما زوئ شِکم ستا په لور مئين شوے دے، زهٔ تا ته سوال کوم چې هغه پرېږده چې وادهٔ يې کړی. ۹
زمونږ سره خپلوالی وکړئ، خپلې لوڼه مونږ له راکړئ او زمونږ لوڼه تاسو وکړئ. ۱۰ نو تاسو دلته زمونږ سره په دې مُلک
کښې اوسېدے شئ، چې تاسو چرته اوسېدل غواړئ دا مُلک ستاسو په وړاندې دے، په آزادۍ سره کاروبار کوئ او خپل
جائيدادونه جوړ کړئ.“ ۱۱ بيا شِکم د دينه پلار او وروڼو ته ووئيل، ”کهٔ تاسو زما سره دا ښېګړه کول غواړئ، نو چې تاسو
څهٔ هم غواړئ زهٔ به يې درکړم. ۱۲ ما ته ووايئ، چې تاسو څومره مهر هم غواړئ زهٔ به يې درکړم، خو تاسو اجازت راکړئ
چې دا جينۍ زهٔ وادهٔ کړم.“ ۱۳ شِکم د هغوئ د خور دينه بې‌عزتی کړې وه، نو ځکه د يعقوب زامنو شِکم او د هغهٔ پلار
همور ته په چل سره جواب ورکړو. ۱۴ دوئ ورته ووئيل، ”مونږ خپله خور داسې سړی ته نهٔ شُو ورکولے چې هغه سنت
نهٔ وی، دا به زمونږ دپاره د شرم خبره وی. ۱۵ مونږ به دا صرِف په يو شرط درکړُو چې تاسو زمونږ په شان شئ او تاسو
ټول نران سنت کړئ. ۱۶ بيا به مونږ تاسو له خپلې لوڼه درکړُو او ستاسو لوڼه به خپلو ځانونو له وکړُو. مونږ به ستاسو
سره اوسېږو او يو قوم به شُو. ۱۷ کهٔ تاسو ته زمونږ شرطونه منظور نهٔ وی او سنت نهٔ شئ، نو مونږ به خپله خور بوځُو او
لاړ به شُو.“ ۱۸ د همور او د هغهٔ د زوئ شِکم دا خبرې خوښې شوې، ۱۹ او هغه ځوان په دې کار کولو کښې سستی ونهٔ
کړه، ځکه چې هغه د يعقوب په لور مئين وو. هغه د پلار په خاندان کښې د ټولو نه عزتمند سړے وو. ۲۰ همور او د هغهٔ
زوئ شِکم د ښار د دروازې سره نزدې د جرګې ځائ ته لاړل، او د ښار خلقو سره يې خبره وکړه چې، ۲۱ ”دا د خېر خلق
دی، دوئ دې زمونږ سره په دې مُلک کښې اوسېږی او کاروبار دې کوی. دا مُلک د دوئ دپاره هم ښهٔ لوئ دے. مونږ به د
دوئ لوڼه وکړُو او خپلې لوڼه به دوئ له ورکړُو. ۲۲ خو دا خلق به صرِف په يو شرط زمونږ سره اوسېږی او يو قوم به شُو
چې مونږ خپل ټول نران سنت کړُو، لکه چې دوئ هم سنت شوی دی. ۲۳ د دوئ ټول څاروی او د نور هر څهٔ دې زمونږ نهٔ
شی څهٔ؟ راځئ چې جوړه ورسره وکړُو نو دوئ به زمونږ سره اوسېږی.“ ۲۴ د ښار ټول خلق د همور او شِکم په خبره
باندې راضی شول او ټول نران سنت شول. ۲۵ په درېمه ورځ چې د سنت کېدو په وجه ټول سړی خوږېدل، د يعقوب دوو
زامنو، د دينه سکه وروڼو، شمعون او ليوی، خپلې تُورې راواخستلې، ښار ته د ننه په آسانۍ سره راغلل او ټول سړی يې
ووژل. ۲۶ دوئ همور او د هغهٔ زوئ شِکم په تُوره ووژل. بيا دوئ دينه د شِکم د کور نه بوتله او لاړل. ۲۷ د دې قتلِ عام نه
پس د يعقوب نورو زامنو ښار لوټ کړو چې د خپلې خور د بې‌عزتۍ بدل واخلی. ۲۸ دوئ رَمې څاروی، خرهٔ او په ښار او
پټو کښې چې څهٔ هم وُو هغه يې يوړل. ۲۹ دوئ مال دولت يوړو، ټولې ښځې او ماشومان يې ونيول او د کورونو نه يې هر
څهٔ لوټ کړل. ۳۰ يعقوب، شمعون او ليوی ته ووئيل، ”تاسو زهٔ په تکليف کښې اچولے یم، اوس به کنعانيان، فرزيان او د

دې مُلک هر یو کس زما نه نفرت کوی. زما سره دومره سړی نشته، کهٔ دوئ ټول زما خِلاف یو ځائ شی او په ما حمله
وکړی نو زمونږ مکمل خاندان به تباه شی.“ ٣١ خو هغوئ ووئیل، ”مونږ دا نهٔ شُو زغملے چې زمونږ خور سره دې د
کنجرې په شان سلوک وشی.“

د حضرت یعقوب واپس بیت‌ایل ته راتلل

٣٥ ١ څهٔ موده وروستو خُدائ پاک یعقوب ته ووئیل، ”پاڅه او سمدستی بیت‌ایل ته لاړ شه او هلته اوسېږه. هلته ما ته
یوه قربان‌ګاه جوړه کړه. زهٔ هغه خُدائ پاک یم چې تا ته راڅرګند شوے وم چې کله تهٔ د خپل ورور عِیسو نه تښتېدلې.“
٢ نو یعقوب خپل خاندان ته او هغه ټولو ته چې د هغهٔ سره وُو ووئیل، ”تاسو سره چې کوم پردی بُتان دی هغه وغورزوئ،
خپل ځانونه پاک کړئ او صفا جامې واغوندئ. ٣ مونږ به د دې ځائ نه بیت‌ایل ته ځُو، هلته به زهٔ خُدائ پاک ته یوه
قربان‌ګاه جوړه کړم چا چې په تکلیف کښې زما سوال اورېدلے دے او چې زهٔ چرته هم تلے یم نو هغه زما مل وو.“ ٤
نو هغوئ هغه ټول پردی بُتان چې د دوئ سره وُو او د دوئ په غوږُونو کښې چې کومې والۍ وې، هغه یې یعقوب له ورکړې.
هغهٔ دا شِکم ته نزدې د څېړۍ د ونې لاندې ښخ کړل. ٥ چې کله یعقوب او د هغهٔ زامن په سفر روان وُو، نو د ګېرچاپېره
ښارونو په خلقو باندې د خُدائ پاک سخته یره راغله، نو هیڅ څوک ورپسې نهٔ شول. ٦ یعقوب د خپلو ټولو خلقو سره
لوز ته راغلو، کوم چې د کنعان په مُلک کښې په بیت‌ایل مشهور دے. ٧ هغهٔ هلته یوه قربان‌ګاه جوړه کړه او په هغه ځائ
یې ”د بیت‌ایل خُدائ پاک“ نوم کېښودو، ځکه چې خُدائ پاک هغهٔ ته هلته راڅرګند شوے وو کله چې هغه د خپل ورور نه
تښتېدلو. ٨ د رِبقه خِدمتګاره دبوره مړه شوه او بیت‌ایل ته نزدې د څېړۍ د ونې لاندې ښخه شوه. نو ځکه د دې نوم ”د
ژړا څېړۍ“ شو. ٩ چې کله یعقوب د مسوپتامیه نه راواپس شو، خُدائ پاک یعقوب ته بیا راڅرګند شو او هغهٔ له یې
برکت ورکړو. ١٠ خُدائ پاک هغهٔ ته وفرمائیل، ”ستا نوم یعقوب دے، خو د نن نه پس ستا نوم اِسرائیل شو.“ نو د هغهٔ
نوم یې اِسرائیل کېښودو. ١١ او خُدائ پاک هغهٔ ته وفرمائیل، ”زهٔ قادر خُدائ یم. تهٔ ډېر اولاد پیدا کړه. قومونه به ستا د
اولاد نه جوړېږی او ستا په اولاد کښې به بادشاهان جوړیږی. ١٢ زهٔ به هغه مُلک تا له درکړم کوم چې ما اِبراهیم او
اِسحاق له ورکړے وو او ستا نه پس به دا مُلک ستا اولاد له هم ورکوم.“ ١٣ بیا خُدائ پاک د هغهٔ نه لاړو. ١٤ چرته چې
خُدائ پاک د هغهٔ سره خبرې کړې وې، نو یعقوب یو یادګاری کاڼے ودرولو او وقف یې کړو، مے او تېل یې پرې واچول.
١٥ هغهٔ په هغه ځائ بیت‌ایل نوم کېښودو.

د راحیل مرګ

١٦ بیا یعقوب او د هغهٔ خاندان د بیت‌ایل نه کډه وکړه او چې کله دوئ د اِفرات نه لږ غوندې لرې وُو، د راحیل د ماشوم د
پیدا کېدو وخت راغلو او هغه په سخت درد کښې وه. ١٧ چې کله هغه د لنګون په دردونو کښې وه د هغې ماشوم پیدا شو،
داینې هغې ته ووئیل، ”راحیل، یرېږه مه، اوس ستا بل زوئ هم شته.“ ١٨ هغه مړه کېدله او د هغې ساه په وتلو وه، نو هغې
په خپل زوئ بِن‌اَونی نوم کېښودو، خو یعقوب پرې بنیامین نوم کېښودو. ١٩ چې راحیل په حق ورسېده، نو هغه د اِفرات د
لار په غاړه ښخه کړے شوه، چې هغه ځائ اوس د بیت‌لحم په نوم یادیږی. ٢٠ یعقوب هلته یو یادګاری کاڼے ودرولو او دا
تر نن ورځې پورې د راحیل د قبر نښه ده. ٢١ یعقوب بیا کډه یوړه او د عدر د څوکیدارۍ د برج بل طرف ته یې خیمه
ولګوله.

د حضرت یعقوب زامن

۲۲ چې کله یعقوب په هغه مُلک کښې اوسېدو، روبین لاړو او د خپل پلار د وینځې بِلهاه سره څملاستو، یعقوب د دې نه
خبر شو او غصه شو. د یعقوب دولس زامن ؤو. ۲۳ دا د لِیاه زامن دی، روبین د یعقوب مشر زوئ، شمعون، لیوی،
یهوداه، یساکار او زبولون. ۲۴ د راحیل زامن یوسف او بنیامین ؤو. ۲۵ د راحیل د وینځې بِلهاه زامن، دان او نفتالی ؤو.
۲۶ د لِیاه د وینځې زِلفه زامن جاد او آشر ؤو. دا د یعقوب زامن دی چې په مسوپتامیه کښې پېدا شوی ؤو.

د حضرت اِسحاق وفات کېدل

۲۷ یعقوب واپس خپل پلار اِسحاق ته، حبرون سره نزدې ممرې ته راغلو، دا هغه ځائ دے چرته چې اِبراهیم او اِسحاق
اوسېدلی ؤو. ۲۸ د اِسحاق ټول عُمر یو سل اتیا کاله وو ۲۹ او اِسحاق ساه ورکړه او ښۀ په پوخ عُمر کښې وفات شو او
هغه خپلو زامنو عِیسو او یعقوب ښخ کړو.

د حضرت عِیسو اولاد

۳۶ ۱ دا د عِیسو اولاد دے، چې د ادوم په نوم هم یادېدو. ۲ عِیسو دا کنعانۍ جینکۍ وادۀ کړې، د حِتی ایلون لور
عده، د صبعون حِوی د عنه د زوئ لور، اُهلیبامه، ۳ او د اِسمٰعیل لور د نبایوت خور، باسمت. ۴ د عده نه الیفز پېدا
شو، د باسمت نه رعوایل پېدا شو، ۵ او اُهلیبامه نه یعوس، یعلام او قورح پېدا شول، د عِیسو دا ټول زامن د کنعان په
مُلک کښې پېدا شوی ؤو. ۶ بیا عِیسو د خپلو ښځو، خپلو زامنو، لونړو او د خپل کور ټولو خلقو سره او خپلو ټولو څاروو
او د هغه هر څۀ سره چې هغۀ په کنعان کښې ګټلی ؤو، روان شو او د خپل ورور یعقوب نه بل مُلک ته لاړو. ۷ هغه ځکه
لاړو چې په کوم ځائ کښې هغه او یعقوب اوسېدل هلته یې ګزاره نۀ کېدله، د هغوئ څاروی ډېر زیات ؤو او نور دوئ په یو
ځائ اوسېدلے نۀ شول. ۸ نو عِیسو د غرونو مُلک ادوم کښې اوسېدو. ۹ دا د ادومیانو د پلار نیکۀ، د عِیسو اولاد دے.
۱۰-۱۳ د عِیسو د ښځې عده نه یو زوئ، الیفز پېدا شو. او د الیفز اولاد دا وو، تیمان، اومر، صفو، جعتام او قنز. او د وینځې،
تمنع نه د هغۀ یو بل زوئ عمالیق وو. د عِیسو د ښځې باسمت نه د هغۀ یو زوئ رعوایل پېدا شو او د رعوایل دا څلور زامن
ؤو، نحت، زارح، سمه او مِزه. ۱۴ د عنه لور د صبعون نمسۍ چې د عِیسو ښځه وه د هغې نوم اُهلیبامه وو، د هغې د عِیسو
نه دا درې زامن پېدا شول، یعوس، یعلام او قورح. ۱۵ دا د عِیسو اولاد نه جوړې شوې قبیلې دی. د عِیسو مشر زوئ الیفز
د دې قبیلو پلار نیکۀ وو، تیمان، اومر، صفو، قنز، ۱۶ قورح، جعتام او عمالیق. دا ټول د عِیسو د ښځې عده اولاد دے. ۱۷
د عِیسو زوئ رعوایل د دې قبیلو پلار نیکۀ وو، نحت، زارح، سمه او مِزه. دا ټول د عِیسو د ښځې باسمت اولاد وو. ۱۸ دا
قبیلې د عِیسو د ښځې اُهلیبامه اولاد دے چې هغه د عنه لور وه، یعوس، یعلام او قورح. ۱۹ دا ټولې قبیلې د عِیسو په اولاد
کښې راځی.

د سعیر اولاد

۲۰-۲۱ د ادوم د مُلک اصلی اوسېدونکی په قبیلو کښې تقسیم ؤو چې د دوئ نسب‌نامه د حوری، سعیر دې اولاد ته ځی،
لوطان، سوبل، صبعون، عنه، دیسون، ایصر او دیسان. ۲۲ لوطان د حوری او هیمام قومونو پلار نیکۀ وو. د لوطان د
خور تمنع نوم وو. ۲۳ سوبل د علوان، مانحت، عیبال، سفو او د اونام قومونو پلار نیکۀ وو. ۲۴ د صبعون دوه زامن آیه

او عنه وُو. دا هغه عنه دے چې کله هغهٔ د خپل پلار خرهٔ څرول نو په صحرا کښې یې ګرمې چینې وموندلې. ٢٥-٢٦ عنه د
دیسون پلار وو، هغه د حمدان، اشبان، یتران او کِران قومونو پلار نیکهٔ وو. د عنه یوه لور وه چې د هغې نوم هم اُهلیبامه وو.
٢٧ ایصر د بِلهان، زعوان او عقان قومونو پلار نیکهٔ وو. ٢٨ دیسان د عُوض او اران قومونو پلار نیکهٔ وو. ٢٩-٣٠ دا د
ادوم په مُلک کښې حورى قبیلې دى، لوطان، سوبل، صبعون، عنه، دیسون، ایصر او دیسان.

د ادوم بادشاهان

٣١-٣٩د دې نه مخکښې په بنی اِسرائیلو هیڅ هم بادشاهی نهٔ وه کړې او دې بادشاهانو د ادوم په مُلک بادشاهی وکړه، د دِنهابا نه د بعور زوئ بالع، د بُصره نه د زارح زوئ یوباب، د تیمان د علاقې نه حشیم او د عویت نه د بدد زوئ هدد، هدد د موآب په مُلک کښې په یو جنګ کښې میدیانو ته شکست ورکړے وو، د مسرقه نه شمله، د سیند د غاړې رحوبوت نه ساؤل، د عکبور زوئ بعل حنان، د پاؤ نه حدد، د هغهٔ ښځه مهیطباِیل، د مطرِد لور او میضاهاب نمسۍ وه. ٤٠-٤٣عِیسو د دې ادومی قبیلو پلار نیکهٔ وو، تمنع، علوه، یتیت، اُهلیبامه، ایله، فینون، قنز، تیمان، مِبصار، مجداِیل او عِرام. یوه علاقه به د هم هغه قبیلې په نوم مشهوره وه چې چرته به هغه قبیله اوسېده.

حضرت یوسف او د هغهٔ وروڼه

٣٧ ١ یعقوب د کنعان په مُلک کښې اوسېدو، چرته چې د هغهٔ پلار د مسافر په توګه اوسېدلے وو، ٢ او دا د یعقوب د خاندان قیصه ده. د اوولسو کالو ځوان زلمی، یوسف، د وروڼو سره ګډې او چېلۍ څرولې، چې هغوئ د هغهٔ د پلار د نورو ښځو، زِلفه او بِلهاه زامن وُو. هغهٔ خپل پلار د هغه غلطو کارونو نه خبر کړو کوم چې د هغهٔ وروڼو کول. ٣ یعقوب د یوسف سره د نورو ټولو زامنو نه زیاته مینه کوله، ځکه چې هغه د هغهٔ د سپین سر زوئ وو. یعقوب د هغهٔ دپاره د اوږدو لسټوڼو والا یوه ښُکلې چُوغه جوړه کړه. ٤ چې کله د هغهٔ وروڼو دا ولیدل چې د هغوئ پلار د یوسف سره د هغوئ نه زیاته مینه کوی، نو په هغوئ باندې هغه دومره بد لګېدو چې هغوئ به د هغهٔ سره په سمه خولهٔ خبرې هم نهٔ کولې. ٥ یو ځل یوسف خوب ولیدو نو چې هغهٔ خپل وروڼه د دې نه خبر کړل، نو د هغوئ کینه د یوسف سره نوره هم زیاته شوه. ٦ هغهٔ ووئیل، ”ما چې کوم خوب لیدلے دے هغه واورئ. ٧ مونږ ټولو په پټی کښې د غنمو ګېډۍ تړلې، ناڅاپه زما ګېډۍ پاڅېدله او نېغه ودرېده. ستاسو ګېډۍ زما د ګېډۍ نه ګېرچاپېره تاو شوې او هغې ته ټیټې شوې.“ ٨ د هغهٔ وروڼو ترې تپوس وکړو، ”ستا څهٔ خیال دے تهٔ به بادشاه جوړېږې او په مونږ به بادشاهی کوې څهٔ؟“ نو د یوسف د خوبونو او چې هغهٔ د وروڼو په حقله څهٔ فرمائیلی وُو په دې وجه، د هغوئ ورسره کینه نوره هم زیاته شوه. ٩ بیا یوسف یو بل خوب ولیدو او خپلو وروڼو ته یې ووئیل، ”ما یو بل خوب لیدلے دے، چې په هغې کښې ما نمر او سپوږمۍ ولیدل او یوولس ستورى هم چې ما ته ټیټېدل.“ ١٠ هغهٔ دا خوب خپل پلار ته هم ووئیلو او پلار هغه ورټلو، ”دا څنګه خوب دے چې تا لیدلے دے؟ ستا خیال دا دے چې ستا مور، ستا وروڼه او زهٔ، مونږ به راځو او تا ته به په زمکه پرېوځُو؟“ ١١ یوسف په وروڼو بد لګېدو، خو د هغهٔ پلار د هغهٔ دا ټولې خبرې په خپل زړهٔ کښې یادې ساتلې.

د حضرت یوسف خرڅېدل او مِصر ته بوتلل

١٢ یوه ورځ چې کله د یوسف وروڼه د خپل پلار رَمې څرولو له شِکم ته تلی وُو، ١٣ یعقوب یوسف ته ووئیل، ”زهٔ غواړم

چې تهٔ شِکم ته لاړ شې، چرته چې ستا وروڼه رمه څروی.“ یوسف ورته ووئیل، ”زهٔ تیار یم.“ (۱۴) د هغهٔ پلار ووئیل، ”لاړ شه
او وګوره کهٔ رمه او ستا وروڼه په خېر وی، بیا واپس راشه او ما خبر کړه.“ نو د هغهٔ پلار هغه د حبرون مېدان نه ولېږلو او
یوسف شِکم ته ورسېدو (۱۵) او هلته د څرن په ځائ کښې اخوا دېخوا ګرځېدو چې کله یو سړی هغه ولیدو نو تپوس یې ترې
وکړو، ”تهٔ څهٔ پسې ګرځې؟“ (۱۶) هغهٔ ورته ووئیل، ”زهٔ خپلو وروڼو پسې ګرځم، ما ته ووایه چې هغوئ خپله رمه چرته
څروی.“ (۱۷) هغه سړی ورته ووئیل، ”هغوئ خو تلی دی. د هغوئ نه ما واورېدل چې دوئ دوتین ته ځی.“ نو یوسف په
خپلو وروڼو پسې لاړو او هغوئ یې په دوتین کښې وموندل. (۱۸) هغوئ هغه د لرې نه ولیدو او د هغهٔ د رسېدو نه مخکښې یې
د هغهٔ خِلاف منصوبه جوړه کړه او د هغهٔ د وژلو فېصله یې وکړه. (۱۹) هغوئ یو بل ته ووئیل، ”ګورئ، د خوبونو اُستاذ
راروان دے. (۲۰) نو اوس راځئ، چې وې وژنو او په یو اوچ کوهی کښې یې وغورزوو. مونږ به وایو چې هغه یو ځنګلی
ځناور خوړلے دے. بیا به مونږ وګورو چې د هغهٔ د خوبونو څهٔ نتیجه راوځی.“ (۲۱) روبین د هغوئ خبرې واورېدې او د
هغهٔ د بچ کولو کوشش یې وکړو. هغهٔ ووئیل، ”یوسف به نهٔ مړ کوُو.“ (۲۲) هغهٔ ووئیل، ”هغه په دې صحرا کښې دې کوهی ته
وغورزوئ، خو د هغهٔ وینه مهٔ تویَوئ.“ هغهٔ دا خبره د دې دپاره وکړه، چې د دوئ نه یې بچ کړی او هغه واپس خپل پلار له
ولېږی. (۲۳) کله چې یوسف خپلو وروڼو له راغلو، هغوئ د هغهٔ نه د اوږدو لسټُونو والا ښُکلې چُوغه وویستله. (۲۴) بیا
هغوئ هغه اوچت کړو او هغه اوچ کوهی ته یې وغورزولو. (۲۵) چې کله دوئ روټۍ ته ناست وُو، نو هغوئ د اِسمٰعیلیانو یو
کاروان ولیدو چې هغوئ د جِلعاد نه مِصر ته په سفر روان وُو. د هغوئ په اوښانو خوشبودارې مصالحې او عطر بار وُو.
(۲۶) یهوداه خپلو وروڼو ته ووئیل، ”زمونږ د ورور وژل او د هغهٔ مرګ پټول به مونږ له څهٔ فائده راکړی؟ (۲۷) راځئ چې هغه
په دې اِسمٰعیلیانو خرڅ کړُو. مونږ به هغهٔ ته څهٔ ضرر نهٔ رسوُو، آخر بیا هم، هغه زمونږ ورور دے او زمونږ خپله وینه ده.“
د هغهٔ وروڼه په دې راضی شول، (۲۸) او چې کله څهٔ سوداګر هلته تېرېدل، د هغهٔ وروڼو یوسف د کوهی نه بهر راوویستلو او
هغه یې د سپینو زرو په شلو سیکو په اِسمٰعیلیانو باندې خرڅ کړو، نو هغوئ مِصر ته بوتلو. (۲۹) چې کله روبین واپس کوهی
ته راغلو او وې لیدل چې یوسف هلته نهٔ وو، نو هغهٔ د خفګان په وجه خپلې جامې وشلولې. (۳۰) هغه واپس وروڼو ته راغلو
او ورته یې ووئیل، ”هلک خو هلته نشته. زهٔ څهٔ وکړم؟“ (۳۱) بیا هغوئ یو چېلے حلال کړو او د یوسف چُوغه یې په وینه
کښې ډُوبه کړه. (۳۲) هغوئ هغه چُوغه خپل پلار له یوړه او وې وئیل، ”مونږ دا وموندله. دا وګوره چې دا ستا د زوئ ده او
کهٔ نهٔ ده؟“ (۳۳) هغهٔ دا وپېژندله او وې فرمائیل، ”آو، دا چُوغه هم زما د زوئ ده. څهٔ ځنګلی ځناورو هغه خوړلے دے. زما
زوئ یوسف به په رښتیا سره ټوټې ټوټې شوے وی.“ (۳۴) یعقوب د خفګان نه خپلې جامې وشلولې او د ټاټ جامې یې
واغوستلې. د زوئ په غم کښې هغه ډېرې ورځې غمژن وو. (۳۵) ټول زامن او لوڼه تسلی ورکولو له ورله راغلل، خو په هغهٔ
دې تسلی اثر ونهٔ کړو او وې فرمائیل، ”زهٔ به د خپل زوئ په غم کښې تر مرګه پورې ژاړم.“ نو هغه د خپل زوئ یوسف په
غم کښې غمژن وو. (۳۶) په دې دوران کښې، سوداګرو یوسف په مِصر کښې، د فِرعون په یو آفسر، فوطیفار باندې خرڅ
کړو، چې هغه د محل د فوجیانو مشر وو.

یهوداه او تامار

۳۸ (۱) هم هغه وخت یهوداه خپل وروڼه پرېښودل، لاړو او د حیره نومې یو سړی سره اوسېدو، چې هغه د عدولام د
ښار وو. (۲) هلته یهوداه د یوې کنعانی جینۍ سره مِلاو شو چې د هغې د پلار نوم سوع وو. یهوداه هغه وادهٔ کړه او ورسره
څملاستو، (۳) د هغې یو زوئ وشو، چې هغهٔ پرې عیر نوم کېښودو. (۴) هغه بیا اُمیدواره شوه او یو بل زوئ یې پېدا شو او
هغې پرې اونان نوم کېښودو. (۵) د هغې یو بل زوئ وشو او د هغهٔ نوم یې سیله کېښودو. یهوداه په کزیب کښې وو چې کله

دا ماشوم پیدا شو. ۶ یهوداه د خپل مشر زوئ عیر دپاره ښځه وکړه چې د هغې نوم تامار وو. ۷ د عیر سلوک د مالِک
خُدائ په نظر کښې ډېر خراب وو او هغه ترې ناراضه شو، نو مالِک خُدائ هغه مړ کړو. ۸ بیا یهوداه د عیر ورور اونان ته
ووئیل، ”لاړ شه او د خپلې کونډې ورندارې سره څمله. د هغې د خاوند د ورور په توګه د هغې سره خپله ذمه وارى پوره
کړه، نو داسې ستا د ورور به هم اولاد وی.“ ۹ خو اونان ته پته ولګېده چې هغه بچی به د اونان خپل نهٔ وی، نو چې کله به
هغه د خپلې کونډې ورندارې سره څملاستو نو هغهٔ به د نر اوبهٔ په زمکه څڅولې، چې داسې به د هغهٔ د ورور بچی نهٔ وی.
۱۰ هغهٔ چې څهٔ کول مالِک خُدائ ترې نه په دې ناراضه شو او مالِک خُدائ هغه هم ووژلو. ۱۱ بیا یهوداه خپلې اِنږور
تامار ته ووئیل، ”د خپل پلار کور ته لاړه شه او تر هغې پورې کونډه پاتې شه چې زما زوئ سیله لوئ شوے نهٔ وی.“ هغهٔ دا
ځکه ووئیل چې هغه یرېدو چې سیله به ووژلے شی، لکه چې د هغهٔ خپل وروڼه هم وژلے شوی وُو. نو تامار لاړه او د خپل
پلار په کور کښې اوسېده. ۱۲ څهٔ وخت وروستو د یهوداه ښځه مړه شوه. چې کله په هغهٔ د غم ورځې تېرې شوې، هغه او
د هغهٔ ملګرى د عدولام حیره، تمنت ته لاړل، چرته چې د هغهٔ د ګډو ورى کلېدلې. ۱۳ تامار ته چا ووئیل چې د هغې سخر
ګډو کلولو له تمنت ته ځی. ۱۴ نو هغې د کونډتوب جامې وویستلې چې هغې اغوستې وې او مخ یې په څادر پټ کړو او د
تمنت په لاره د عینیم ښار سره نزدې ورته کښېناسته. ځکه چې هغې ته ښهٔ پته وه چې د یهوداه وړوکے زوئ لوئ شوے وو
او تر اوسه پورې یې ودېدو له نهٔ وه ورکړې. ۱۵ چې کله یهوداه هغه ولیده، نو خیال یې دا وو چې ګنې کنجره ده، ځکه چې
هغې خپل مخ پټ کړے وو. ۱۶ هغه د لار په غاړه هغې له ورَغلو او وې وئیل، ”زهٔ تا سره څملاستل غواړم.“ هغهٔ ته پته نهٔ
وه چې هغه یې اِنږور ده. هغې ووئیل، ”تهٔ به ما له څهٔ راکړې؟“ ۱۷ هغهٔ جواب ورکړو، ”زهٔ به تا له د خپلې رَمې نه یوه
چېلۍ درولېږم.“ هغې ووئیل، ”ټیک ده، خو تهٔ ما له په ضمانت کښې څهٔ راکړه چې د ځان سره یې تر هغې پورې کېږدم چې
تا چېلۍ نهٔ وى رالېږلې.“ ۱۸ هغهٔ ترې تپوس وکړو، ”زهٔ په ضمانت کښې څهٔ درسره کېږدم؟“ هغې ورته ووئیل، ”ستا په
غاړه کښې خپل مهر سره د مزی او ستا په لاس کښې دا امسا.“ هغهٔ دا څیزونه هغې له ورکړل. بیا دوئ څملاستل او هغه
اُمیدواره شوه. ۱۹ تامار کور ته لاړه، څادر یې لرې کړو او د کونډتوب جامې یې بیا واغوستلې. ۲۰ وروستو یهوداه خپل
ملګرے حیره عدلامی د چېلۍ سره ورولېږلو چې د ضمانت څیزونه د هغه ښځې نه واپس راوړی، خو حیره هغه ونهٔ مونده.
۲۱ هغهٔ په عینیم کښې د څهٔ کسانو نه تپوس وکړو، ”هغه کنجره چرته ده چې د لارې په غاړه ناسته وه؟“ هغوئ جواب
ورکړو، ”دلته خو کنجره نهٔ وه.“ ۲۲ هغه یهوداه ته واپس راغلو او وې وئیل، ”ما هغه ونهٔ مونده. د هغه ځائ خلقو ووئیل
چې په هغه ځائ کښې کله هم کنجره نهٔ وه.“ ۲۳ یهوداه ووئیل، ”پرېږده چې هغه څیزونه هغه د ځان سره وساتی. مونږ نهٔ
غواړُو چې خلق راپورې وخاندی. ما هغې له د مزدورۍ ورکولو کوشش وکړو، خو تا هغه ونهٔ مونده.“ ۲۴ تقریباً درې
میاشتې وروستو یهوداه ته چا ووئیل، ”ستا اِنږور تامار کنجرتوب کولو او اوس هغه اُمیدواره ده.“ یهوداه ووئیل، ”هغه بهر
راوباسئ او په اور کښې یې وسوزوئ.“ ۲۵ چې هغه بهر راوویستلے شوه، هغې خپل سخر له خبر ورولېږلو، ”زهٔ د هغه
سړی نه اُمیدواره یم چې دا څیزونه د چا وی. دې ته وګورئ چې دا مهر سره د مزی او دا لښته د چا دی.“ ۲۶ یهوداه دا
وپېژندل او وې وئیل، ”هغه په حقه ده. زهٔ د هغې سره په خپله ذمه وارۍ کښې ناکام شوے یم. ځکه چې ما هغه خپل زوئ
سیله ته وادهٔ نهٔ کړه.“ او یهوداه د هغې سره بیا شپه تېره نهٔ کړه. ۲۷ چې کله د هغې د بچی پیدا کېدو وخت راغلو، دا پته
ولګېده چې د هغې جوړه بچی پیدا کېدونکی دی. ۲۸ چې کله هغه په تکلیف کښې وه، یو ماشوم لاس رابهر کړو، دایئې یې
لاس راونیولو، سور تار یې ترې تاو کړو او وې وئیل، ”دا وړومبے پیدا شوے دے.“ ۲۹ خو هغهٔ خپل لاس واپس راښکلو
او د هغهٔ ورور وړومبے پیدا شو. بیا هغه دایئې ووئیل، ”تا څنګه د ځان دپاره د راوتلو لار جوړه کړې ده.“ نو د هغهٔ نوم
فارص شو. ۳۰ بیا د هغهٔ ورور پیدا شو چې د هغهٔ د لاس نه سور تار تاو وو او د هغهٔ نوم زارح شو.

حضرت یوسف او د فوطیفار ښځه

۳۹ (۱) کله چې اِسمٰعیلیانو یوسف مِصر ته بوتلو، هغه يې فوطیفار نومې د فِرعون په يو آفسر باندې خرڅ کړو، چې هغه
د محل د څوکیدارانو مشر وو. (۲) مالِک خُدائ د یوسف مل وو او هغه يې کامیاب کړو. هغه د خپل مِصری نبک په کور
کښې اوسېدو، (۳) چې هغهٔ ولیدل چې مالِک خُدائ د یوسف مل دے او هغه يې په هر کار کښې کامیاب کړے دے. (۴)
نو فوطیفار د هغهٔ نه خوشحال وو او هغه يې خپل ذاتی خِدمتګار او د خپل کور مشر يې جوړ کړو او خپل هر څهٔ يې هغهٔ ته
وسپارل. (۵) هم د هغه وخت نه، هم د یوسف په وجه مالِک خُدائ د دې مِصری خاندان له برکت ورکړے وو او ورسره
هغه هر څیز له يې برکت ورکړو چې د هغهٔ په کور او په پټو کښې وُو. (۶) فوطیفار چې څهٔ هم لرل هغه يې یوسف له ورکړل
چې خیال يې ساتی او په خپله يې د خوراک نه بغېر د يو څیز فکر هم نهٔ کولو. نو یوسف ښائسته بدن لرلو او ښُکلےځوان
وو، (۷) او څهٔ موده وروستو د هغهٔ د نبک ښځې یوسف ته د شوق په سترګه کتل او ورته يې ووئیل، ”راشه او ما سره
څمله.“ (۸) هغهٔ اِنکار وکړو او ورته يې ووئیل، ”ګوره، زما نبک په خپله په دې کور کښې د يو څیز فکر هم نهٔ کوی، ځکه
چې زهٔ دلته یم. هغهٔ زهٔ په خپل هر څیز مشر جوړ کړے یم. (۹) زهٔ په دې کور کښې د هغهٔ هومره اختیار لرم او هغهٔ ستا نه
بغېر زما نه هیڅ څیز هم نهٔ دے منع کړے. نو بیا زهٔ داسې غلط کار څنګه وکړم چې د خُدائ پاک ګناهګار شم؟“ (۱۰) اګر
چې هغې به هره ورځ یوسف ته وئیل، خو هغهٔ د هغې خبره نهٔ منله چې ورسره څملی او نهٔ ورنزدې کېدو. (۱۱) خو يوه ورځ
چې کله یوسف د کار دپاره کور ته ننوتو، په کور کښې يو خِدمتګار هم نهٔ وو. (۱۲) هغې هغه د قمیص نه ونیوو او ورته يې
ووئیل، ”راشه. ما سره څمله.“ خو هغهٔ بهر منډه کړه او وتښتېدو او د هغهٔ قمیص د هغې په لاس کښې پاتې شو. (۱۳) کله
چې هغې ولیدل چې د هغهٔ نه قمیص پاتې شو او د کور نه يې بهر منډه کړه، (۱۴) هغې د کور خِدمتګاران راوغوښتل او وې
وئیل، ”دا وګورئ، زما خاوند چې کور ته کوم عبرانے راوستے دے هغه مونږ شرموی. هغه زما کوټې ته راننوتو او ما ته
يې د لاس راچولو کوشش وکړو، خو ما په زوره زوره چغې ووهلې. (۱۵) نو زما چغو سره هغهٔ بهر منډه کړه او قمیص يې
زما سره پرېښودو.“ (۱۶) هغې دا قمیص د یوسف د نبک کور ته راتلو پورې وساتلو. (۱۷) بیا هغې هغهٔ ته هم هغه شان قیصه
تېره کړه، ”تا چې کوم عبرانے نوکر دلته راوستلے دے هغه زما کوټې ته راننوتو او لاس يې راواچولو. (۱۸) خو چې کله ما
چغې ووهلې، هغهٔ بهر منډه کړه او خپل قمیص يې زما سره پرېښودو.“ (۱۹) چې کله د یوسف نبک دا قیصه واورېده کومه
چې خپلې ښځې ورته بیان کړه، نو هغه د غصې نه تک سور شو. (۲۰) نو یوسف يې ونیولو او په هغه قیدخانه کښې يې بند
کړو چرته به چې د بادشاه قیدیان قید کولے شول او هغه هلته په قیدخانه کښې وو. (۲۱) خو مالِک خُدائ د یوسف مل وو
نو رحم يې پرې وکړو او هغه د قیدخانې د آفسر په نظر کښې ښهٔ راغلو. (۲۲) هغهٔ یوسف د نورو ټولو قیدیانو مشر جوړ کړو
او چې په قیدخانه کښې څهٔ هم کېدل د هر څهٔ ذمه واری يې ورکړه. (۲۳) د قیدخانې آفسر د هغه يو څیز فکر هم نهٔ کولو چې
یوسف له يې کومه ذمه واری ورکړې وه، ځکه چې مالِک خُدائ د یوسف مل وو او هغه يې په هر کار کښې کامیاب کولو.

حضرت یوسف د قیدیانو د خوبونو تعبیر ښودل

۴۰ (۱) څهٔ موده وروستو د مِصر د بادشاه ساقی او مشر نانبائی داسې څهٔ غلط کار وکړو چې بادشاه وربانديې خفه
شو. (۲) فِرعون دې دواړو آفسرانو ته سخت غصه شو (۳) او دوئ يې د څوکیدارانو د مشر په کور کښې قید کړل، هم په
هغه ځائ کښې چې چرته یوسف هم قید وو. (۴) دوئ ډېر وخت په قیدخانه کښې تېر کړو او د څوکیدارانو مشر یوسف ته
يې حواله کړل چې د دوئ خِدمت کوی. (۵) يوه شپه په قیدخانه کښې د مِصر د بادشاه ساقی او مشر نانبائی دواړو خوب

وليدو او د هر يو خوب خپل خپل مطلب وو. ۶ چې کله يوسف هغوئ له سحر ورَغلو، هغۀ دوئ پرېشانه وليدل. ۷ هغۀ د هغوئ نه تپوس وکړو، "تاسو ولې نن دومره پرېشانه ښکارئ؟" ۸ هغوئ ورته ووئيل، "مونږ دواړو يو يو خوب ليدلے دے او دلته داسې هيڅ څوک هم نشته چې تعبير يې وکړى." يوسف ورته ووئيل چې، "دا خو خُدائ پاک دے چې هغه د خوبونو د تعبير عِلم ورکوى، تاسو ما ته خپل خوبونه ووايئ." ۹ نو ساقى ووئيل، "زما په خوب کښې زما په مخکښې د انګورو بوټے وو، ۱۰ د دې درې ښاخونه وو. چې څنګه د دې نه پاڼې راووتلې، غوټۍ راڅرګندې شوې او انګور پاخۀ شول. ۱۱ ما د فِرعون پيالۍ په لاس کښې نيولې وه، نو ما انګور راواخستل او دا مې په پيالۍ کښې نچوړ کړل او هغۀ له مې ورکړل." ۱۲ يوسف ووئيل، "د دې تعبير دا دے، دا درې ښاخونه درې ورځې دى. ۱۳ په دې درې ورځو کښې به فِرعون تا آزاد کړى او په خپل ځائ به دې کښېنوى. تۀ به هغۀ له پيالۍ ورکړې او د مخکښې په شان به د هغۀ ساقى يې. ۱۴ خو چې کله ستا دپاره هر څۀ سم شى نو ما مۀ هېروه او په ما ډېره مِهربانى وکړه فِرعون ته زما ذِکر وکړه او د دې قېدخانې نه خلاصېدلو کښې زما مدد وکړه. ۱۵ ځکه چې زۀ د عبرانيانو د مُلک نه راتښتولے شوے وم او ما دلته په مِصر کښې داسې هيڅ کار نۀ دے کړے چې په دې قېدخانه کښې بندى شم." ۱۶ چې کله مشر نانبائى پوهه شو چې د ساقى د خوب تعبير ښۀ وو، هغۀ هم يوسف ته ووئيل، "ما هم خوب ليدلے دے، ما په سر د روټۍ درې ټوکرۍ روانې کړې وې. ۱۷ د ټولو سر ته ټوکرۍ کښې د فِرعون دپاره هر قِسم روټۍ وې او مارغانو دا خوړلې." ۱۸ يوسف جواب ورکړو، "د دې تعبير دا دے. هغه درې ټوکرۍ درې ورځې دى. ۱۹ په درې ورځو کښې به فِرعون ستا نه سر قلم کړى. بيا به تا په يوه ونه کښې راځوړند کړى او مارغان به ستا غوښه وخورى." ۲۰ په دريمه ورځ دا د فِرعون د پيدايښت ورځ وه، هغۀ خپلو ټولو درباريانو له يوه لويه روټۍ وکړه، هغۀ خپل ساقى او مشر نانبائى رابهر کړل او د خپلو درباريانو په مخکښې يې حاضر کړل. ۲۱ فِرعون، ساقى بيا په خپل ورومبى ځائ کښېنولو او ساقى پيالۍ فِرعون له په لاس کښې ورکړه، ۲۲ خو هغه مشر نانبائى يې راځوړند کړو. دا ټول هم هغه شان وشول لکه څنګه چې يوسف فرمائيلى وُو. ۲۳ خو ساقى يوسف راياد نۀ کړو. او هېر يې کړو.

د حضرت يوسف د فِرعون د خوبونو تعبير کول

۴۱ ۱ پوره دوه کاله تېر شوى وُو چې د مِصر فِرعون خوب وليدو چې هغه د نيل درياب په غاړه ولاړ وو، ۲ چې کله اووۀ ښې ښائسته او څربې غواګانې د دریاب نه راوختلې او په واښو کښې په څرېدلو شروع شوې. ۳ اووۀ نورې غواګانې هم راوختلې، دا کمزورې او نرۍ وې. دا راغلې او د دریاب په غاړه د نورو غواګانو سره ودرېدلې، ۴ هغه مانده او کمزورو غواګانو، ښائسته او څربې غواګانې وخوړلې. بيا فِرعون راويښ شو. ۵ هغه بيا اودۀ شو او يو بل خوب يې وليدو. هغۀ د غلې اووۀ ډک او پاخۀ وَږى وليدل، چې په يو ډنډر باندې شوى وُو. ۶ بيا هغۀ يو بل ډنډر وليدو چې په دې باندې اووۀ نور وَږى شوى وُو چې نرى وُو او ګرمې هوا اوچ کړى وُو، ۷ او د غلې هغه کمزورو وږو هغه ډک او پاخۀ وَږى تېر کړل. فِرعون راويښ شو او پوهه شو چې هغۀ خوب ليدلو. ۸ سحر هغه پرېشان وو، نو هغۀ د مِصر ټول نجوميان او هوښيار خلق راوغوښتل. هغۀ ورته خپل خوبونه ووئيل، خو هيچا هم هغۀ ته د دې تعبير نۀ شو ښودلے. ۹ بيا ساقى فِرعون ته ووئيل، "صاحِبه، نن زۀ دا خبره څرګندوم چې زما نه غلطى شوې ده. ۱۰ يو ځل چې فِرعون خپلو خِدمتګارانو ته غصه شو نو زۀ او مشر نانبائى يې د څوکيدارانو د مشر په کور کښې په قېدخانه کښې قېد کړُو. ۱۱ يوه شپه مونږ دواړو يو يو خوب وليدو او د هغه خوبونو بېل بېل مطلبونه وُو. ۱۲ يو ځوان عبرانے هلته مونږ سره وو چې هغه د څوکيدارانو د مشر خِدمتګار وو. مونږ هغۀ ته خپل خوبونه ووئيل او هغۀ مونږ ته د دې تعبيرونه وښودل. ۱۳ چې څنګه هغۀ

فرمائيلي وُو هم هغه شان وشول. تا زهٔ بيا په خپل ځائ کښېنولم، خو نانبائی دې راځوړند کړو.“ ۱۴ فِرعون يوسف
راوغوښتو او هغه فوراً د قېدخانې نه راوستے شو. چې هغهٔ د سر او ږيرې وېښتهٔ کل کړل او جامې يې بدلې کړې، نو هغه
فِرعون ته پېش شو. ۱۵ فِرعون يوسف ته ووئيل، ”ما يو خوب ليدلے دے او هيڅ څوک هم د دې تعبير نهٔ شی ښودلے. ما
ته چا وئيلی دی چې تهٔ په خوبونو پوهېږې او تعبير يې ښودلے شې.“ ۱۶ يوسف جواب ورکړو، ”صاحِبه، زهٔ دا نهٔ شم
کولے، خو خُدائ پاک به تا ته ښهٔ تعبير درکړی.“ ۱۷ فِرعون يوسف ته ووئيل، ”ما خوب وليدلو چې زهٔ د نيل درياب په
غاړه ولاړ وم، ۱۸ چې کله اووهٔ ښائسته او څربې غواګانې د درياب نه راوختلې او په واښو کښې په څرېدلو شروع شوې.
۱۹ بيا اووهٔ نورې غواګانې راوختلې چې نرۍ او کمزورې وې. ما په مِصر کښې دومره ډېرې بېکاره غواګانې چرته هم نهٔ
دی ليدلې. ۲۰ بيا دې کمزورو غواګانو هغه څربې غواګانې وخوړلې، ۲۱ خو هيڅا به داسې نهٔ وے وئيلی چې هغه يې
خوړلې دی، ځکه چې هم هغه شان کمزورې معلومېدې لکه چې څنګه مخکښې وې. بيا زهٔ راويښ شوم. ۲۲ ما دا خوب
هم وليدو چې په يو ډنډر باندې د غلې اووهٔ ډک او پاخهٔ وږی راشوی وُو، ۲۳ بيا د غلې اووهٔ نور وږی وشول، چې دا نری
او د صحرا هوا سوزولی وُو، ۲۴ او د غلې اووهٔ نرو وږو هغه ډک وږی تېر کړل. ما دا خوبونه نجوميانو ته ووئيل، خو هيچا
ما ته د دې تعبير نهٔ شو ښودلے.“ ۲۵ يوسف فِرعون ته ووئيل، ”صاحِبه، د دې دواړو خوبونو هم يو مطلب دے، خُدائ
پاک تا ته وښودل چې هغه به په راتلونکی وخت کښې څهٔ کوی. ۲۶ دا اووهٔ څربې غواګانې اووهٔ کالونه دی او دا د غلې
اووهٔ ډک وږی هم اووهٔ کالونه دی، د دې دواړو هم يو مطلب دے. ۲۷ هغه اووهٔ نرۍ غواګانې چې کومې وروستو راوختلې
او هغه اووهٔ د غلې نری وږی کوم چې ګرمې هوا اوچ کړل د قحط اووهٔ کالونه دی. ۲۸ لکه څنګه چې ما تا ته ووئيل، خُدائ
پاک تا ته ښودلی دی چې هغه به په راتلونکی وخت کښې څهٔ کوی. ۲۹ اووهٔ کاله به د ټول مِصر په مُلک کښې ښهٔ ډېر
پېداوار کيږی. ۳۰ د هغې نه پس به اووهٔ کاله د قحط وی او هغه ټول آباد کالونه به مو هېر شی، ځکه چې قحط به مُلک تباه
کړی. ۳۱ آباد وخت به مو بېخی هېر شی، ځکه چې وريسې کوم قحط راځی هغه به ډېر سخت وی. ۳۲ ستا د دوه ځل
خوبونو مطلب دا دے چې دا د خُدائ پاک فېصله ده او زر به خُدائ پاک داسې وکړی. ۳۳ اوس تاسو يو هوښيار او ښهٔ
پوهه سړے ولټوئ او هغه د مِصر د مُلک مشر مقرر کړئ. ۳۴ تاسو له نور آفسران هم مقررول په کار دی او د آبادۍ په
دې اووهٔ کالونو کښې د فصلونو پينځمه حِصه اخلئ. ۳۵ نو هغوئ له حُکم ورکړئ چې په راروان ښهٔ کلونه کښې د
خوراک ټول ځيزونه راغونډ کړی او هغوئ له اختيار ورکړئ چې په ښارونو کښې غله جمع کړی او د هغې حِفاظت وکړی.
۳۶ هغه خوراک به د دې مُلک دپاره يوه ذخيره وی، د قحط د هغو اووهٔ کالونو دپاره کوم چې د مِصر په مُلک راروان دی.
نو داسې خلق به د لوږې نه نهٔ مری.“

د حضرت يوسف مشر مقررېدل

۳۷ د فِرعون او د هغهٔ د درباريانو په نظر کښې دا منصوبه ښهٔ راغله، ۳۸ او فِرعون هغوئ ته ووئيل، ”مونږ ته به هيڅکله
هم د يوسف نه ښهٔ سړے مِلاو نهٔ شی، يو داسې سړے چې په هغهٔ کښې د خُدائ پاک روح وی.“ ۳۹ فِرعون يوسف ته
ووئيل، ”خُدائ پاک تا ته دا هر څهٔ ښودلی دی، نو دا ښکاره خبره ده چې ستا نه لوئ هوښيار او ښهٔ عقلمند کس بل نشته.
۴۰ زهٔ به تا د خپل مُلک مشر جوړ کړم او زما ټول خلق به ستا حُکم منی. تهٔ به ما پسې دويم اختيارمند سړے يې. ۴۱ زهٔ
اوس تا په ټول مِصر مشر مقرروم.“ ۴۲ فِرعون خپله ګوته د لاس نه وويستله چې په هغې د بادشاهۍ مهر لګېدلے وو او
يوسف ته يې ورپه ګوته کړه. هغهٔ ته يې د کتان يوه ښائسته چُوغه ورواغوستله او د سرو زرو هار يې ورپه غاړه کړو. ۴۳
هغهٔ له يې د ګرځېدو دپاره هغه دويمه د آسونو شاهی ګاډۍ ورکړه او عزت ورکوونکی فوجيان د هغهٔ نه مخکښې روان وُو
او چغې يې وهلې چې، ”لار پرېږدئ. مشر راروان دے.“ نو يوسف په ټول مِصر مشر مقرر شو. ۴۴ بادشاه هغهٔ ته ووئيل،

”زهٔ فِرعون یم. او ستا د اجازت نه بغیر به په ټول مِصر کښې هیڅ څوک هم لاس پښه نهٔ شی خوځولے.“ ۴۵-۴۶ په هغهٔ
یې د مِصریانو نوم صافنت فعینح کېښودو او هغهٔ ته یې یوه ښځه اسنت په نِکاح کړه، چې هغه د اُون د یو اِمام فوطیفرع
لور وه. یوسف د دېرشو کالو وو چې هغهٔ د مِصر د فِرعون خِدمت کول شروع کړل. هغه د فِرعون د دربار نه لاړو او د
مِصر ټول مُلک یې وکتلو. ۴۷ د آبادۍ په هغو اووهٔ کالونو کښې هغه مُلک ډېره زیاته غله وکړه، ۴۸ هغه هر څهٔ یوسف
راغونډ کړل او په ښارونو کښې یې ذخیره کړل. هغهٔ په هر ښار کښې د ګېرچاپېره پټو نه خوراک راجمع کړو. ۴۹ دا غله
دومره زیاته وه چې یوسف یې تلل پرېښودل. دا د سمندر په غاړه د شګو په شان ډېره وه. ۵۰ د قحط د کالونو نه مخکښې د
یوسف د اسنت نه دوه زامن پیدا شول. ۵۱ هغهٔ ووئیل، ”خُدائ پاک زما ټولې سختۍ او زما د پلار ټول خاندان زما نه هېر
کړے دے.“ نو یوسف په خپل مشر زوئ منسی نوم کېښودو. ۵۲ هغهٔ دا هم ووئیل، ”خُدائ پاک زما د تکلیف په مُلک
کښې ما له بچی راکړی دی.“ نو هغهٔ په خپل دویم زوئ اِفرائیم نوم کېښودو. ۵۳ د مِصر د مُلک د آبادۍ هغه اووهٔ کالونه
ختم شول، ۵۴ او د قحط اووهٔ کالونه شروع شول هم هغه شان لکه چې څنګه یوسف فرمائیلی وُو. په نورو ټولو مُلکونو
کښې قحط وو، خو د مِصر په ټول مُلک کښې خوراک وو. ۵۵ چې کله مِصریان ډېر زیات اوږی شول، دوئ فِرعون ته د
خوراک دپاره فریاد وکړو. نو هغهٔ هغوئ له حُکم ورکړو چې، ”یوسف له لاړ شئ او هم هغسې وکړئ چې څنګه هغه تاسو ته
وائی.“ ۵۶ قحط سخت شو او په ټول مُلک کښې خور شو، نو یوسف ټول ګودامونه کولاو کړل او په مِصریانو به یې غله
خرڅوله. ۵۷ د یوسف نه غله اخستلو دپاره د ټولې دُنیا نه خلق مِصر ته راتلل، ځکه چې قحط په هر ځائ کښې ډېر سخت
وو.

د حضرت یوسف د ورونو غلې پسې مِصر ته تلل

۴۲ ۱ چې کله یعقوب خبر شو چې په مِصر کښې غله شته، هغهٔ خپلو زامنو ته ووئیل چې، ”ولې یو بل ته ګورئ؟ ۲
ګورئ، ما اورېدلی دی چې په مِصر کښې غله شته، هلته لاړ شئ او لږه واخلئ چې ژوندی پاتې شُو او د لوږې نه مړهٔ نهٔ
شُو.“ ۳ نو د یوسف لس مېرنی ورونړه د غلې اخستلو دپاره مِصر ته لاړل، ۴ خو یعقوب د یوسف سکه ورور بنیامین د
هغوئ سره ونهٔ لېږلو، ځکه چې هغه په دې یرېدو چې څهٔ نقصان به ورته ورسېږی. ۵ نو د یعقوب زامن د نورو خلقو
سره غلې اخستلو دپاره راغلل ځکه چې د کنعان په مُلک کښې قحط وو. ۶ یوسف د مِصر د مُلک د مشر په توګه د ټولې
دُنیا په خلقو باندې غله خرڅوله. نو د یوسف ورونړه راغلل او د هغهٔ په مخکښې ټیټ شول او خپل سرونه یې ورته په زمکه
ولګول. ۷ یوسف خپل ورونړه ولیدل، هغهٔ دوئ وپېژندل، خو ځان یې داسې کړو لکه چې هېڅ دوئ پېژنی نه. او د هغوئ
سره یې سختې خبرې کولې، ”تاسو د کوم ځائ نه راغلی یئ؟“ هغوئ ورته ووئیل، ”صاحِبه، مونږ د خوراک اخستلو دپاره د
کنعان نه راغلی یُو.“ ۸ اګر چې یوسف خپل ورونړه وپېژندل، خو هغوئ هغه ونهٔ پېژندو. ۹ هغهٔ ته هغه خوبونه راياد
شول کوم یې چې د هغوئ په حقله لیدلی وُو او ورته یې ووئیل، ”تاسو جاسوسان یئ، تاسو زمونږ د مُلک کمزوری
معلوملو له راغلی یئ.“ ۱۰ هغوئ جواب ورکړو، ”نه، صاحِبه، مونږ ستا خِدمتګاران د خوراک اخستلو دپاره راغلی یُو.
۱۱ مونږ ټول د یو سړی زامن یُو. صاحِبه، مونږ جاسوسان نهٔ یُو، مونږ صحیح خلق یُو.“ ۱۲ یوسف ورته ووئیل، ”نه،
تاسو زمونږ د مُلک کمزوری معلوملو له راغلی یئ.“ ۱۳ هغوئ ورته ووئیل، ”صاحِبه، مونږ دولس ورونړه وُو. د کنعان په
مُلک کښې د یو سړی زامن یُو. یو ورور مو مړ دے او کشرے ورور مو اوس د خپل پلار سره دے.“ ۱۴ یوسف ورته
ووئیل، ”هم دغه شان ده لکه چې څنګه ما ووئیل تاسو جاسوسان یئ. ۱۵ نو اوس زهٔ تاسو په دې طریقې سره معلوموم
چې په رښتیا سره تاسو څوک یئ. زهٔ د فِرعون په سر قسم کوم چې تاسو به تر هغې پورې لاړ نهٔ شئ چې ترخو ستاسو

کشرے وررور دلته راغلے نۀ وی. ١٦ تاسو یو کس لاړ شئ او هغه راولئ. تاسو باقی نور به په قېدخانه کښې واچولے شئ
چې ستاسو دا خبره معلومه کړے شی چې تاسو رښتیا وایئ کۀ نۀ. ګنې، د فِرعون په سر مې قسم دے چې تاسو په رښتیا
جاسوسان یئ." ١٧ بیا درې ورځې یې هغوئ ټول په قېدخانه کښې بند کړل. ١٨ په درېمه ورځ یوسف هغوئ ته ووئیل، "زۀ
د خُدائ پاک نه یرېږم او زۀ به تاسو په یو شرط ژوندی پرېږدم. ١٩ چې دا ثابِته شی چې تاسو رښتونی یئ، ستاسو نه به یو
کس په قېدخانه کښې بند وی، باقی نور ټول تلے شئ او چې کومه غله تاسو اخستې ده هغه خپلو قحط وهلو خلقو له یوسئ.
٢٠ خو تاسو به خامخا خپل کشرے وررور ما له راولئ. د دې نه به دا ثابِته شی چې تاسو رښتیا وایئ او زۀ به تاسو نۀ
وژنم." نو هغوئ دې ته راضی شول ٢١ او یو بل ته یې ووئیل، "دا اوس چې مونږ کړېږُو دا د هغې نتیجه ده چې مونږ د
خپل وررور سره څۀ کړی وُو، هغه چې په کوم لوئ مصیبت کښې مونږ ولیدلو چې کله هغۀ مِنت زاری کوله، خو مونږ وانۀ
ورېدله. دا ځکه اوس مونږ په دې تکلیف کښې راګېر یُو." ٢٢ روبین ووئیل، "ما تاسو ته وئیل چې هلک له تکلیف مۀ
ورکوئ، خو تاسو وانۀ ورېدل. او اوس به زمونږ نه د هغۀ د وینې حِساب غوښتے شی." ٢٣ هغوئ ته پته ونۀ لګېده چې
یوسف د دوئ په خبرو پوهېږی، ځکه چې هغۀ د هغوئ سره د یو ترجمان په ذریعه خبرې کولې. ٢٤ یوسف د هغوئ نه لاړو
او په ژړا شو. چې کله هغۀ د ژړا نه پس خبرې کولې نو راواپس شو، شمعون یې رابېل کړو او د هغوئ په مخکښې یې وتړلو.

د حضرت یوسف د وروڼو واپس کنعان ته تلل

٢٥ یوسف حُکم ورکړو چې د هغۀ د وروڼو بوجۍ د غلې نه ډکې کړئ، د هر یو کس روپۍ واپس د هغۀ په بوجۍ کښې
کېږدئ او هغوئ له د سفر دپاره خوراک هم ورکړئ. او هم دغه شان یې ورسره وکړل. ٢٦ د هغۀ وروڼو چې کومه غله
اخستې وه د هغې نه یې خپل خرونه بار کړل او بیا دوئ لاړل. ٢٧ چې کله په سرائې کښې یو کس خپله بوجۍ کولاو کړه
چې خپل خرۀ له خوراک ورکړی نو د بوجۍ په خولۀ کښې یې روپۍ ولیدلې. ٢٨ هغۀ خپل وروڼه راوغوښتل، "دېخوا
وګورئ، ما ته یې خپلې روپۍ واپس کړې دی، دا دی زما په بوجۍ کښې دی." د هغوئ ساه وُوېه شوه او وېرېدل او هغوئ د
یو بل نه پوښتنه وکړه چې، "دې خُدائ پاک لا مونږ سره څۀ وکړل؟" ٢٩ چې کله دوئ په کنعان کښې خپل پلار یعقوب له
راغلل، هغوئ هغۀ ته هر څۀ ووئیل چې د هغوئ سره شوی وُو، ٣٠ "د مِصر مشر مونږ سره سختې خبرې کولې او هغۀ په
مونږ اِلزام ولګولو چې مونږ د هغۀ په مُلک کښې جاسوسی کوُو. ٣١ مونږ ورته ووئیل چې مونږ جاسوسان نۀ یُو مونږ
صحیح خلق یُو. ٣٢ مونږ ټول دولس وروڼه د یو پلار زامن وُو. یو وررور مو مړ دے او کشرے وررور مو د پلار سره په
کنعان کښې دے. ٣٣ هغه سړی مونږ ته ووئیل، یو کس زما سره پاتې شئ نو ما ته به پته ولګی چې تاسو صحیح خلق یئ،
او باقی نور به خپلو نهَرو کورَنو له غله واخلئ او لاړ شئ. ٣٤ خپل کشرے وررور ما له راولئ. بیا به ما ته پته ولګی چې
تاسو جاسوسان نۀ یئ او صحیح خلق یئ، زۀ به تاسو له خپل وررور درواپس کړم او بیا تاسو دلته پاتې شئ او سوداګری
کوئ." ٣٥ نو چې کله هغوئ خپلې بوجۍ تشولې نو هر یو کس د روپو کڅوړې وموندلې، او چې روپۍ یې ولیدلې، نو هغوئ
او د هغوئ پلار وېرېدل. ٣٦ خپل پلار یعقوب هغوئ ته ووئیل، "تاسو ما د ټولو زامنو نه خلاصول غواړئ څۀ؟ یوسف لاړو،
شمعون لاړو، او اوس به تاسو بنیامین هم بوځئ. دا ټول تکلیفونه په ما راغلی دی." ٣٧ روبین خپل پلار ته ووئیل، "کۀ
بنیامین ما واپس تا له رانۀ وستلو، نو تۀ زما دوه زامن ووژنه. بنیامین زما په حواله کړه او زۀ به یې واپس تا له راولم." ٣٨
خو یعقوب ووئیل، "زما زوئ به ستاسو سره نۀ ځی، د هغۀ وررور مړ دے او هغه ایک یواځې پاتې دے. په لار کښې به په
هغۀ څۀ وشی. زۀ ضعیف سړے یم او چې تاسو ما په کوم غم آخته کوئ نو ما سپین ږیرے به قبر ته ولېږئ."

مِصر ته دوېم سفر

۴۳ ۱ نو په کنعان کښې قحط نور هم سخت شو، ۲ او چې کله د يعقوب کورنۍ ټوله غله وخوړله کومه چې د مِصر
نه راوړلے شوې وه، يعقوب خپلو زامنو ته وفرمائيل، ”بيا لاړ شئ او زمونږ دپاره لږه نوره غله راوړئ.“ ۳ يهوداه هغۀ ته
ووئيل، ”هغه سړى مونږ ته په ټينګه خبردارے راکړے دے چې مونږ د ځان سره خپل ورور نۀ وى راوستلے نو مونږ د هغۀ
په دربار کښې نۀ شُو حاضرېدلے. ۴ کۀ تۀ مونږ سره زمونږ ورور لېږل غواړې، نو مونږ به لاړ شُو او ستا دپاره به
خوراک واخلو. ۵ او کۀ تۀ نۀ غواړې، نو مونږ به نۀ ځُو، ځکه چې هغه سړى مونږ ته وئيلى دى چې مونږ سره خپل ورور
نۀ وى نو مونږ د هغۀ په دربار کښې نۀ شُو حاضرېدلے.“ ۶ يعقوب ورته وفرمائيل، ”تاسو زۀ په دومره سخت تکليف
کښې ولې آخته کړے يم چې هغه سړى ته مو ووئيل چې زمونږ بل ورور هم شته؟“ ۷ هغوئ جواب ورکړو، ”هغه سړى
زمونږ او زمونږ د خاندان په حقله تپوسونه کول چې، ستاسو پلار تر اوسه پورې ژوندے دے څۀ؟ ستاسو بل ورور شته
څۀ؟ مونږ خو صِرف د هغۀ د تپوسونو جواب ورکولو. مونږ ته څۀ پته وه چې هغه به مونږ ته وائى چې تاسو د ځان سره
خپل ورور هم راولئ؟“ ۸ يهوداه خپل پلار ته ووئيل، ”دا هلک ما سره ولېږه او مونږ به سمدستى لاړ شُو. هسې نه چې
مونږ او تاسو سره د خپلو ماشومان او د لوږې نه مړۀ شُو. ۹ زۀ به په خپله د هغۀ حِفاظت کوم او تۀ د هغۀ ذمه وارى
زما په غاړه کولے شې. کۀ زۀ دے تا له واپس روغ او سلامت رانۀ ولم، نو زۀ به همېشه تا ته ملامته يم. ۱۰ کۀ مونږ دومره
وخت ضائع کړے نۀ وے، نو مونږ به هلته تلى وو او تر اوسه پورې به دوه ځل واپس هم راغلى وُو.“ ۱۱ خپل پلار هغوئ
ته وفرمائيل، ”کۀ هم دغه شان کېږى، نو د دې مُلک د ټولو نه ښۀ څيزونه په خپلو بوجو کښې کېږدئ او هغه مشر له يې په
تُحفه کښې يوسئ، لږ عطر، شات، خوشبودارې مصالحې، پسته او بادام. ۱۲ د خپل ځان سره يو په دوه روپۍ يوسئ، ځکه
چې کومې روپۍ ستاسو د بوجو په خُلو کښې واپس کړے شوې وې تاسو هغه خامخا واپس کړئ. کېدے شى چې په غلطۍ
سره داسې شوى وى. ۱۳ خپل ورور روان کړئ او سمدستى هغه سړى له واپس لاړ شئ. ۱۴ قادر خُدائ دې هغه سړے
په تاسو مِهربانه کړى، نو چې هغه بنيامين او هغه ستاسو بل ورور دواړه تاسو ته واپس کړى. خو کۀ زما بچى خامخا مړۀ
کيږى، نو مړۀ دې شى.“ ۱۵ نو د هغۀ زامنو هغه تُحفې او يو په دوه روپۍ واخستلې او مِصر ته د بنيامين سره روان شول.
او هلته د يوسف په حضور کښې پېش شول. ۱۶ چې کله يوسف بنيامين د هغوئ سره وليدلو، نو هغۀ د خپل کور مشر
خِدمتګار ته ووئيل، ”دا سړى زما کور ته بوځه. د غرمې روټۍ به دوئ زما سره وخورى، نو يو څاروے حلال کړه او تيار يې
کړه.“ ۱۷ نو خِدمتګار هم هغه شان وکړل چې څنګه ورته حُکم شوے وو او هغه کسان يې د يوسف کور ته بوتلل. ۱۸ چې
کله يې هغوئ کور ته راروان کړى وُو، هغوئ ويرېدل او فکر يې کولو چې، ”مونږ ته په وړومبى ځل چې کومې روپۍ واپس
کړے شوې وې د هغې په وجه يې دلته راروان کړى يُو. دوئ به ناڅاپه په مونږ حمله وکړى، زمونږ خرۀ به بوځى او مونږ به
خپل غلامان کړى.“ ۱۹ نو د کور د دروازې سره هغوئ مشر خِدمتګار ته ووئيل، ۲۰ ”اے صاحِبه، مونږ دلته يو ځل
مخکښې د خوراک اخستلو دپاره راغلى وُو. ۲۱ مونږ چې کله سرائى ته ورسېدو، مونږ خپلې بوجۍ کولاو کړې، نو هر يو
کس خپلې ټولې روپۍ د خپلې خپلې بوجۍ په خولۀ کښې وموندلې. مونږ هغه د ځان سره واپس راوړې دى. ۲۲ مونږ ځان
سره د نور خوراک اخستلو دپاره نورې روپۍ هم راوړې دى. مونږ ته پته نشته چې هغه روپۍ زمونږ په بوجو کښې چا واپس
ابښې وې.“ ۲۳ د خِدمتګارانو مشر ورته ووئيل، ”خير به شى، مۀ يرېږئ. ستاسو او ستاسو د پلار خُدائ پاک درله هغه
روپۍ ستاسو په بوجو کښې ابښې وې. ستاسو روپۍ ما ته مِلاو شوې.“ بيا هغۀ شمعون هغوئ له راوستلو. ۲۴ هغه
خِدمتګار دوئ دننه کور ته بوتلل او هغوئ له يې د پښو وينځلو دپاره اوبۀ ورکړې او د هغوئ خرونو ته يې واښۀ واچول. ۲۵
هغوئ خپلې تُحفې تيارې کړې چې يوسف ته يې پېش کړى چې کله هغه د غرمې راورسيږى، ځکه چې هغوئ ته وئيلى شوى

ؤو چې هغوئ به د هغهٔ سره روټئ خوری. ۲۶ چې کله يوسف کور ته راغلو، هغوئ تُحفې دننه کور ته هغهٔ له يوړې او د
هغهٔ په مخکښې ته ټيټ شول. ۲۷ هغهٔ د هغوئ نه د خېر خېريت پوښتنه وکړه او بيا يې ورته ووئيل، ”تاسو ما ته د خپل
ضعيف پلار په حقله وئيلی ؤو، هغه څنګه دے؟ هغه ژوندے دے؟“ ۲۸ هغوئ ورته ووئيل، ”زمونږ پلار ستاسو خِدمتګار تر
اوسه پورې ژوندے دے او روغ جوړ دے.“ او هغوئ د هغهٔ په مخکښې خپل سرونه ټيټ کړل. ۲۹ چې کله يوسف د خپلې
مور زوئ، خپل سکه ورور بنيامين وليدو، هغهٔ وفرمائيل، ”نو دا ستاسو کشرے ورور دے، چې تاسو د هغهٔ په حقله ما ته
وئيلی ؤو؟ زما زويه، خُدائ پاک دې په تا مِهربانه شی.“ ۳۰ بيا يوسف فوراً لاړو، ځکه چې د خپل ورور په ليدو د هغهٔ زړهٔ
نرم شو. او د ژړا نه يې سترګې ډکې شوې، نو هغه خپلې کوټې ته لاړو او وې ژړل. ۳۱ د هغې نه پس چې کله هغهٔ مخ
ووينځلو، هغه بهر راغلو او خپل زړهٔ يې کلک کړو، هغهٔ حُکم وکړو چې روټئ راوړئ. ۳۲ يوسف په يو دسترخوان روټئ ته
ناست وو او په بل باندې د هغهٔ ورونړه ناست ؤو. او چې کومو مِصريانو هلته روټئ خوړله، هغوئ ته يې په بل ځائ کښې
روټئ کېښودله، ځکه چې هغوئ د عبرانيانو سره روټئ خوړل حرام ګڼل. ۳۳ د هغهٔ ورونړه په دسترخوان ناست ؤو، د
هغوئ د عُمر په حِساب سره د مشر نه کشر پورې يوسف ته مخامخ کېښنولے شوی ؤو. چې کله هغوئ ته پته ولګېده چې
هغوئ څنګه کېښنولے شوی دی، نو دوئ په حېرانتيا سره يو بل ته کتل. ۳۴ د يوسف د دسترخوان نه هغوئ له روټئ
ورکولے شوه او د بنيامين د نورو نه يو په پينځهٔ زياته مېلمستيا وشوله. نو هغوئ د يوسف سره خوړل څښل وکړل او ښهٔ
په سُر کښې شول.

د سپينو زرو جام ورکېدل

۴۴ ۱ يوسف د خپل کور مشر خِدمتګار له حُکم وکړو چې، ”د هغه کسانو بوجئ د غلې نه دومره ډکې کړئ چې
هغوئ څومره وړلے شی او د هر يو کس روپئ د هغهٔ د بوجئ په خولهٔ کښې کېږدئ. ۲ زما د سپينو زرو جام د کشر
ورور د بوجئ په خولهٔ کښې کېږده او ورسره هغه د غلې روپئ هم کېږده.“ نو هم هغه شان يې وکړل چې څنګه ورته وئيلے
شوی ؤو. ۳ بل سحر وختی، د هغهٔ ورونړه د خپلو خرونو سره په خپله مخه لاړل. ۴ چې کله دوئ د ښار نه لږ غونډې
لرې لاړل، نو يوسف د خپل کور مشر خِدمتګار ته ووئيل، ”په هغه کسانو پسې زر لاړ شه. چې کله تهٔ هغوئ ته ورسېږې نو د
هغوئ نه تپوس وکړه چې، تاسو د ښو په بدل کښې بد ولې کړی دی؟ ۵ تاسو زما د نېک د سپينو زرو جام ولې پټ کړے
دے؟ دا هغه جام دے چې په کوم کښې هغه څښی او د فال دپاره يې استعمالوی. دا تاسو غلط کار کړے دے.“ ۶ چې
کله خِدمتګار هغوئ له ورورسېدلو، هم هغه خبرې يې ورته وکړې. ۷ هغوئ هغهٔ ته ووئيل، ”صاحِبه، داسې خبرې تهٔ ولې
کوې؟ مونږ قسم کوُو چې مونږ داسې کار نهٔ دے کړے. ۸ تاسو ته پته ده چې مونږ د کنعان د مُلک نه هغه روپئ تاسو له
واپس راوړې چې مونږ د بوجو په خُلو کښې ومونډلې. نو بيا مونږ څنګه ستا د نېک د کور نه سرهٔ يا سپين زر پټولے شُو؟
۹ صاحِبه، کهٔ په مونږ کښې د چا سره هغه ومونډے شو، نو هغه به مړ کړے شی او مونږ نور ټول به د خپل نېک غلامان
شُو.“ ۱۰ هغه ووئيل، ”ټيک ده، خو د چا سره چې جام ومونډے شی نو صِرف هغه به زما غلام شی او نور خلاص يئ
تلے شئ.“ ۱۱ نو هغوئ زر زر خپلې بوجئ زمکې ته راکوزې کړې او هر يو کس خپله بوجئ کولاو کړه. ۱۲ د يوسف
خِدمتګار هغوئ د مشر ورور نه واخله تر کشر پورې ټول ښهٔ ولټول او جام د بنيامين په بوجئ کښې راووتلو. ۱۳ د هغهٔ
ورونړو د خفګان نه خپلې جامې وشلولې، خرونه يې بار کړل او ښار ته واپس شول. ۱۴ چې کله يهوداه او د هغهٔ ورونړه د
يوسف کور ته راغلل، نو هغه تر اوسه پورې هلته وو. او هغوئ د هغهٔ په مخکښې په زمکه پرېوتل، ۱۵ او يوسف ورته
وفرمائيل، ”تاسو څهٔ کړی دی؟ تاسو ته پته نهٔ وه چې زما په شان سړے په فال څيزونه معلوموی؟“ ۱۶ يهوداه ورته ووئيل،

”صاحِبه، مونږ تا ته څۀ ووايو؟ مونږ څۀ وئيلے شُو؟ مونږ د خپل ځان صفائی څنګه پېش کړُو؟ خُدائ پاک زمونږ غلطی
راڅرګنده کړې ده. اوس به مونږ ټول سره د هغه وروره چې جام ورسره نيولے شوے دے ستا غلامان شُو.“ ۱۷ يوسف
ورته وفرمائيل، ”نه، زۀ به هيڅکله هم داسې ونۀ کړم، هم هغه يو به زما غلام وی چې د چا سره جام راوتلے وو. باقی نور په
خير سره خپل پلار ته واپس تلے شئ.“

د يهوداه د بنيامين دپاره مِنت زاری کول

۱۸ يهوداه يوسف ته ورنزدې شو او ورته يې ووئيل، ”اے نېکه، زۀ تا ته سوال کوم چې خپل خِدمتګار له اجازت ورکړه،
چې زۀ د خپل نېک په غوږ کښې يوه خبره وکړم. ما ته مۀ غصه کېږه، تۀ د فِرعون برابر يې. ۱۹ نېکه، تا زمونږ نه تپوس
وکړو چې ستاسو پلار يا بل ورور هم شته؟ ۲۰ نو مونږ درته ووئيل چې زمونږ پلار شته چې ضعيف سړے دے او زمونږ
يو کشر ورور هم شته چې د هغۀ په بوډاتوب کښې پېدا شوے دے. د دې هلک ورور مړ دے او دا د مور يک يو ژوندے
بچے دے. خپل پلار ورسره ډېره مينه کوی. ۲۱ صاحِبه، تا مونږ ته وفرمائيل چې هغه دلته راولئ، چې تۀ هغه وګورې، ۲۲
او مونږ ووئيل چې هغه هلک د خپل پلار نه نۀ شی جدا کېدے، کۀ هغه جدا شی، نو د هغۀ پلار به مړ شی. ۲۳ بيا تا
وفرمائيل چې کۀ تاسو سره خپل کشرے ورور نۀ وی راغلے نو تاسو زما په دربار کښې نۀ شئ حاضرېدے. ۲۴ کله چې
مونږ واپس خپل پلار له لاړُو، صاحِبه، چې تا څۀ فرمائيلی وُو هغه خبرې مو هغۀ ته وکړې. ۲۵ هغۀ مونږ ته وفرمائيل چې
بيا لاړ شئ او لږه نوره غله واخلئ. ۲۶ مونږ ورته ووئيل چې مونږ تر هغې پورې نۀ شُو تلے، چې خپل کشرے ورور راسره
نۀ وی نو مونږ د هغه سړی په دربار کښې نۀ شُو حاضرېدلے. مونږ صِرف په دې يو شرط تلے شُو کۀ کشرے ورور هم
زمونږ سره لاړ شی. ۲۷ زمونږ پلار مونږ ته وفرمائيل، تاسو ته پته ده چې زما د ښځې راحيل نه زما صِرف دوه زامن پېدا
شوی دی. ۲۸ هغه يو خو زما نه مخکښې تلے دے. هغه به خامخا ځنګلی ځناورو ټوټې ټوټې کړے وی، ځکه چې ما بيا نۀ
دے ليدلے. ۲۹ کۀ تاسو اوس دے هم زما نه بوځئ او په هغۀ څۀ وشی نو تاسو چې په کوم غم ما آخته کوئ نو ما
سپين‌ږيرے به غمژن قبر ته ولېږئ.“ ۳۰-۳۱ يهوداه خبرې کولې، ”او اوس صاحِبه، کۀ د دې هلک نه بغير واپس خپل پلار
له لاړ شم، چې څنګه هغه ما وګوری او هلک زما سره نۀ وی، نو هغه به مړ شی. د هغۀ ژوند د دې هلک په ژوند پورې تړلے
دے، هغه ډېر ضعيف سړے دے او چې مونږ يې په کوم غم آخته کړُو د هغې نه به مړ شی. ۳۲ بله خبره دا ده چې، ما
خپل پلار له خپل ځان په ضمانت کښې ورکړے دے. ما هغۀ ته وئيلی دی چې کۀ دا هلک مې واپس هغۀ له رانۀ وستلو، نو
زۀ به هميشه دپاره هغۀ ته ملامته يم. ۳۳ او اوس صاحِبه، د دې هلک په ځائ به زۀ ستا غلام شم، دے پرېږده چې واپس د
خپلو وروڼو سره لاړ شی. ۳۴ چې دا هلک زما سره نۀ وی نو زۀ څنګه واپس خپل پلار له لاړ شم؟ داسې غم چې زما په
پلار راشی نو هغه زۀ نۀ شم زغملے.“

د حضرت يوسف په وروڼو ځان پېژندل

۴۵ ۱ بيا يوسف د خپلو خِدمتګارانو په مخکښې زړۀ نۀ شو کلک کولے، نو هغۀ ټولو مِصريانو له حُکم ورکړو چې د
هغۀ نه لاړ شی. نو د هغۀ سره نور هيڅ څوک هم نۀ وُو کله چې يوسف خپلو وروڼو ته خپل ځان وښودلو. ۲ هغۀ دومره په
چغو چغو وژړل چې مِصريانو هم دا ژړا واورېده او دا خبر د فِرعون محل ته ورسېدو. ۳ يوسف خپلو وروڼو ته
وفرمائيل، ”زۀ يوسف يم. ولې زما پلار لا ژوندے دے؟“ خو چې د هغۀ وروڼو دا واورېدل، هغوئ دومره وېرېدل چې هغوئ
خبرې هم نۀ شوې کولے. ۴ بيا يوسف هغوئ ته وفرمائيل، ”ما ته لږ رانزدې شئ.“ او هغوئ ورنزدې شول نو هغۀ ورته

وفرمائيل، "زهٔ ستاسو هغه ورور يوسف يم، کوم چې تاسو په مِصريانو خرڅ کړے وو. ۵ اوس مهٔ خفه کېږئ او مهٔ خپل
ځانونه ملامته کوئ چې تاسو دلته زهٔ خرڅ کړم. بېشکه زهٔ خُدائ پاک ستاسو نه مخکښې دلته راولېږلم چې د خلقو ژوند
بچ کړم. ۶ دا خو په زمکه د قحط صِرف دويم کال دے، پينځهٔ نور کالونه به هم وى چې کَرل او ريبل به په کښې نهٔ
کيږى. ۷ خُدائ پاک زهٔ ستاسو نه مخکښې دلته رالېږلے يم چې تاسو په دُنيا کښې داسې په عجيبه طريقه بچ شئ او چې
دا خبره يقينى وى چې تاسو او ستاسو اولاد ژوندى پاتې شئ. ۸ نو دا تاسو نهٔ وئ، بلکې خُدائ پاک وو چې هغهٔ زهٔ دلته
راولېږلم. هغهٔ زهٔ د فِرعون د ټولو نه لوئ وزير، د هغهٔ د دربار مشر او په ټول مِصر مشر جوړ کړے يم. ۹ اوس زر زر
واپس زما پلار له لاړ شئ او هغهٔ ته ووايئ چې ستا زوئ يوسف داسې وائى، خُدائ پاک زهٔ په ټول مِصر مشر جوړ کړے يم،
زر زر ما له راشه. ۱۰ تاسو به د جشن په علاقه کښې اوسېږئ، چرته چې به تهٔ، ستاسو بچى، نمسى، ستاسو ګډې، چېلئ،
ښاروى او ستاسو هر څهٔ به ما ته نزدې وى. ۱۱ کهٔ تاسو په جشن کښې يئ نو زهٔ به ستاسو خيال ساتم. د قحط پينځهٔ
کالونه خو لا پاتې دى، او زهٔ دا نهٔ غواړم چې تاسو، ستاسو خاندان او ستاسو ښاروى دې د لوږې نه مړهٔ شى. ۱۲ او
ګورئ، اوس بنيامين او تاسو هم ما وينئ چې زهٔ په رښتيا يوسف يم چې ستاسو سره خبرې کوم. ۱۳ زما پلار ته ووايئ
چې ما ته دلته په مِصر کښې څومره عزت مِلاو شوے دے او هغه هر څهٔ ورته ووايئ چې تاسو ليدلى دى. او زر زر يې دلته
راولئ." ۱۴ هغهٔ د خپل ورور بنيامين نه لاسونه تاو کړل او وې ژړل، بنيامين هم وژړل چې کله ورغاړه وتو. ۱۵ بيا په ژړا
ژړا کښې، هغهٔ خپل ټول ورونړه غاړه ويستل او ښُکل يې کړل. د هغې نه پس ورسره ورونړو خبرې اترې شروع کړې. ۱۶
چې کله دا خبر محل ته ورسېدو چې د يوسف ورونړه راغلى دى، نو فِرعون او د هغهٔ درباريان خوشحاله شول. ۱۷ فِرعون
يوسف ته ووئيل، "خپلو ورونړو ته ووايه چې خپل ښاروى بار کړى او د کنعان مُلک ته دې واپس لاړ شى. ۱۸ هغوئ دې
خپل پلار او خپل خاندان دلته راولى او دلته دې واپس راشى. زهٔ به دوئ له په مِصر کښې د ټولو نه ښهٔ زمکه ورکړم او
هغوئ به د هغې زمکې نه ښهٔ ډېره ګټه واخلى. ۱۹ هغوئ ته دا هم ووايه چې د مِصر نه خپل ځان سره ګاډۍ بوځى چې په
کښې خپلې ښځې، ماشومان او خپل پلار د ځان سره راولى. ۲۰ د هغوئ نه چې کوم مالونه او سامانونه پاتې شى د هغې
غم دې نهٔ کوى، ځکه چې په مِصر کښې د ټولو نه ښهٔ زمکه به د هغوئ وى." ۲۱ د يعقوب زامنو هم هغه شان وکړل چې
څنګه فِرعون حُکم کړے وو. نو يوسف هغوئ له ګاډۍ او د سفر دپاره خوراک هم ورکړو. ۲۲ هغهٔ هر يو له د جامو نوې
جوړې هم ورکړې، خو هغهٔ بنيامين له درې سوه د سپينو زرو سيکې او پينځهٔ جوړه نوې جامې ورکړې. ۲۳ هغهٔ خپل پلار
له د مِصر په ښهٔ سامانونو بار لس خرې او لس د غلې بار خرې، روټۍ او د سفر دپاره خوراک هم ورولېږلو. ۲۴ هغهٔ خپل
ورونړه رُخصت کړل او چې هغوئ څنګه روان شول هغهٔ هغوئ ته وفرمائيل، "په لاره کښې بحث مهٔ کوئ." ۲۵ دوئ د
مِصر نه روان شول او د کنعان په مُلک کښې خپل پلار او کور ته لاړل. ۲۶ هغوئ هغهٔ ته ووئيل چې، "يوسف ژوندے دے.
هغه د ټول مِصر مشر دے." يعقوب حق حېران شو او د هغوئ په خبرو يې يقين نهٔ راتلو. ۲۷ خو چې کله هغوئ ورته هغه
هر څهٔ ووئيل کوم چې يوسف هغوئ ته فرمائيلى وُو او چې هغه ګاډۍ يې هم وليدلې کومې چې يوسف رالېږلې وې چې هغه
به په کښې مِصر ته بوځى، نو د هغوئ پلار يعقوب کښې ساه راغله. ۲۸ هغهٔ وفرمائيل، "زما زوئ يوسف ژوندے دے. بس
هم دغه مې غوښتل. زهٔ ورځم چې د خپل مرګ نه مخکښې يې ووينم."

د حضرت يعقوب د خاندان مِصر ته تلل

۴۶ ۱ يعقوب د خپل هر څهٔ سره په خپل سفر روان شو او بيرسبع ته راغلو. هلته يې د خپل پلار اِسحاق خُدائ پاک ته
قربانۍ پېش کړې. ۲ د شپې خُدائ پاک په خوب کښې د هغهٔ سره خبرې وکړې او ورته يې وفرمائيل، "يعقوبه، يعقوبه."

هغهٔ ورته وفرمائيل، ”آو، زهٔ حاضر يم.“ (۳) ورته يې وفرمائيل، ”زهٔ ستا د پلار خُدائ پاک يم. مِصر ته تلو نه مهٔ يرېږه، زهٔ
به هلته ستا د اولاد نه يو لوئ قوم جوړوم. (۴) زهٔ تا سره مِصر ته تلو کښې مل يم او زهٔ به ستا اولاد واپس دې مُلک ته
راولم. چې تهٔ وفات شې نو يوسف به تا کفن دفن کړى.“ (۵) نو يعقوب د بيرسبع نه روان شو. د هغهٔ زامنو، هغه، خپل واړهٔ
بچى او خپلې ښځې يې په هغه ګاډو کښې کښېنولې کومې چې فِرعون رالېږلې وې. (۶) هغوئ خپل څاروى او هغه هر څهٔ
کوم چې دوئ په کنعان کښې ګټلى وُو، روان کړل او مِصر ته لاړل. يعقوب د ځان سره خپل ټول اولاد روان کړو، (۷) خپل
زامن، نمسى، خپلې لوڼه او نمسۍ. (۸) دا د يعقوب د اولاد نومونه دى کوم چې د هغهٔ سره مِصر ته لاړل. خپل مشر زوئ
روبين ورسره وو (۹) او د روبين زامن، حنوک، فلو، حصرون او کرمى. (۱۰) شمعون او د هغهٔ زامن، يمواېل، يمين، اُهد،
يکين، صحر او ساؤل د کنعانى ښځې زوئ. (۱۱) ليوى او د هغهٔ زامن، جيرسون، قُهات او مرارى. (۱۲) يهوداه او د هغهٔ
زامن، سيله، فارص او زارح. د يهوداه نور زامن، عير او اونان د کنعان په مُلک کښې مړهٔ شوى وُو. د فارص زامن
حصرون او حمول وُو. (۱۳) يساکار او د هغهٔ زامن، تولع، فُوه، يوب او سِمرون. (۱۴) زبولون او د هغهٔ زامن، سرد، ايلون
او يحلىاېل. (۱۵) دا د يعقوب هغه زامن دى کوم چې د هغهٔ د ښځې لِياه نه په مسوپتاميه کښې پېدا شوى وُو، د هغهٔ د لور
دينه نه بغېر. د لِياه نه د هغهٔ ټول اولاد په شمېر کښې درې دېرش کسان وُو. (۱۶) جاد او د هغهٔ زامن، صفيان، حجى، سونى،
اصبان، عيرى، ارودى او اريلى. (۱۷) آشر او د هغهٔ زامن، يمنه، اِسواه، اِسوى، بريعاه او د هغوئ خور سِره. د بريعاه زامن
حِبر او مُلکىاېل وُو. (۱۸) دا شپاړس تنه، د زِلفه نه د يعقوب اولاد دے، هغه وينځه کومه چې لابن خپلې لور لِياه له ورکړې
وه. (۱۹) د يعقوب د ښځې راحيل نه د يعقوب دوه زامن پېدا شول، يوسف او بنيامين. (۲۰) په مِصر کښې، د اُون د يو اِمام
فوطيفرع د لور اسنت نه، د يوسف دوه زامن، منسى او اِفرائيم پېدا شول. (۲۱) د بنيامين زامن، بالع، بکر، اشبيل، جيرا،
نعمان، احى، رَوس، مفيم، حُفيم او ارد وُو. (۲۲) دا څوارلس تنه، د راحيل نه د يعقوب اولاد دے. (۲۳) دان او د هغهٔ زوئ
حشيم. (۲۴) نفتالى او د هغهٔ زامن، يحزىاېل، جونى، يصر او سليم. (۲۵) دا اووهٔ تنه، د بِلهاه نه د يعقوب اولاد دے، دا هغه
وينځه وه کومه چې لابن خپلې لور راحيل له ورکړې وه. (۲۶) په خپله د يعقوب د اولاد ټول شمېر شپږ شپېتهٔ وو کوم چې
مِصر ته لاړل، دا د هغهٔ د زامنو د ښځو نه بغېر دى. (۲۷) د يوسف دوه زامن په مِصر کښې پېدا شوى وُو، کوم چې هلته
لاړل د يعقوب د خاندان هغه ټول کسان په شمېر کښې اويا تنه وُو.

حضرت يعقوب او د هغهٔ خاندان په مِصر کښې

(۲۸) يعقوب يهوداه د ځان نه مخکښې يوسف ته ولېږلو چې د جشن په علاقه کښې د يعقوب سره مِلاو شى. چې کله هغوئ د
جشن علاقې ته ورسېدل، (۲۹) نو يوسف په خپله شاهى ګاډۍ کښې سور شو او د خپل پلار سره مِلاوېدو دپاره جشن ته
لاړو. چې کله هغوئ مِلاوېدل، نو يوسف د خپل پلار نه لاسونه تاو کړل او غاړه يې ويستلو او ډېر وخت يې وژړل. (۳۰)
يعقوب يوسف ته وفرمائيل، ”چې تهٔ ژوندے يې او زما تا سره ملاقات وشو، نو کهٔ اوس مړ شم نو خبر دے.“ (۳۱) بيا
يوسف خپلو وروڼو او د خپل پلار د خاندان باقى نورو کسانو ته وفرمائيل، ”زهٔ ځم چې فِرعون ته ووايم چې زما وروڼه او
زما د پلار مکمل خاندان، چې د کنعان په مُلک کښې وُو، ما له راغلى دى. (۳۲) زهٔ به هغهٔ ته ووايم چې تاسو شپانهٔ يئ او
څاروى ساتئ او تاسو خپلې رَمې او څاروى او چې تاسو څهٔ هم لرل هغه تاسو راوړى دى. (۳۳) چې کله فِرعون تاسو
راوغواړى او تپوس درنه کوى چې ستاسو کسب څهٔ دے، (۳۴) نو هغهٔ ته ووايئ چې تاسو د وړوکوالى نه تر اوسه پورې
څاروى ساتئ، لکه څنګه چې ستاسو پلار نيکهٔ ساتل. نو داسې هغه به تاسو د جشن په علاقه کښې اوسېدو ته پرېږدى.“
يوسف داسې ځکه وفرمائيل چې مِصريانو شپانو ته په سپک نظر کتل.

۴۷ ۱ نو يوسف د هغوئ نه پينځهٔ ورونړه روان کړل او فِرعون له ورغلل. هغهٔ فِرعون ته وفرمائيل، ”زما پلار او زما
ورونړه د خپلو رَمو، څاروو او چې څهٔ يې هم لرل د هغې سره د کنعان د مُلک نه راغلی دی. دوئ اوس د جشن په علاقه
کښې دی.“ ۲ هغهٔ بيا خپل ورونړه د فِرعون سره مِلاو کړل. ۳ فِرعون د هغوئ نه تپوس وکړو، ”ستاسو کسب څهٔ
دے؟“ هغوئ ورته ووئيل، ”صاحِبه، مونږ شپانهٔ يُو، لکه څنګه چې زمونږ پلار نيکهٔ وُو.“ ۴ ”مونږ دې مُلک ته د اوسېدو
دپاره راغلی يُو، ځکه چې د کنعان په مُلک کښې ډېر سخت قحط دے او زمونږ د څاروو د څرېدلو ځائ نشته. صاحِبه،
مونږ تا ته سوال کوُو، مونږ له اجازت راکړه چې د جشن په علاقه کښې اوسېږو.“ ۵ فِرعون يوسف ته ووئيل، ”اوس ستا
پلار او ستا ورونړه راغلی دی، ۶ نو د ټول مِصر زمکه د دوئ شوه. دوئ پرېږده چې د جشن په علاقه کښې اوسيږی چې د
دې مُلک د ټولو نه ښهٔ ځائ دے. او کهٔ په دوئ کښې تکړه کسان وی، نو هغوئ زما په خپلو څاروو مشران مقرر کړه.“ ۷
بيا يوسف خپل پلار يعقوب راوستلو او د فِرعون سره يې مِلاو کړو. يعقوب فِرعون ته د برکت دپاره دُعا وکړه، ۸ او
فِرعون د هغهٔ نه تپوس وکړو، ”تهٔ به د څو کالو يې؟“ ۹ يعقوب جواب ورکړو، ”يو ځائ بل ځائ اوسېدو کښې زما يو سل
دېرش کاله تېر شوی دی. زما عُمر لږ او سخت دے، دا زما د پلار نيکهٔ د اوږدو عُمرونو په شان نهٔ دے.“ ۱۰ يعقوب
فِرعون ته د برکت دُعا وکړه او د هغهٔ نه رُخصت شو. ۱۱ بيا يوسف خپل پلار او خپلو ورونړو له رعمسيس ښار ته نزدې د
مِصر د ټولو نه ښهٔ زمکه ورکړه، لکه څنګه چې فِرعون حُکم کړے وو. ۱۲ يوسف خپل پلار، ورونړو او ټولو خپلوانو له، د
هغوئ د کورَنو په مطابق خوراک ورکولو.

قحط

۱۳ قحط دومره سخت وو چې هيچرته هم روټۍ نهٔ مِلاوېدله او د مِصر او د کنعان د مُلک خلق د لوږې نه کمزوری شول.
۱۴ چې خلقو به ترې نه غله اخستله، نو يوسف هغه ټولې روپۍ جمع کولې او هغه روپۍ به يې د فِرعون په خزانه کښې
کېښودلې. ۱۵ چې کله په مِصر او د کنعان په مُلک کښې ټولې روپۍ ختمې شوې، مِصريان يوسف له راغلل او ورته يې
ووئيل، ”مونږ له روټۍ راکړه. ولې دا به ستا خوښه وی څهٔ چې مونږ ستا په وړاندې مړهٔ شُو. ځکه چې زمونږ سره ټولې
روپۍ ختمې شوې دی.“ ۱۶ يوسف ورته وفرمائيل، ”خپل څاروی راولئ، کهٔ تاسو سره ټولې روپۍ ختمې شوې وی نو د
څاروو په بدل کښې به زهٔ تاسو له خوراک درکړم.“ ۱۷ نو هغوئ خپل څاروی يوسف له راوستل او هغهٔ په دې کال کښې د
هغوئ د آسونو، ګډو، چېلو، څاروو او خرو په بدل کښې خوراک ورکولو. ۱۸ وريسې کال هغوئ هغهٔ له راغلل او ورته يې
ووئيل، ”صاحِبه، مونږ به دا حقيقت ستا نه نهٔ پټوُو، چې زمونږ سره ټولې روپۍ ختمې شوې او زمونږ څاروی هم ستا شول.
زمونږ سره زمونږ د زمکو او زمونږ د ځانونو نه بغير هيڅ هم پاتې نهٔ دی. ۱۹ ولې دا به ستا خوښه وی څهٔ چې مونږ ستا په
وړاندې مړهٔ شُو. زمونږ زمکه شاړه کېدو ته مهٔ پرېږده. د خوراک په بدل کښې مونږ او زمونږ زمکه واخله. مونږ به د فِرعون
نوکران شُو او زمونږ زمکه به د هغهٔ شی. مونږ له غله راکړه چې ژوندی پاتې شُو او تخم راکړه چې زمکه وکَرو.“ ۲۰ نو
يوسف د مِصر ټوله زمکه د فِرعون دپاره واخستله. هر يو مِصری خپله زمکه د مجبورۍ نه خرڅه کړه، ځکه چې قحط ډېر
سخت وو، او هغه ټوله زمکه د فِرعون شوه. ۲۱ يوسف د مِصر د يو سر نه تر بل سَره پورې خلق غلامان کړل. ۲۲ خو
صِرف هغه زمکه يې وانهٔ خستله کومه زمکه چې د اِمامانو وه. هغوئ دپاره دا ضروری نهٔ وه چې خپله زمکه خرڅه کړی،
ځکه چې فِرعون هغوئ له د اوسېدو دپاره وظيفه ورکوله. ۲۳ نو يوسف هغه خلقو ته وفرمائيل، ”تاسو ته پته ده چې ما
تاسو او ستاسو زمکې هم د فِرعون دپاره اخستې دی. د خپلې خپلې زمکې کَرلو دپاره دا تخم واخلئ. ۲۴ د ريبلو په وخت
کښې پينځمه حِصه فِرعون له ورکوئ. باقی نور تخم تاسو د کَرلو دپاره او د خپلو ځانونو، کورَنو او د خپلو وړو ماشومانو
دپاره د خوراک په توګه استعمالولے شئ.“ ۲۵ هغوئ ورته ووئيل، ”تا زمونږ ژوند بچ کړے دے، صاحِبه. تهٔ په مونږ

مهربان یې او موږ به د فِرعون غلامان یُو." (۲۶) نو یوسف د مِصر مُلک دپاره دا یو قانون جوړ کړو چې د فصل پینځمه
حِصه به د فِرعون وی. دا قانون تر اوسه پورې شته دے. خو صِرف د اِمامانو زمکې د فِرعون نۀ شوې.

د حضرت یعقوب وصیت

(۲۷) بنی اِسرائیل په مِصر کښې د جشن په علاقه کښې اوسېدل، چرته چې هغوئ مالدار شول او ډېر اولاد یې پېدا شو. (۲۸)
یعقوب په مِصر کښې اوولس کاله اوسېدو، نو د یعقوب ټول عُمر یو سل اووۀ څلوېښت کاله وو. (۲۹) چې کله د هغۀ د
مرګ وخت رانزدې شو، نو هغۀ خپل زوئ یوسف راوغوښتلو او هغۀ ته یې وفرمائیل، "کۀ زۀ رښتیا په تا ګران یم، نو تۀ زما
سره یوخ لوظ وکړه چې تۀ به ما په مِصر کښې نۀ ښخوې. (۳۰) زۀ هلته ښخېدل غواړم چرته چې زما پلار نیکۀ ښخ دی. ما د
مِصر نه یوسه او هلته مې ښخ کړه چرته چې هغوئ ښخ دی." یوسف ورته وفرمائیل، "زۀ به هم دغه شان وکړم چې څنګه تا
وفرمائیل." (۳۱) یعقوب ورته وفرمائیل، "زما سره لوظ وکړه چې تۀ به هم دغه شان وکړې." نو یوسف ورسره لوظ وکړو. او
یعقوب د خپل کټ په سر باندې سجده وکړه.

د حضرت یعقوب د اِفرائیم او منسی دپاره د خُدائ پاک نه برکت غوښتل

۴۸ (۱) څۀ موده وروستو یوسف خبر شو چې د هغۀ پلار بیمار دے. نو هغۀ خپل دوه زامن، منسی او اِفرائیم روان کړل
او د خپل پلار پوښتنې له ورَغلو. (۲) چې یعقوب خبر شو چې خپل زوئ یې تپوس له راغلے دے، هغۀ خپل ځان تکړه کړو
او په کټ کښې نېغ کښېناستو. (۳) یعقوب یوسف ته وفرمائیل چې، "قادر خُدائ د کنعان د مُلک په لوز کښې ما ته
راڅرګند شو او برکت یې راکړو. (۴) هغۀ ما ته وفرمائیل، "زۀ به تا له ډېر اولاد درکړم، نو داسې ستا د اولاد نه به ډېر
قومونه جوړ شی. زۀ به ستا اولاد له دا مُلک ورکوم چې همېشه دپاره د هغوئ شی." (۵) نو اوس یوسفه، چې ستا کوم دوه
زامن زما د راتلو نه مخکښې په مِصر کښې پېدا شوی دی، دوئ هم زما بچی دی، اِفرائیم او منسی زما د خپلو بچو روبین او
شمعون په شان دی. (۶) خو کۀ ستا نور زامن پېدا کېږی، نو هغوئ به زما نۀ شی ګڼلے، هغوئ به د اِفرائیم او د منسی نه
میراث اخلی. (۷) زۀ داسې ستا د مور راحیل په خاطر کوم. چې کله زۀ د مسوپتامیه نه واپس راتلم، نو هغه اِفرات ته نزدې
د کنعان په مُلک کښې زما د ډېر غم سره وفات شوه. ما هغه د اِفرات د لارې په غاړه ښخه کړه." اِفرات اوس د بیت‌لحم په
نوم مشهور دے. (۸) چې کله یعقوب د یوسف زامن ولیدل، هغۀ تپوس وکړو، "دا څوک دی؟" (۹) نو یوسف خپل پلار ته
وفرمائیل، "دا زما زامن دی، کوم چې خُدائ پاک ما له دلته په مِصر کښې راکړی دی." یعقوب وفرمائیل، "دوئ ما له راوله
چې د دوئ دپاره برکت وغواړم." (۱۰) د ډېر عُمر په وجه د یعقوب نظر کمزورے شوے وو او د هغۀ نظر سم نۀ لګېدو.
یوسف هغۀ له زامن راوستل او هغوئ یې راغاړه ویستل او ښُکل یې کړل. (۱۱) یعقوب یوسف ته وفرمائیل، "ما هیڅکله هم دا
ګُمان نۀ وو کړے چې زۀ به بیا تا ووینم او اوس خُدائ پاک راباندې ستا بچی هم ولیدل." (۱۲) بیا یوسف هغوئ د هغۀ د
غېږ نه واخستل او د هغۀ په مخکښې یې د عزت نه سر ټیټ کړو. (۱۳) یوسف اِفرائیم د یعقوب ګس طرف ته او منسی د هغۀ
ښی طرف ته نزدې راوستل. (۱۴) نو یعقوب خپل لاسونه اوږدۀ کړل او خپل ښے لاس یې د اِفرائیم په سر کېښودو، اګر چې
هغه کشر وو او خپل ګس لاس یې د منسی په سر کېښودو، چې هغه مشر وو. (۱۵) بیا هغۀ یوسف دپاره برکت وغوښتلو او
وې فرمائیل، "د کوم خُدائ پاک چې زما پلار نیکۀ اِبراهیم او اِسحاق خِدمت کړے دے هغه دې، دې هلکانو له برکت
ورکړی، کوم خُدائ پاک چې تر ننه پورې ټول عُمر زما ساتنه کړې ده. (۱۶) هغه فرښته دې دوئ له برکت ورکړی، چې هغې
زۀ د هرې بدئ نه بچ ساتلے یم. د دې هلکانو په ذریعه دې زما او زما د پلار نیکۀ اِسحاق او اِبراهیم نوم ژوندے وساتلے

شی. او په زمکه دې د دوئ ډېر اولاد پيدا شی.“ ⑰ چې کله يوسف دا وليدل چې د هغهٔ پلار خپل ښے لاس د اِفرائيم په سر
اېښے دے، هغه په دې خفه شو، نو هغهٔ د خپل پلار لاس اوچت کړو او د اِفرائيم د سر نه يې د منسى سر له يوړو. ⑱ او
يوسف خپل پلار ته وفرمائيل، ”داسې نه، زما پلاره، دا مشر دے. خپل ښے لاس دهٔ له په سر کېږده.“ ⑲ د هغهٔ پلار اِنکار
وکړو او وې فرمائيل، ”ما ته پته شته، زما زويه، ما ته پته ده چې د منسى اولاد به هم يو لوئ قوم شی. خو خپل کشر ورور
به د هغهٔ نه لوئ وی او د هغهٔ د اولاد نه به ډېر لوئ قومونه جوړ شی.“ ⑳ نو هغهٔ هغوئ له په هغه ورځ برکت ورکړو، وې
فرمائيل، ”بنی اِسرائيل به ستاسو نومونه استعمالوی چې کله هغوئ د برکت نوم اخلی. هغوئ به وائی، خُدائ پاک دې تاسو
د اِفرائيم او منسى په شان کړی.“ نو داسې يعقوب اِفرائيم د منسى نه مخکښې کړو. ㉑ بيا يعقوب يوسف ته وفرمائيل،
”گوره، زهٔ مرگ ته نزدې يم، خو خُدائ پاک به ستا مل وی او تا به واپس د خپل پلار نيکهٔ مُلک ته بوځی. ㉒ د شِکم هغه
آباده علاقه چې ما د اموريانو نه د تُورې او لينديې په زور اخستې ده زهٔ هغه ستا ورونړو له نهٔ ورکوم بلکې تا له يې درکوم.“

د حضرت يعقوب د خپلو زامنو سره آخری ملاقات

۴۹
① يعقوب خپل زامن راوغوښتل او ورته يې وفرمائيل، ”راغونډ شئ او زهٔ به تاسو ته ووايم چې په راتلونکی وخت
کښې به په تاسو څهٔ کيږی. ② راټول شئ او واورئ، اے د يعقوب زامنو. د خپل پلار اِسرائيل خبره واورئ.

③ روبين، تهٔ زما مشر زوئ يې. تهٔ زما د طاقت وړومبی مېوه يې او زما د ځوانئ وړومبے بچے، په عزت او طاقت کښې
زما د ټولو زامنو نه زيات يې. ④ تهٔ د جوشناک سېلاب په شان يې، خو تهٔ به د ټولو نه عزتمند نهٔ يې، دا ځکه چې تهٔ زما د
بلې ښځې سره څملاستې او د خپل پلار کټ دې پليت کړو.

⑤ شمعون او ليوی په بدو کښې ورونړه دی. بدعملی کولو دپاره د خپلو تُورو نه کار اخلی. ⑥ د دوئ په پټو خبرو کښې
به زهٔ نهٔ شريکېږم، او نهٔ به د دوئ په ډله کښې حِصه اخلم، ځکه چې په غصه کښې دوئ خلق ووژل او دوئ هسې د خوند
دپاره غوَيان گوډ کړل. ⑦ لعنت دې د دوئ په قهر وی، ځکه چې هغه قهر ډېر سخت وو، او لعنت دې د دوئ په غضب
وی، ځکه چې دا غضب بې‌رحمه وو. زهٔ به د دوئ اولاد د اِسرائيل په ټول مُلک کښې خوارهٔ وارهٔ کړم. زهٔ به دوئ د
اِسرائيلو نورو قبيلو سره گډوډ کړم.

⑧ يهوداه، ستا ورونړه به ستا صِفت کوی. تهٔ به خپل دشمنان د مرئ نه رانيسې. ستا ورونړه به ستا په مخکښې ټيټ شی.
⑨ يهوداه، تهٔ د ازمری بچے يې، چې ښکار ووژنی او خپل غار ته راستُون شی، غزيږی او څملی. هيڅ څوک هم دا زړهٔ نهٔ
شی کولے چې هغه راپاڅوی. ⑩ يهوداه به د مشرئ جنډا نيسی، او د هغهٔ اولاد به هميشه حکومت کوی. قومونه به هغهٔ له
قلنگ راوړی، او د هغهٔ په مخکښې به د تابعدارئ سره ټيټيږی. ⑪ هغه خپله کوچانۍ د انگور په بوټی پورې تړی، د ټولو نه
ښهٔ بوټی پورې. هغه خپلې جامې د انگور په سور رس کښې وينځی. ⑫ د هغهٔ سترگې د شرابو نه سرې دی، د هغهٔ غاښونه
د پيو نه سپين دی.

⑬ زبولون به د سيند په غاړه اوسيږی. د هغهٔ د سيند غاړه به د کشتو دپاره محفوظ ځائ وی. د هغهٔ علاقه به د صيدا
پورې ورسيږی.

⑭ يساکار لکه تکړه خر دے چې د دوو بارونو په مينځ کښې اوږد اوږد څملی. ⑮ خو چې هغهٔ ته پته ولگېږی چې د هغهٔ

د آرام ځائ ښۀ دے او چې هغه مُلک هم ښائسته دے. نو هغه به خپله ملا بار وړلو له راښکته کړی او د نوکر په شان کار
ترې اخستے شی.

(۱۶) دان به د خپلو خلقو بادشاه وی. هغوئ به هم د اِسرائیلو د نورو قبیلو په شان وی. (۱۷) دان به د سړک د غاړې مار
وی، د لارې یو خطرناک مار، چې هغه آس په پونده وچیچی، نو چې سور کس ترې په شا پرېوځی.

(۱۸) اے مالِکه خُدایه، زۀ ستا د خلاصون په اِنتظار یم. (۱۹) د ډاکوانو یوه ډله به په جاد حمله وکړی، خو هغه به راوګرځی
او په هغوئ پسې به شی.

(۲۰) د آشر زمکه به ډېر ښۀ خوراک پیدا کړی. هغه به د بادشاهانو دپاره ښۀ مزېدار خوراک تیار کړی.

(۲۱) نفتالی هوسۍ ده چې په آزادۍ سره منډې وهی، او هغه ښُکلی بچی راوړی.

(۲۲) یوسف یوه مېوه داره څانګه ده، په سپرلی کښې د مېوې نه ډکه څانګه، د هغۀ څانګې په دېوال خېژی. (۲۳) د هغۀ غصه
ناک دشمنان په هغۀ باندې سخته حمله کوی او د خپلو غشو او لیندو سره په هغۀ پسې وی. (۲۴) خو چې هغه لینده راکاږی
نو د هغۀ لاسونه نۀ رېږی، او د هغۀ متې مضبوطې جوړې شوې دی، د یعقوب د قادر خُدائ په قُدرت سره، د هغه شپون په
نامه، چې د بنی اِسرائیلو ساتونکے دے. (۲۵) هغه ستا د پلار خُدائ پاک دے چې هغه ستا مدد کوی، هغه قادر خُدائ چې
تا له برکت درکوی. د بره آسمان د بارانونو او د زمکې د لاندې د چینو برکت درکړی، برکتونه د ډېرو څاروو او د اولادونو،
(۲۶) ستا د خپل پلار برکتونه همېشه دپاره د زړو غرونو د برکت نه ښۀ دی، ښۀ څیزونه د نۀ ختمېدونکو غرونو نه. دا ټول
برکتونه دې د یوسف په سر وی، د هغۀ په تندی، چې د خپلو وروڼو مشر دے.

(۲۷) بنیامین د یو شلونکی شرمخ په شان دے. چې په سحر کښې ښکار خوری او په ماښام کښې څۀ چې پاتې وی هغه
ویشی.“ (۲۸) دا د بنی اِسرائیلو دولس قبیلې دی او دا هغه وصیت دے کوم چې خپل پلار ورته د برکت ورکولو په وخت
وکړو او هر زوئ له یې خپل خپل مناسب برکت ورکړو.

د حضرت یعقوب مرګ او ښخېدل

(۲۹)-(۳۰) نو یعقوب خپلو زامنو ته وصیت کولو، ”زۀ مرګ ته نزدې یم. ما د خپل پلار نیکۀ سره، د کنعان په مُلک کښې، د
ممرې سره نزدې په مکفیله کښې، د حِتی عِفرون د پټی په غار کښې ښخ کړئ. هغه غار او پټے اِبراهیم د عِفرون نه د
قبرستان دپاره اخستے وو. (۳۱) دا هم هغه ځائ دے چرته چې هغوئ اِبراهیم او د هغۀ ښځه ساره ښخ کړی وُو، دا هم هغه
ځائ دے چرته چې هغوئ اِسحاق او د هغۀ ښځه رِبقه ښخه کړې وه، او دا هغه ځائ دے چرته چې ما لِیاه ښخه کړې ده.
(۳۲) هغه پټے او هغه غار د حِتیانو نه اخستے شوے وو. ما هم هلته ښخ کړئ.“ (۳۳) چې کله یعقوب خپلو زامنو ته وصیت
ختم کړو، هغه بیا څملاستو، ساه یې ورکړه او په حق ورسېدو.

۵۰ (۱) یوسف په خپل پلار باندې ورپرېوتو، ژړل یې او ښُکلولو یې. (۲) بیا یوسف خپلو خِدمت کوونکو حکیمانو له
حُکم ورکړو چې د هغۀ د پلار د لاش اوچولو بندوبست وکړی چې خراب نۀ شی. (۳) د مړی خرابېدو نه په بچ کولو باندې
څلوېښت ورځې ولګېدلې. مِصریان اویا ورځې د هغۀ په غم غمژن وُو. (۴) چې کله د غم وخت تېر شو، یوسف د فِرعون

درباريانو ته وفرمائيل، ”کۀ تاسو ما سره ښۀ کوئ نو زۀ تاسو ته عرض کوم چې فِرعون ته داسې ووايئ چې، (۵) چې کله
زما پلار مړ کېدو، هغۀ زما نه قسم اخستے وو چې زۀ به هغه د کنعان په مُلک کښې په هغه قبر کښې ښخوم کوم چې هغۀ
کنستے وو. نو مِهربانى وکړه، ما پرېږده چې زۀ خپل پلار هلته ښخ کړم او زۀ به بيا واپس راشم.“ (۶) فِرعون ورته ووئيل،
”لاړ شه، او خپل پلار هغسې ښخ کړه، چې څنګه هغۀ ستا نه قسم اخستے وو.“ (۷) نو يوسف خپل پلار ښخولو له يوړو. د
فِرعون ټول درباريان، د هغۀ د دربار مشران او د مِصر ټول مشران د يوسف سره لاړل. (۸) د هغۀ خاندان، د هغۀ ورونړه او
د هغۀ د پلار د خاندان باقى ټول خلق د هغۀ سره لاړل. صِرف د هغوئ واړۀ ماشومان، د هغوئ ګېډې، چېلۍ او څاروى د
جشن په علاقه کښې پاتې شول. (۹) په ګاډو کښې خلق او په آسونو سوارۀ خلق هم د هغۀ سره لاړل، دا يوه لويه قافله وه.
(۱۰) چې کله دوئ د اُردن پورې غاړه هغه درمند ته راغلل چې په اتد کښې دے، نو دوئ هلته تر ډېره وخته پورې وير وکړو
او يوسف تر اووۀ ورځو پورې د غم ژړا وکړه. (۱۱) چې کله د کنعان د مُلک اوسېدونکو خلقو دا وليدل چې هغه خلق د اتد
په درمند کښې د غم ژړا کوى، نو هغوئ ووئيل چې، ”دا مِصريان څومره سخت د غم ژړا کوى.“ نو ځکه د هغه ځائ نوم د
مِصريانو د غم ژړا ميدان شو. (۱۲) نو د يعقوب زامنو هم هغه شان وکړل چې څنګه هغۀ ورته وصيت کړے وو، (۱۳) هغوئ
د هغۀ لاش د کنعان مُلک ته يوړو او هغه يې د مکفيله په غار کښې ښخ کړو، چې د ممرى سره نزدې وو، په هغه پټى کښې
کوم چې اِبراهيم د حِتى عِفرون نه د قبرستان دپاره اخستے وو. (۱۴) چې کله يوسف خپل پلار ښخ کړو، نو هغه د خپلو
ورونړو سره او د هغه ټولو کسانو سره کوم چې د هغۀ سره د جنازې دپاره تلى وُو، مِصر ته راواپس شول.

د حضرت يوسف خپل ورونړه معاف کول

(۱۵) چې کله د يوسف ورونړو دا وليدل چې د هغوئ پلار په حق رسېدلے دے نو هغوئ ووئيل، ”کۀ يوسف تر اوسه پورې
مونږ سره کينه لرى او چې کوم بد مونږ ورسره کړى دى کۀ د هغې زمونږ نه بدل اخستل غواړى، نو بيا به څۀ کيږى؟“ (۱۶)
نو هغوئ يوسف له خبر ولېږلو او وې وئيل، ”زمونږ پلار د مرګ نه مخکښې (۱۷) مونږ ته وفرمائيل، ”يوسف ته به داسې
ووايئ چې، مونږ تا ته سوال کؤو چې ستا ورونړو کوم غلط کار او بد تا سره کړى دى، هغه معاف کړه.“ اوس درته دا سوال
کؤو چې مونږ، ستا د پلار خُدائ پاک خِدمتګارانو چې کوم غلط کار کړے دے، هغه مونږ ته معاف کړه.“ چې کله دا پېغام
يوسف ته مِلاو شو نو هغۀ وژړل. (۱۸) بيا د هغۀ ورونړه په خپله راغلل او د هغۀ په مخکښې ټيټ شول. هغوئ ورته ووئيل،
”ګوره، مونږ ستا غلامان حاضر يُو.“ (۱۹) خو يوسف هغوئ ته وفرمائيل، ”يرېږئ مه، ولې زۀ خُدائ پاک يم څۀ؟ (۲۰) تاسو
زما خِلاف د بدو منصوبه جوړه کړه، خو خُدائ پاک دا په نيکۍ بدله کړه، ترڅو چې د ډېرو خلقو ژوند بچ کړى کوم چې نن
ژوندى پاتې دى. (۲۱) اوس تاسو مۀ يرېږئ. زۀ به ستاسو او ستاسو د بچو خيال ساتم.“ نو هغوئ له يې په نرمو خبرو تسلى
ورکړه.

د حضرت يوسف مرګ

(۲۲) يوسف د خپل پلار د خاندان سره په مِصر کښې اوسېدو، هغه د يو سل او لس کالو وو چې په حق ورسېدو. (۲۳) هغه
د اِفرائيم بچى او نمسى ليدلو پورې ژوندے وو. هغۀ د منسى د زوئ مکير بچى هم په خاندان کښې وليدل. (۲۴) هغۀ خپلو
ورونړو ته وفرمائيل، ”زۀ مرګِ حال يم، خو خُدائ پاک به په رښتيا سره ستاسو خيال وساتى او د دې مُلک نه به مو هغه
مُلک ته بوځى د کوم چې هغۀ د اِبراهيم، اِسحاق او د يعقوب سره پخه وعده کړې وه.“ (۲۵) بيا يوسف د خپلو خلقو نه قسم
واخستلو، هغۀ وفرمائيل، ”زما سره دا وعده وکړئ چې کله تاسو خُدائ پاک هغه مُلک ته بوځى، نو تاسو به زما هډوکى د

ځان سره وړئ.“ ۲۶ نو يوسف د يو سل او لسو کالو په عُمر کښې په مِصر کښې په حق ورسېدو. هغوئ د هغهٔ د لاش اوچولو بندوبست وکړو چې خراب نهٔ شی او په تابوت کښې يې کېښودو.